

Giới thiệu Tình Yêu Đan Xen Thời Gian

Truyện tiểu thuyết Tình Yêu Đan Xen Thời Gian của tác giả Tịch Quyên có nội dung rất hấp dẫn ý nghĩa và đã được các nhà đạo diễn lựa chọn dựng nên một bộ phim được công chiếu ở Việt Nam. Nữ chính ở hiện đại xuyên không về cổ đại.

Vì vậy nữ chính trong truyện này với nữ chính trong phim có những tính cách hoàn toàn khác nhau nữ chính viết trong tiểu thuyết mạnh mẽ, tình nghịch một cách khác thường, nói những lời mà ở cổ đại không nên nói, có tư tưởng mạnh mẽ về nam nữ.

Để theo dõi sự khác biệt phim mời các bạn theo dõi truyện nhé. Tuy cũng mạnh mẽ, nhưng vẫn còn một chút nhu nhược trong một số chuyện, và không thể nào nghe được những lời như nữ chính trong truyện. Vì vậy truyện luôn có tính hấp dẫn hơn xem phim bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tiết từ

“Mẹ, người không thể làm như vậy, đem con thả vào niên đại quá khứ sẽ làm hỗn loạn lịch sử, làm như vậy chẳng những người sẽ bị hội học thuật linh dị (= thần bí) xoá tên, đồng thời toàn bộ dị năng của người cũng sẽ biến mất a!” Án lên hình vẽ trấn hồn Thái Cực trong giới chỉ, truyền ra thanh âm yếu ớt, vội vàng muốn khuyên mẹ thay đổi chủ ý hoang đường này.

Người mang giới chỉ này là một mỹ phụ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, phong thái yểu điệu, mặc quần áo hắc sắc thần (= thần linh). Thân là ngoại hạng Nữ Vu linh dị giới, đương nhiên nàng có đủ năng lực khác thường của mình. Năng lực của nàng chính là có thể để linh hồn của mình ở lúc mình tưởng (trầm tư mặc tưởng, suy tưởng) thoát khỏi thể xác, tự do xuyên qua ở bên trong thời không lữ hành (du lịch). Mọi người có loại năng lực khác thường này đều hiểu được, không thể ở trong bất kỳ một thời đại nào lưu lại dấu vết nào để cho người khác phát hiện, cũng không thể thay đổi những cái kia trở thành sự thật, nhất định phải để lịch sử còn nguyên.

Năng lực của Chu Lệ Dung xem như tương đối mạnh, nhưng cũng chỉ có thể quay ngược về quá khứ, không thể vượt qua tương lai. Ở cổ xưa, nàng xem qua xây dựng Vạn Lý Trường Thành, Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn người tài; cái gọi là Hán Đường thời thịnh, đến cận đại lịch sử tám năm kháng chiến, Nam Kinh từ từ đại đồ sát. Trong lịch sử, buồn nhiều hơn vui. Mỗi một triều đại lang bạc kỳ hồ1, mạng bình dân2 như cỏ rác đều thành vật hi sinh vì vua tranh bá. Ở mỗi niên đại, nàng cũng chưa từng lưu lại nhiều; bởi vì vô lực thay đổi mọi thứ, chỉ có thể tro mắt nhìn bi kịch trình diễn lặp lại. Tần, Hán, Chiến quốc, Đường Tống nguyên Minh Thanh, một ít triều đại hưng khởi, không phải do giết chóc bừa bãi mà lấy được? Kiến quốc nhất thành bất biến3, hưng thịnh, suy bại, sau đó giặc cỏ mọc thành bụi, đạo tặc nổi lên bốn phía, lang yên4 cuồng tứ (làm càn), đốt giết bắt người cướp của... Ở năm nàng hai mươi tuổi, sau khi lữ hành qua một lần, liền thể vĩnh viễn phong bế dị năng này, không tiếp tục nhập vào trong lịch sử, không muốn bị thăm kìa xuất hiện rõ ràng ở trước mắt.

[1: sóng đầu đường xó chợ

2: dân thường

3: đã hình thành thì không thay đổi

4: khói báo động (đốt phân của con sói làm khói ám hiệu báo động)]

Nhưng, hiện giờ, nàng vì con gái, không chỉ muốn trở lại trong lịch sử, mà còn sẽ mạo phạm tối kỵ linh dị giới. Qua ngày hôm nay, nàng đem tất cả dị năng biến mất, trở thành một phụ nhân thông thường; bị linh dị giới chỉ trích, thậm chí bị trục xuất ra ngoài cũng không sao. Chỉ cần con gái không hồn phi phách tán, chỉ cần con gái có thể sống lại một lần nữa, như vậy, cho dù nàng mất đi tất cả cũng không sao!

Ba ngày trước, con gái của nàng Dương Ý Liễu vì cứu giúp một lão thái thái mà bị chết ở trong tai nạn xe. Chu Lệ Dung tính qua, mạng con gái không nên chỉ dừng như thế. Linh hồn chết oan chỉ có thể ở trong vũ trụ tung bay, mặc kệ hồn phách phi tán, nguyên thần hỗn độn không rõ, còn hình thành một luồng dây tơ vô ý thức. Nàng không thể để cho con gái nhận được kết cục này. Nhưng đem hồn phách trấn ở trong giới chỉ cũng chỉ có thể bảo vệ bảy ngày, bảy ngày trôi qua, nàng vẫn không giúp được con gái, cho nên nàng nhất định để con gái phụ thể hoàn hồn. Cái này cũng không dễ dàng, tìm thân thể đương nhiên đơn giản. Nhưng chưa chắc mỗi một thân thể đều thích hợp. Còn phải tìm thân thể có mục tiêu từ trường ứng độ giống nhau, bước sóng luồng điện nhất trí (khoảng cách một chu kỳ dao động).

Bất đắc dĩ, nàng chỉ suy tính được kiếp trước của con gái. Dương Ý Liễu có bốn tiền thân (đời trước, kiếp trước), theo thứ tự là bị vây ở dân quốc giai đoạn đầu, trung kỳ Tống Triều, trong năm Đông Hán, còn cái khác lại là bốn mạng thể, tồn tại ở người nào đó khi chưa được dò xét giữa không trung. Tìm, thân thể còn nhất định chọn lựa cố ý bỏ mình. Nếu như tìm thọ chung chính tâm1 căn bản vô dụng; lại không thể hại người tới chết, có vi nhân đạo2, càng sẽ gặp thiên khiển (trời khiển trách). May mắn, một kiếp trước trong năm Tống Triều, lúc đương năm tận chính trực (đang nhân dịp) năm thanh xuân hoa3! Tuổi tương đương với Ý Liễu. Nàng nói cho con gái quyết định của nàng, lại gặp phải con gái kiên quyết phản đối.

(1: sống thọ và chết tại nhà, tiêu tan mất hết, hai tay buông xuôi

2: không làm trái đạo làm người

3: tuổi trẻ rực rỡ)

“Liều Liều, mẹ đã quyết định, mất đi tất cả cũng không sao cả. Chỉ cần con có thể còn sống.” Chu Lệ Dung kiên định hướng về giới chỉ nói chuyện.

“Nhưng mà, mẹ, tiếp tục tồn tại là tốt lắm sao? Sống ở cổ đại, sống ở trong sinh mạng người khác, hoàn toàn không có cuộc sống của chính mình. Người cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, sống lâu một vài thập niên lại có ích lợi gì? Huống hồ, lấy niên đại này mà nói, cổ đại con sớm cũng đã chết.” Dương Ý Liều dĩ nhiên muốn trở thành người tiếp tục sống. Nhưng, trở lại cổ đại —— rất hoang đường đi! Nàng, một nữ tử được thế kỷ 20 huân đào hai mươi năm, làm sao đi qua loại cuộc sống cũ xưa không thể tưởng tượng này? Không có xe, không có đèn điện, đáng sợ hơn chính là, giá trị nữ nhân ở niên đại Tống Triều kia cùng một gia cụ (đồ vật trong nhà) không sai biệt lắm, tình khiết dùng để thưởng thức, không được tính là sinh mạng thể độc lập để tồn trọng. Thay vì như thế, còn không bằng nàng chết đi!

“Đừng trách mẹ quá si ngạo (ngu ngốc bướng bỉnh), Liều Liều, để con đến niên đại ở cổ đại mà nói, con vốn là đã chết, không sai! Nhưng bắt đầu thời không mà nói, chúng ta vẫn là đồng bộ sống sót nha! Chẳng qua là địa phương khác nhau mà thôi.” Nàng sẽ không thay đổi tâm ý, vô luận con gái nói như thế nào.

“Nhưng mà, chúng ta không thể thay đổi lịch sử a!” Dương Ý Liều vẫn như cũ tận tình khuyên bảo mẹ.

“Yên tâm, lịch sử vốn là thay đổi một chút không có sai, nhưng bên trên sách vở lịch sử, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thay đổi. Bên trên chỉ là chuyện bịa quân vương tướng lĩnh liên viết không xong. Vậy sẽ không rảnh rỗi viết về con là một tiểu nữ nhân nhỏ bé không đáng kể! Một khi con trở lại trong lịch sử, sẽ phát hiện, trong lịch sử đặc sắc nhất không phải là những quân vương, thân hoạn này, mà là cuộc sống bình dân. Tự thu xếp ổn thoà, Liều Liều.”

Chu Lệ Dung ngồi xếp bằng, hai tay tạo thành chữ thập, khẽ lẩm bẩm “Đi theo mẹ, Liều Liều, thời cơ tới rồi! Nhớ kỹ, sau này con là Tô Huyền Nhi, mười tám tuổi... Con người mới của con bắt đầu phát sinh từ bây giờ...” Theo câu thần chú Chu Lệ Dung lẩm bẩm, Dương Ý Liều lâm vào trạng thái hôn mê, hồn phách hóa thành một đường khói nhẹ từ trong giới chỉ bay ra, theo một đạo bạch quang bị hút vào trong lỗ xoáy thất thái (bảy màu), sau đó, toàn bộ ý thức dần dần mơ hồ...

Trong phòng nghị sự trang nghiêm hoa lệ, có ba nam một nữ ngồi ở đây.

Thủ tọa là nam tử khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, xem ra là nhiều tuổi nhất. Mày kiếm tung bay, một đôi mắt thanh lãnh thâm thúy, mũi thẳng tắp lại cho thấy tính cách kiên cường bất khuất của chủ nhân, mỗi hình cung duyên dáng nhếch lên. Hắn không mở miệng, bên trong một mảnh nghiêm túc. Còn ba người khác đang tận lực cân nhắc phải đánh vỡ trăm mặc như thế nào.

(1: chỗ ngồi cao nhất

2: trong trời nhưng lạnh lùng)

“Đại ca.” Nữ hài duy nhất, một nữ hài ôn nhu xinh đẹp lạ thường mở miệng, đánh vỡ không khí trầm túc (nghiêm túc nặng nề).

Nam tử ở thủ tọa khiêu cao lông mày, ý bảo muội muội mở miệng. Đối với muội muội duy nhất này, hắn cũng không để cho nàng chịu ủy khuất, càng sẽ không lấy sắc thái giả. Nhưng muội muội Vô Hà chính là sợ hắn, có lẽ là hắn trời sinh kiêu chế lãnh mạc, nói năng thận trọng tạo thành sợ hãi cho nàng đi!

“Đại ca, chúng ta đều không hy vọng huynh cưới nữ nhi của Tô Quang Bình, huynh có thể thay đổi chủ ý hay không?” Thạch Vô Hà hi vọng nhìn vào đại ca Thạch Vô Kỳ.

Thạch Vô Kỳ xả ra một nụ cười không có ý cười.

“Muội sẽ không quên chuyến xuôi nam Hàng Châu lần này của chúng ta chính là tới đón dâu đi!”

“Chúng ta cùng đến chính là có thể hi vọng thuyết phục huynh xóa bỏ chủ ý này.” Lão nhị Thạch Vô Ngân tao nhã nói lên. Trên mặt luôn luôn nho nhã ôn hòa cũng là một vẻ mặt không đồng ý.

Lão tam Thạch Vô Giới lại càng dứt khoát nói:

“Nào có người sẽ lấy nữ nhi của cừu nhân mình (kẻ thù)? Chúng ta là đến quan sát tình hình, vạch kế hoạch báo thù, cũng không phải là đến hòa thân!”

Ba người phát biểu xong, kết luận nhất trí, đều phản đối đại ca Thạch Vô Kỳ cưới tiểu nữ nhi Tô Huyền Nhi của Tô Quang Bình.

Trầm ngâm hồi lâu, Thạch Vô Kỳ mở miệng:

“Đây chỉ là biết thời biết thế mà thôi.” (thuận nước đẩy thuyền)

Đón nhận ánh mắt khó hiểu của ba người, hắn lại nói tiếp:

“Tô Quang Bình đem nữ nhân gả cho ta nguyên nhân không ngoài hai cái. Thứ nhất, là phái nữ nhi của hắn làm nội ứng, điều tra tình hình bên trong của chúng ta. Đối với chúng ta có thể là ở trong mười năm ngắn ngủi không một xu dính túi trở thành bá chủ thương nghiệp của sáu tỉnh Bắc như ngày hôm nay, hắn chắc chắn vô cùng tò mò, đối với sản nghiệp Thạch gia cũng đặc biệt mơ ước. Thứ hai, hắn cũng là thập phần đề phòng ta, sợ ta cùng hắn đang giao dịch bên trong sẽ dặt chân sau hắn. Gả một nữ nhi qua đây, hai bên thành quan hệ thông gia, hắn nghĩ, ta nói cái gì cũng sẽ không làm hại hắn. Bất quá, đây chỉ là ý nghĩ của hắn.”

Tô Quang Bình có lý do đối với hắn cảnh giác ba phần. Bởi vì sẽ không ai bồi dưỡng một đám thù hạ so với quân đội triều đình càng thần dũng hơn để bảo vệ sản nghiệp; nhưng Thạch Vô Kỵ chính là bồi dưỡng thân thủ của thù hạ mạnh mẽ để phân bố trong toàn bộ sản nghiệp của hắn, ngấm bao quát nông trường, cửa hàng bạc, tửu lâu, tiệm cơm, vận chuyển đường bộ, vân vân. (3: phi thường dũng mãnh, dũng mãnh như thần)

Hắn làm việc luôn luôn có đạo lý của hắn, hơn nữa một khi quyết định trải qua cân nhắc suy xét tuyệt đối không ai có thể dao động.

Đám đệ muội vốn cố gắng phản đối cũng chỉ có thể ngậm miệng, tiếp tục phản kháng cũng không vô dụng.

“Như vậy, đối với tẩu tử không được hoan nghênh kia, chúng ta có thể không cần cho nàng sắc mặt hòa nhã, có phải hay không?” Thạch Vô Giới nhún mày nhìn về phía đại ca.

“Đem nàng không tồn tại là được rồi.” Lòng mày Thạch Vô Kỵ cũng không nâng lên, nói xong liền nhắm mắt lại, cũng không phải là mệt mỏi, mà là nghỉ ngơi một chút. Thời điểm hắn đang suy tư một ít chuyện luôn luôn đều như vậy. Mà đến lúc này cũng đồng thời đại biểu đề tài tố cáo không cần tiếp tục thảo luận.

Những người khác đều lâm vào trong suy nghĩ của chính mình, phòng nghị sự lại lần nữa khôi phục trầm tĩnh, cùng với bận rộn ngoài cửa sổ tạo nên đối lập rõ ràng. Các người hầu đang dọn dẹp ở bốn phía, chung quanh đều dán chữ “Hy”. Chủ nhân đi lên kinh thành đón dâu, lúc này ngủ lại ở tiểu biệt quán là đại sự khủng khiếp. Tuy nói tân nương chỉ ở đây nghỉ ngơi một đêm, quay về phương Bắc mới có thể cử hành yến khách (tiệc mời khách), vốn dĩ biệt quán này quyền sung phong tân hôn cũng đủ náo nhiệt, cho nên trên mặt mỗi người đều chất đầy nụ cười.

Dương Ý Liễu cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Toàn thân hư thoát vô lực, trên dưới khắp nơi thống khổ, nhất là yết hầu quá mức nóng bỏng giống như bị đốt cháy. Về nóng bỏng này tác động đến một ít dây thần kinh, khiến cho cả đầu nàng đau nhức đến mau chóng nổ tung.

Rất nhiều ngày, nàng chưa từng cảm nhận đau đớn trên thân thể. Nga, nàng phụ lên thân thể kiếp trước sao? Mẹ không nói trong nháy mắt sống lại sẽ thống khổ như thế... Trời! Còn không bằng chết đi! Thời gian trước khi nàng chết, chính là một chút thống khổ cũng không có. Suy nghĩ vẫn còn chiếm một nửa trạng thái dần dần thì thanh âm lo lắng của mẹ truyền vào trong tai nàng.

“Liều Liều, tái kiến, hảo hảo trọng sinh, hảo hảo sống sót, mẹ đi... Nhớ rõ, con thay thế Tô Huyền Nhi sống lại, từ nay về sau, con chính là Tô Huyền Nhi... Liều Nhi của mẹ, tái kiến ——.”

“Mẹ...” Đột nhiên xả ra hô hoán, sau khi yết hầu trải qua nóng bỏng biến thành vị trí thấp không tiếng động...

Một thanh âm già nua truyền đến.

“Tô viên ngoại, lệnh thiên kim không có việc gì. Bất quá, lấy tình trạng thân thể trước mắt của tiểu thư, ngày mai nhất định không thể bá đường thành thân, tốt nhất là có thể kéo dài hai ngày.”

Thanh âm của người kia nổi giận quát lên:

“Cho dù nàng chết đi, ta cũng sẽ gọi người nâng nàng lên kiệu hoa. Dù sao ngày mai nàng nhất định phải lập gia đình!” Thanh âm quát mắng này đuổi mọi người đi. “Các người đều đi xuống đi!”

Là ai? Là ai? Thanh âm xa lạ đó là ảo hay là thật? Nàng cố gắng muốn mở mắt ra, thân thể lại vì một trận lay động thô lỗ mà thống khổ không chịu nổi.

“Người cho là chết rồi liền có thể đầu xuôi đuôi lọt sao? Người dám tiếp tục chết một lần nữa xem! Ta nuôi dưỡng người lớn như vậy, nên là lúc người hồi báo ta rồi! Chuyện ta muốn người làm, không được phản kháng! Tiếp tục phản kháng ta liền đem hai mẫu tử các người đang sống đánh chết!”

Dương Ý Liễu suy yếu mở mắt ra, nhìn đến một gương mặt lão dữ tợn, mạnh liệt hít một hơi, không thể nói thành lời... Trời! Người kia là ai? Mẹ đem nàng ném vào trong một đoàn hỗn loạn như thế nào? Nam nhân mặc cẩm y hoa phục, về mặt khuôn bố ở trước mắt này là ai?

“Lão gia, tam phu nhân đã tới.” Ngoài cửa truyền tới thanh âm thanh thúy.

“Mang vào.” Lão nhân thô bạo ra lệnh.

Thanh âm vừa dứt, hai nha hoàn liền giúp đỡ một phụ nhân trung niên đi đến. Phụ nhân trung niên kia vô cùng đẹp, vô cùng nhỏ bé và yếu ớt, còn hai đầu lông mày sọc sệt khiến cho hình dạng xinh đẹp kia tăng thêm đau đớn đáng thương.

Lão nhân rống to:

“Người sinh nữ nhi thật là tốt! Buông nàng ra!” Hai nha đầu mau chóng tránh ra. Bàn tay dày to rắn chắc không chút thương tiếc vung lên trên gương mặt như hoa của phụ nhân trung niên, thân thể gầy yếu không chịu nổi cỗ bạo lực này ngã xuống mép giường, xụi lơ ở trên mặt đất, rút lại thành một đoàn, không kêu khóc, chỉ có sợ hãi run rẩy cùng đầy nước mắt trên gương mặt nhỏ xinh kia.

“Nếu như trước ngày mai người không thể gọi nàng ngoan ngoãn làm việc cho ta, sẽ không chỉ là một bàn tay! Ta sẽ đem người giao cho hình phòng, do Đại phu nhân hành hình.” Lão nhân tàn khốc bỏ lại ngoan thoại (lời thoại tàn nhẫn), thỏa mãn vừa ý nhìn phụ nhân run rẩy giống như lá rụng trong gió, người đầy sợ hãi. Sau đó một bộ dạng khinh thường tiếp tục liếc mắt một cái xoay người mà đi. Hai nha đầu cũng kính tự rời đi.

Rất lâu, rất lâu. Phụ nhân mảnh mai bên mép giường kia vịn đầu giường ngồi dậy, nước mắt ràn rụa ôm Dương Ý Liễu.

“Huyền Nhi, Huyền Nhi, mẫu thân không nên sinh hạ con, một mình mẫu thân đau khổ là được rồi, nếu như một đời một thế mạng trung chủ định là mẫu thân, mẫu thân chịu không được, nhiều lắm là chết. Nhưng mà, ông trời cũng quá không công bằng, để con sinh ra ở trong loại gia đình đáng sợ này, để sinh mạng con là nữ nhi của mẫu thân, nhất định tiếp diễn cực khổ cả đời của mẫu thân. Huyền Nhi, con của mẫu thân! Đêm qua truyền đến tin con thất cô tự tử, mẫu thân luôn luôn khóc, mẫu thân khóc cuối cùng con cũng được tự do, cũng khóc vì thương tâm con. Sinh ra ở trong loại gia đình đáng sợ này, tại sao con không xấu một chút chứ? Cũng yếu đuối giống như mẫu thân, mặc người lăng nhục, mặc người chém giết...” Phụ nhân khóc không thành tiếng, khóc đến vô cùng đau khổ. (4: số mạng đã được định trước)

Nước mắt không khỏi tuông ra hốc mắt của Dương Ý Liễu. Phụ nhân này là mẫu thân của Tô Huyền Nhi đi! Gầy trơ xương như sài mà nàng vẫn xinh đẹp, cảm y hoa phục cũng không che giấu được trái tim đau thương chịu khổ... Đây là một xã hội thuộc nam giới tối thượng lăng nhục nữ tử yếu đuối nha! Lão nhân nổi giận kia bày ra quyền cước hẳn không phải là lần đầu tiên, mà ném xuống uy hiếp kia dường như so với thương tổn vừa rồi còn khủng bố hơn.

Trời! Nam nhân Đại Tổng đều là như vậy sao? Vậy mà nàng đi tới loại niên đại này! Ai, dù sao nàng cũng là tới rồi, thay thế Tô Huyền Nhi sống lại, còn có nghĩa vụ giúp đỡ mẫu thân Tô Huyền Nhi. Dương Ý Liễu nha Dương Ý Liễu! Người có phần đem mình nghĩ đến quá vĩ đại rồi, trước mắt người có thể cái gì cũng không có nha! Hơn nữa bây giờ thời không người tồn tại không phải ở thế kỷ 20 nam nữ ngang hàng, mà là ở trong niên đại cũ xưa nam giới tối thượng. Thời điểm tự tôn nam giới quá mức bành trướng, liên công khai chứng tỏ nữ nhân không đáng đề ý! Lúc này thay thế, giá trị nữ nhân đại khái cùng một vật gia cụ không sai biệt lắm —— thanh âm trong lòng lạnh lùng nhắc nhở nàng.

Cái này thật sự là làm cho người ta nổi giận. Nhưng nàng sẽ không buông tha! Dương Ý Liễu nhẹ nhàng ôm “mẫu thân” của nàng. Hiện tại nàng nhất định phải hao hao tìm hiểu nhân sự trong gia đình này, kết cấu cùng nguyên nhân Tô Huyền Nhi coi thường mệnh sống của mình... Thanh lọc yết hầu, phát hiện nóng bỏng không hề mảnh liệt nữa, đã hơi có thể phát ra thanh âm khàn khàn.

“Ông ta... Muốn con lập gia đình, nếu con không xuất giá, ông ta sẽ tiếp tục đánh người có phải không?”

Mỹ phụ nhân bị thương gập đầu, trong mắt vùng lên kinh hãi sợ hãi.

Trong nhà này, nàng cùng nữ nhi bị cô lập. Từ trước đến nay các nàng dựa sát vào nhau mà sống, bắt lực đối lập với nước mắt. Hiện giờ hai tay của nữ nhi đem nàng vòng lại bảo hộ. Phụ nhân không có thời gian nghỉ hoặc loại hành động bảo hộ này, chính là tham lam hấp thu cảm giác an toàn của hai tay truyền đến.

Mỹ phụ nhân giả bộ dừng cảm mở miệng:

“Bất luận hấn đối với mẫu thân như thế nào, Huyền Nhi, đừng đáp ứng ông ta đi làm chuyện thương thiên hại lý, ông ta muốn con điều tra thân thể của Thạch công tử, muốn con trộm sổ ghi chép của hấn. Phụ thân con là muốn hại hấn...”

“Phụ thân con?” Dương Ý Liễu kinh hô thốt ra, cắt đứt lời nói của phụ nhân trung niên. Ông trời! Nam nhân đáng sợ kia vậy mà chính là phụ thân thân sinh của Huyền Nhi, là trượng phu của mỹ phụ nhân!

Mỹ phụ nhân không phát hiện kinh ngạc không tin trong khẩu khí của nàng, tiếp tục nói xong lời nói bị ngắt ngang: “Thạch công tử này, lần trước mẫu thân gặp qua hấn một lần... là một người thấp phận đáng sợ. Nếu hấn biết con gả cho hấn là vì mục đích kia, chắc chắn đem con đang sống đánh chết. Phụ thân con rất bất công, nữ nhi khác ông ta không chọn, cứ muốn con đi chịu chết, tuyệt không nhớ nhung cốt nhục thân tình... Ông ta, ông ta thật là một kẻ thủ lãnh huyết vô tình! Huyền Nhi, nếu con không phản bội Thạch công tử, thân là thê tử của hấn, tất nhiên hấn sẽ không làm nhục con. Gả đi đi! Không cần bận tâm mẫu thân, cuộc sống ở bên kia nhất định tương đối tốt.” Nói xong nàng lại chảy nước mắt.

Dương Ý Liễu cảm thấy toàn bộ thân thể đều khô cứng tri giác. Lấy khăn tay ra lau nước mắt cho mẫu thân. Đi tới niên đại này đã cố định vô pháp thay đổi sự thật. Như vậy, hiện tại nàng muốn làm duy nhất, chính là đem vị phụ nhân đáng thương này cứu ra địa ngục trần gian. Để nàng có cuộc sống tốt, bất kể như thế nào nàng nhất định phải làm điểm này.

“Nương, người hãy nghe con nói, con sẽ gả đi, hơn nữa nhất định sẽ đón người qua đó sống...”

Đột nhiên cánh cửa bị vô lễ đẩy ra, cắt đứt lời nói chưa nói hết của Dương Ý Liễu. Bốn nha hoàn áo xanh vây quanh mỹ nhân tiên lệ tiến vào. Hồng y mỹ nhân một mặt nuông chiều, đầu tiên là vượt qua phụ nhân liếc mắt một cái, cười lạnh. (5: không gõ cửa mà đã tự tiện mở cửa)

“Ngọc nương, tại sao khuôn mặt sưng thành bánh bao lớn vậy?”

“Cửu tiểu thư, van cầu người, Huyền nhi vừa mới tỉnh lại, vẫn còn rất suy yếu...” Ngọc nương cố gắng ngăn cản hồng y mỹ nhân hay bắt nạt nữ nhi, chỉ kém không có đập đầu cúi lạy, nhưng trên mặt lập tức lại hiện đầy tàn lệ (nước mắt mới chảy xuống).

“Tránh ra!” Hồng y mỹ nhân không khách khí đem Ngọc nương đẩy qua một bên.

“Người đến làm cái gì?” Dương Ý Liễu vội vàng nâng Ngọc nương dậy. Khẩu khí lạnh lùng trấn định kiềm chế vốn là mọi người chưa từng thấy qua,

ngay cả hồng y mỹ nữ cũng sững sốt.

Từ trước đến nay, niềm vui duy nhất của Cừu tiểu thư Tô gia Tô Hồng Hương chính là bắt nạt tiểu muội như thiên tiên tuyệt sắc này, rất thích nhìn nàng khóc đến co lại thành một đoàn. Tô Huyền Nhi hôm nay dường như chừng mực, nhưng còn chỗ bất đồng lại nói không nên lời! Một dạng bé nhỏ, một dạng xinh đẹp —— xinh đẹp khiến người khác oán hận!

Sau khi Tô Huyền Nhi thành niên, công tử danh môn tới cửa cầu thân nhiều vô số kể, khiến cho bốn tỷ muội chưa xuất giá khác của Tô gia thiếu người hỏi thăm. Ngay cả nam tử ngưỡng mộ Tô Hồng Hương cũng đối với Tô Huyền Nhi mất hồn, lại càng không thể tha thứ, cho nên Tô Hồng Hương đối với nàng quả thực hận thấu xương.

Nhìn thấy vẻ mặt của hồng y nữ tử âm ngoan, nghĩ cũng biết cùng với lão nhân kia không thoát được quan hệ, thật sự là cùng một khuôn mẫu. Bất quá, nàng không còn là Tô Huyền Nhi trước kia bị lăng nhục lại không dám phản kháng.

Tô Hồng Hương cười chối tai nói:

“Chúc mừng ngươi chết không thành nha, Tô Huyền Nhi. Trọng phụ kia của ngươi chính là đệ nhất cự phú của sáu tỉnh Bắc đẩu! Thạch Vô Kỳ kia có danh xưng là ‘Tu la phương Bắc’. Nghe thấy danh hiệu hù dọa này cũng biết hẳn là một kỳ nam từ 7 không thấy nhiều. Tiệm nhân ngươi vừa lúc cùng hắn ghép thành một đôi. Đừng tưởng rằng sau này gả cho hắn sẽ giống như hoa thom đem ngươi cung lên, cả đời cầm y ngọc thực. Người phương Bắc đều lấy thê tử chiêu đãi khách nhân, một trăm nam nhân dùng chung một nữ nhân. Cả ngươi đi là muốn đi làm kỹ nữ, không phải làm đại thiếu nãi nãi! Thực sự cảm tạ ngươi chết không thành, nếu không sẽ trở thành là ta phải gả cho ma quỷ kia. Thực cảm ơn ngươi nha, tiểu tiện nhân!” Nàng chờ xem nước mắt Tô Huyền Nhi chảy thành sông.

(6: tên và biệt hiệu

7: nam tử hiếm thấy)

Nhưng mà, Tô Huyền Nhi không có. Tô Huyền Nhi tân sinh đối với loại lời nói hăm dọa trống rỗng ngày thơ này khinh thường phản ứng, lạnh lùng mở miệng:

“Nói xong rồi sao? Nói xong rồi xin mời đi ra ngoài. Ta còn có chính sự muốn tìm Tô lão gia thảo luận.” Cho dù hiện giờ nàng đã thành Tô Huyền Nhi, cũng đừng nghĩ nàng sẽ mở miệng gọi lão nhân kia là phụ thân.

“Ngươi, nữ tiện nhân này!” Tô Hồng Hương mở miệng mắng xong muốn giương tay đánh người.

“Dừng tay!” Lão nhân xuất hiện ở cửa hét lớn một tiếng.

Tô Hồng Hương dừng tay, dậm chân một cái xoay người mà đi.

“Đến thư phòng, ta đem chuyện cần làm nói rõ cho ngươi.” Trong mắt lộ vẻ chán ghét cùng đắc ý đối với mẫu nữ các nàng! Đắc ý đối với một đôi mẫu nữ tay trái gà không chặt đúng là vẫn còn khuất phục ở dưới dâm uy (lạm dụng uy quyền) của hắn. Sau khi Tô Quang Bình chạm đến ánh mắt của Huyền Nhi không khỏi sững sốt; đó là một đôi mắt lạnh lùng không sợ hãi. Là ảo giác đi! Nữ nhân yếu đuối kia không có khả năng sẽ có một đôi mắt như vậy! Không có một nữ nhân nào sẽ có loại ánh mắt này, hẳn xoay người đi ra ngoài. Biết Tô Huyền Nhi sẽ đuổi theo phía sau.

Thời điểm đi theo phía sau, Dương Ý Liễu vội vàng quan sát bốn phía đại trạch Tô gia. Đình đài lầu các, hòn non bộ, hoa viên, nước chảy, cầu nhỏ. Sở trường hết sức xa hoa, nhưng lại dung tục không chịu được. Nhân gia giàu có ở cô đại đều là như thế sao? Mỗi kiến trúc đều là nước sơn màu vàng, thật sự chói mắt.

Cái gọi là thư phòng, có thể là nơi rất bần cùng. Vài cuốn sách đặt ở trên bàn sách, vách tường bốn phía treo đầy các danh họa triều đại... Thực sự không tệ, có bức tranh của Vương Duy, có bút tích thực của Nhan Chân Khanh, có thư pháp của Vương Hi Chi... Toàn bộ treo cùng một chỗ, tác phong đều tham tạp, thật sự dung tục đến buồn cười.

Tô Quang Bình ở trên lụa trắng viết chữ nghiêng lệch, xem ra trình độ văn tự của hắn cùng với một học sinh tiểu học bắt đầu học chữ không sai biệt lắm.

“Trống bốn’8 —— hắn đem hai chữ bảy lệch tám xoay đưa đến trước mặt nàng, trong khoảng thời gian ngắn nàng nhìn không ra, hỏi: “Đây là cái gì?” (8: là sổ ghi chép tiền vốn, còn gọi là ‘quyển sách’)

“Một khi ngươi có phương pháp tiếp cận thư phòng của Thạch Vô Kỳ, phạm là trên thư bản (= quyển sách) có hai chữ này, ngươi đều phải lấy ra cho ta, quyển sách này đại biểu cho hắn.”

Xem ra, hắn đang ngấp nghé tài sản của người khác đi! Tô Quang Bình lại còn nói tiếp: “Ta muốn ngươi tìm hiểu thân thế của Thạch Vô Kỳ, chú ý hắn cùng với những người nào lui tới, còn có, xác thực hắn có bao nhiêu sản nghiệp. Quan trọng nhất, ta muốn một phần bản đồ địa hình của ‘Ngạo Long Bảo’. Bất kể như thế nào nhất định phải tìm được.”

“Ngạo Long Bảo?” Nàng không rõ.

“Tòa thành của Thạch Vô Kỳ, nơi hắn ở. Ngoan ngoãn chiếu theo lời của ta đi làm, bằng không nương ngươi liền ném mùi đầu khổ.” Hắn mở miệng lại là lời đe dọa.

Dương Ý Liễu khẽ nhíu mày, nói ra yêu cầu của nàng:

“Nếu như ta làm theo toàn bộ, ngươi có nguyện ý buông tha nương của ta hay không? Ta muốn nhận nàng ở cùng.”

“Chỉ cần ngươi an phận, ta sẽ buông tha nàng.” Tô Quang Bình thuận miệng nhận lời, nhưng ở trong lòng cười lạnh, há có chuyện tiện nghi như thế? Dù đồ nữ nhân ngọc này mà thôi.

“Đi xuống đi! Để hạ nhân hảo hảo trang điểm một phen, ngày mai phải xuất giá.”

Dương Ý Liễu xoay người rời đi. Trong lòng cũng có tính toán.

Đó là một nghi thức rất đơn giản.

Thạch Vô Kỵ phái Thạch Vô Giới đến thay mặt cưới tân nương. Ngay cả toàn bộ cỗ lễ (lễ nghi cổ xưa) đều miễn, sau khi qua loa lạy thiên địa cũng không lưu lại một chút lễ đem tân nương lên xe ngựa, bảo là muốn trực tiếp quay về sáu tỉnh Bắc! Không có yến khách, không có thông báo thân hữu, không có náo nhiệt. Chỉ trừ bỏ trên cửa lớn có chữ “Hy” ra, toàn bộ im lặng như ngày thường.

Tô gia cười qua hai tức phụ, gả qua năm nữ nhi, đều phô trương bốn phía, khắp nơi tỏ rõ xa hoa giàu có cùng tiền vốn hùng hậu của bọn họ. Còn lúc này đây, nữ nhi xuất giá chính là bá chủ thương nghiệp của sáu tỉnh Bắc, lẽ ra càng phô trương hơn. Sao biết hai nhà thế nhưng đều vô thanh vô tức, phương thức đối đãi Tô Huyền Nhi cũng là ngênh thiếp, bán tỳ (ngheh đón thê thiếp, bán nô tỳ).

Ngọc nương trốn ở trong phòng khóc sụt sùi, ảm ức vì nữ nhi.

Trên mặt Tô Quang Bình là nụ cười giả tạo đắc chí vừa lòng.

Bốn tỷ muội chưa gả của Tô gia âm thầm may mắn mình không phải là tân nương, cũng vui sướng khi nhỏ đi cái đình trong mắt, xem ra nàng chỉ gặp qua cuộc sống thảm hại mà không phải là sung sướng.

Tô gia Đại phu nhân, Nhị phu nhân cũng vui vẻ vội vàng giúp nữ nhi của mình tìm kiếm lựa chọn hôn nhân thích hợp, thiếu Tô Huyền Nhi, còn sợ nữ nhi của mình không ai muốn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Phóng ngựa chạy băng băng khoảng một canh giờ. Tốc độ xe dần dần chậm lại. Dương Ý Liễu, không! Hiện giờ nàng đã là Tô Huyền Nhi, không thể tiếp tục kêu Dương Ý Liễu. Tô Huyền Nhi liều mạng nhịn xuống xúc động muốn kéo khăn đội đầu xuống. Lấy tốc độ tiến tới của xe ngựa mà suy tính, đến phương Bắc ít nhất phải nửa tháng trở lên. Chẳng lẽ hơn nửa tháng này nàng nhất định phải liên tục không được nhúc nhích sao? Trời ạ! Ai tới nói cho nàng biết, tân nương cổ đại bình thường đều làm như thế nào?

Xe ngựa ngừng lại, vị tân lang thay mặt cưới vợ luôn luôn cưới ngựa đi ở bên cạnh xe ngựa nhảy xuống lưng ngựa.

“Đại ca! Nàng đến rồi.” Thanh âm thấp mà rộng mở, ước chừng vô cùng trẻ tuổi. Rõ ràng vẫn còn ở Hàng Châu không phải sao? Người “đại ca” kia nếu cũng ở Hàng Châu vì sao phải phái người đến thay mặt cưới vợ đây? Vì sao phải lừa Tô Quang Bình nói tân lang chưa có tới? Người cổ đại ‘ngươi lừa ta gạt’ nàng thật sự không thể lý giải! Dù sao Thạch Vô Kỵ này cũng không nên trêu chọc là được.

Tuy rằng ngăn cách khăn đội đầu, nàng vẫn có thể cảm giác được, có một ánh mắt sáng rực đang nhìn nàng chằm chằm. Là trượng phu của nàng đi? Người phương Bắc cực cổ sống động này bao nhiêu tuổi? Không trẻ tuổi đi? Một mình sáng lập ra sự nghiệp lớn cũng không phải là ba, năm năm có thể tốc thành.

Tay nhỏ trắng tuyết của nàng bị một bàn tay lớn thô ráp ngấm đen nắm chắc, bàn tay kia cơ hồ lớn gấp hai tay của nàng, mạnh mẽ mà đủ tính uy hiếp. Nàng không khỏi run nhẹ, đột nhiên ý thức được chủ nhân của bàn tay này hôm nay là trượng phu của nàng, là nam nhân cùng nàng sống chung cả đời. Trời! Hai người hoàn toàn xa lạ từ nay về sau phải cùng giường chung gối, cùng chung sinh ra đời tiếp theo sao? Nàng không thể tiếp nhận, không tự kìm chế được mà lắc đầu kháng cự, lại không cẩn thận đem khăn đội đầu lay rơi. Nàng kinh hoàng đem ánh mắt nhìn hướng về chủ nhân bàn tay! Đó là một nam nhân anh tuấn lãnh mạc (lạnh nhạt, thờ ơ), lại phi thường cao lớn. Nàng ngây dại! Mà trong mắt thanh lãnh (trông vẻ lạnh lùng) của nam nhân kia có kinh hãi không tin tưởng. Huyền Nhi biết rõ cảm giác kia, tựa như tối hôm qua từ trong kính cổ nhìn thấy chính mình xinh đẹp giống như thiên tiên.

Ở thế kỷ 20, nàng biết mình vốn là đủ xinh đẹp, nhưng so sánh cùng với Tô Huyền Nhi thì cấp so sánh với Thái Bình Dương đi. Cũng hiểu rõ tại sao bốn vị tỷ tỷ của Tô Huyền Nhi lại ghen ghét nàng như thế! Nàng thật sự rất đẹp, lông mày như viền son (múi xa), không họa mà đại; môi như hồng anh, không điểm mà đỏ thắm; da thịt trắng nõn, trong trắng lộ hồng, dường như mịn màng vô cùng, nhưng thể cốt rất mỏng manh, rất nhỏ gầy. Nàng rất may mắn chính là nàng không có bó chân. Bị ép không thể bó chân, bởi vì xuất thân của nàng không đủ cao quý. Nhưng một đôi gót sen chân bó2 kia, vừa

trắng lại mịn, khung xương đều đều, giống như bạch ngọc tinh điều mà ra. Từ đầu đến chân, nàng đều là do ông trời chiếu cố hạ sinh ra. Người khác không sợ hãi mới là lạ!

(1 : là than vẽ lông mày, chỗ này ý nói là không vẽ mà đen đó

2 : ý nói là không bó nhưng chân nhỏ như chân bó)

Nhưng nam nhân này cũng thật sự là anh tuấn. Toàn thân bắp thịt quần quýt, gương mặt lãnh ngạo có một cổ lãnh mạc cự người ngoài ngàn dặm. Ánh mắt của hắn khiến tâm hồn thiếu nữ của Huyền Nhi thỉnh thoảng nháy dưng.

Thạch Vô Kỵ bình tĩnh đem khăn đội đầu đắp trở về trên mũi phượng của nàng, cánh tay khỏe mạnh vừa kéo, ôm nàng xuống xe ngựa, không buông nàng ra, trực tiếp hướng trong biệt viện tinh xảo bước đi.

Dường như đi qua cổng vòm một đường lại một đường, sau đó đứng lại, chờ đợi người giúp việc đứng hai bên đẩy cửa phòng ra, hắn mới đi vào trong gian phòng tràn ngập hương hoa lan, để nàng ngồi ở trên giường mềm mại. Đám người giúp việc lui ra ngoài, khăn đội đầu của Huyền Nhi được lấy xuống. Một đôi mắt to tiền thủy của nàng đón nhận tầm mắt của hắn, thời gian phảng phất giằng co dừng lại, hai ánh mắt không nói gì nhìn nhau đảo mắt... Hồi lâu sau đó, rốt cục Huyền Nhi thấy tâm hoảng ý loạn, vội cúi thấp mặt, không dám để cho hắn nhìn thấy táo nhiệt (nóng rang, khô nóng) của mình. Không nên có loại cảm giác này nha? Huyền Nhi không ngừng định lực hơi thở của mình không đủ.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai liền xuất phát về phương Bắc.” Hắn nói chuyện, thanh âm trầm thấp lạnh lùng, hàm chứa uy nghiêm không cho phép bác biện (tranh cãi bác bỏ).

“Tại sao?” Thấy hắn dường như muốn đi, nàng vội ngẩng đầu phát ra thanh âm thanh thúy ôn nhu.

“Cái gì?” Hắn hỏi lại, kinh ngạc sự can đảm của nàng!

“Rõ ràng ngươi ở Hàng Châu, vì sao phải để người khác thay mặt lấy vợ?” Nàng chỉ là thắc mắc, mà không phải là oán hận. Nhưng hiển nhiên Thạch Vô Kỵ không hề nghĩ như vậy.

“Nếu nàng cảm thấy chưa đủ phong quang (nở mày nở mặt), sau khi quay về phương Bắc ta sẽ làm một tiệc rượu long trọng để cho nàng phong quang, dù sao như vậy đối với nàng mới công bằng.”

“Đây không phải là đáp án, ngươi vẫn chưa nói ra tại sao không tự mình đi cưới ta!” Nàng nói thẳng ra, hơn nữa bình tĩnh đi đến đứng trước mặt hắn, bày ra ý đồ giả thức ngang nhau... Nga, ông trời! Nàng vậy mà chưa đến cảm của hắn, thậm chí còn có một khoảng cách, muốn nhìn thẳng vào hắn còn phải cố sức đem đầu ngửa thành góc 90 độ. Như vậy chẳng phải càng ở thế yếu! Thật sự là không sáng suốt, ngẩng lên vẫn là lui ra phía sau một bước là tốt rồi. Mới lui về sau lại đụng phải tay của hắn. Thì ra hắn lại đem nàng vòng ở bên trong hai tay của hắn! Nàng kinh hoàng ngửa đầu nhìn hắn.

“Nàng khá thông minh, khá dũng cảm cũng rất có dũng khí. Loại nữ nhân không biết nặng nhẹ giống như nàng, cần phải hảo hảo phạt roi giáo huấn một chút mới được.” Hắn cúi mặt xuống, đem nàng vây ở giữa hắn. Chỉ cần hắn hơi dùng lực một chút, e rằng nàng liền sẽ tan xương nát thịt. Mà hắn vừa mới thốt ra câu đùa chế nhạo vô cùng uy hiếp, Tô Huyền Nhi vừa giãy dụa, vừa kêu nhỏ:

“Nếu như ngươi thật sự muốn đánh ta, một quyền liền đủ, ta chịu được, không cần mưu tính xiết chết ta, ngươi buông ra đi!”

Lòng ngực của hắn phập phồng chấn động thật mạnh, phía trên truyền đến tiếng cười lớn không ngăn được của hắn! Huyền Nhi kinh hãi nhìn chằm chằm nam nhân đang cười lớn này! Hắn nhất định rất ít cười, hơn nữa loại cười lớn này lại càng có một không hai. Không biết vì sao, nàng lại biết rõ. Nhưng không rõ rốt cuộc mình nói chuyện cười gì để cho hắn vui vẻ như thế.

Chỉ trong chớp lát, hắn ngưng cười, nhìn nàng thật sâu, vờn ra một bàn tay khê vuốt má phần nộn nộn nà của nàng.

“Xem ra, ở trong đồng đồ bỏ đi kia ta nhặt được bảo bối rồi, hi vọng không phải bảo bối rấp tâm hại người.”

Sau khi thì thảo nói xong, hắn buông nàng ra, liền đi ra ngoài không hề quay đầu lại.

Huyền Nhi hừ mềm (trông rỗng yếu đuối) ngồi ở ghế mềm trước bàn trang điểm, ánh mắt nhìn chăm chú chính mình trong gương. Phát hiện hai gò má của mình hiện đầy ửng đỏ động lòng người... Người nam nhân này hảo nguy hiểm, khiến nàng mất đi kiểm soát, không thể đè nén tìm đập rộn lên, hai gò má khô nóng không thể bình phục... Nhưng mà, tại sao lòng của nàng lại nhảy nhót tuôn lên vô tận? Vừa nãy trước khi đi hắn muốn nói cái gì? Từ ma lực một đôi con ngươi rất sâu xa chống lại nàng, một bàn tay khê vuốt nàng, nàng liền cảm thấy vui sướng hỗn độn, căn bản không biết hắn mở miệng nói những cái gì. Có thể xác định chính là hắn vẫn như cũ không trả lời vấn đề của nàng.

Khuôn mặt trong kính khiến nàng nghĩ đến Ngọc nương cả đời đau khổ. Nàng sẽ không thật sự khờ dại cho rằng sau khi nàng giúp Tô Quang Bình làm xong toàn bộ dặn dò của hắn, hắn liền sẽ y theo giao ước thả Ngọc nương. Nàng cần phải làm như thế nào mới tốt đây? Nga! Tô Quang Bình thật sự là tà ác. Làm loại công việc này không khác gì tự tìm đường chết! Cái người Thạch Vô Kỵ này tuyệt đối so với Tô Quang Bình khó dây vào gấp mấy lần. Thạch Vô Kỵ... cùng hắn gặp nhau không đến vài phút, cũng đã cảm nhận được tính cách của hắn, hắn thông minh lạnh lợi, nhuệ khí sắc bén, nguy hiểm cũng cứng rắn, lại càng vô tình —— đối với kẻ phản bội vô tình tuyệt đối! Tóm lại, kết cục đều là đem nàng chết không được tử tế! Tô Huyền Nhi suy nghĩ lâm vào trong quấy nhiễu vô biên (không giới hạn).

Thạch Vô Kỵ trở lại phòng nghị sự. Đám đệ muội sớm đã ở bên trong chờ hắn. Hắn bình tĩnh ngồi xuống, Thạch Vô Giới lập tức khăn cấp mở miệng:

“Đại ca, nàng thật sự là đến nằm vùng.”

“Vô Ngân.” Thạch Vô Kỳ nhìn tiểu đệ liếc mắt một cái mới chuyển hướng sang đại đệ hỏi.

Ở trên đường cưới vợ, Thạch Vô Ngân lên vào Tô phủ, âm thầm giám thị hành động của Tô Quang Bình, đến tận ban nãy mới trở về, trên người vẫn mặc y phục gia nô chưa thay đổi.

“Tô Quang Bình ham muốn sản nghiệp của chúng ta đã lâu. Cho nên hẳn nhất quán dùng phương thức liên hôn để đối phó chúng ta. Trừ bỏ muốn Tô Huyền Nhi trộm ‘trường bốn’³ ra, quan trọng nhất là muốn nàng tra ra lai lịch của chúng ta. Bọn họ đối với chúng ta nổi lên lòng nghi ngờ, cho nên Kha Tất Uy đặc biệt chỉ thị một hạng mục này. Đại ca đoán không sai, Kha Tất Uy quả nhiên là một người trong bốn người, còn toàn bộ suy đoán hoàn toàn chính xác.” Thạch Vô Kỳ mưu tính sâu xa, lường trước chuyện tình chuẩn(tỉ mỉ chính xác), hẳn muốn bí quyết buôn bán nhiều năm thành công, cũng không quá sai lầm. (3: cái này ta đã chú thích ở chương 1 ừ, nên những chương sau ta không giải thích nữa nha)

“Tốt lắm, hạ mỗi phải cần nàng, tiếp tục vai diễn gian giảo cũng xuất hiện.” Thạch Vô Kỳ lãnh đạm nói xong, mặt không chút thay đổi.

Tử mi (đôi mi thanh tú) của Thạch Vô Hà nhú lại.

“Nhưng... Kha Tất Uy là Thị Lang bộ Thượng Thư, chúng ta động được hắn sao? Hắn lại là nhi tử của đương kim hoàng đế Lương Giang Đề đốc nha!” Lo lắng của nàng làm cho Thạch Vô Giới dè dặt.

“Muốn giết hắn còn phải đi khắp nơi khuê chiêng gõ trống, chiêu cáo thiên hạ sao? Không được công khai, liền được lén lút. Chúng ta ngầm vát và nhẫn nhục sống mười bảy năm chính là vì đợi đến lúc thời cơ chín mùi, nợ máu trả lại máu.” Thạch Vô Giới cũng không lấy đại luận sôi nổi hôm nay làm thỏa mãn. Xem ra, hẳn vẫn còn có nhiều lời bàn cao kiến hơn muốn phát biểu. Nhưng Thạch Vô Ngân giành trước ngăn cản.

“Vô Giới, chúng ta nghe đại ca muốn sắp xếp Tô Huyền Nhi như thế nào, thật sự phải đem nàng trở về phương Bắc sao? Đại ca.”

Thạch Vô Kỳ không chút do dự nói:

“Mang nàng trở về, không có lời dặn của ta không được đi trêu chọc nàng, lại càng không cho phép đối với nàng ác ngôn. Nàng chỉ là một con cò trong tay người khác mà thôi, không phải là cừu nhân của chúng ta.”

“Nhưng mà...” Thạch Vô Giới muốn nói phàm là người Tô gia chính là cừu nhân không đợi trời chung của Thạch gia, nhưng mới nói lên một chữ, đã bị Thạch Vô Ngân cản lại.

“Đại ca tự có đạo lý của mình, đừng nói nữa.” Thạch Vô Ngân suy nghĩ cẩn thận nhìn Thạch Vô Kỳ, nhưng lại đưa tới tầm mắt khiêu mi của Thạch Vô Kỳ —— đó chính là điểm báo hắn muốn tức giận. Ba người lập tức rất thức thời từng người tìm lý do lui xuống.

Nguyên tắc làm việc của Thạch Vô Kỳ hẳn từ trước đến nay vốn là oan có đầu, nợ có chủ, cũng không tổn thương tới người vô tội. Cho nên hẳn ra lệnh đám đệ muội không được phép làm khó dễ vật nhỏ mảnh mai kia, hẳn vốn là nói đến vô cùng đúng lý hợp tình, nhưng ở dưới ánh mắt thăm dò của Vô Ngân lại dâng lên hỏa khí không tên, hẳn biết trong lòng Vô Ngân đang suy đoán cái gì, mà loại ý nghĩ này khiến Thạch Vô Kỳ cảm thấy chật vật gấp bội. Hắn muốn bảo vệ nữ hài bị phái tới nằm vùng kia, căn bản là không có đạo lý!

Khẩu khí than nhẹ, ánh mắt hắn tạm dừng ở trên một đóa hoa hồng mảnh mai ở trước cửa sổ, nhưng trong lòng lại hiện lên một gương mặt đẹp tuyệt trần, làm rung động lòng người, xua đi không được, vẫn còn lâm vào trong trầm tư...

Tô Huyền Nhi cho rằng, nếu như Thạch Vô Kỳ thật sự vội vã quay về phương Bắc thì cũng sẽ đợi đến hừng đông lại tiếp tục. Không ngờ lúc nàng đang say sưa ở trong mộng đẹp lại đem nàng đào ra khỏi chốn bóng, muốn nàng thu dọn tốt một chút liền lên đường.

Kỳ thật cũng không cần nàng bắt tay vào sửa sang lại cái gì, bọn nha đầu lanh lợi sớm đã đem đồ đạc của nàng đóng gói hết để kiện phu mang ra ngoài. Việc duy nhất nàng cần phải làm chính là để người hầu hầu hạ thay quần áo chải đầu mà thôi.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc, nhưng hắn lại không vào phòng cùng nàng viên phòng. Hại nàng từ xế chiều luôn luôn lo lắng đề phòng đến đêm khuya, mới ở trong một loại nghi hoặc vừa lòng lèo lại khó hiểu mơ mơ màng màng mà ngủ say, ngủ còn phải phòng bị, cho nên rất không an ổn. Nhìn thấy xe ngựa cùng ba con tuần mã ngoài cửa lớn, đêm tân hôn của nàng giống như đêm đào vong đi (trốn đi nơi khác)! Huyền Nhi buồn cười nghĩ, con buồn ngủ từng đột từng đột ủa tới, suy nghĩ của nàng vẫn như cũ hỗn loạn không rõ.

“Thiếu phu nhân đâu?” Thạch Vô Kỳ dẫn đệ muội đi ra đại môn, hỏi tổng quản ở một bên, ánh mắt nhìn người hầu. Hắn trở về phòng đón nàng thì nàng đã được người hầu dẫn đi ra.

Đầu Tô Huyền Nhi mau chóng ngã xuống —— thì ra nàng vẫn còn ngủ gật, hoàn toàn không biết trượng phu đang tìm nàng. Nữ hầu một bên khẽ gọi: “Phu nhân.” Thuận tay đẩy nhẹ nàng một chút. Huyền Nhi đột nhiên mở to mắt bước chân đi lên phía trước, mới đi được một bước, lại bị vấp vấp cả người lao đảo, bổ nhào về phía trước. Thạch Vô Kỳ nhanh tay đỡ lấy thể tử, còn nàng thì hoàn toàn ngã vào trước ngực hắn, đối với lồng ngực ấm áp vì gần4 kia yêu thương nhớ nhung5.

(4: to lớn

5 : cái này còn có nghĩa là ‘nhảy vào ôm lấy lồng ngực’ => có thể hiểu là Huyền Nhi vấp vấp ngã được Vô Kỳ đỡ lấy nằm trọn trong ngực, nàng tiện tay ôm qua giữ vững thân thể, ta đoán vậy thôi chứ cũng hông biết đúng không nữa, mà thường thường cảnh trong phim đều là vậy ^^)

Toàn bộ đám người hầu cần lùi, có nên cười, có một âm thanh buồn cười ở phía sau Thạch Vô Kỳ không kiêu ngạo gì mà vang lên. Huyền Nhi nhận ra được thanh âm này, là thanh âm của người thay mặt tân lang cười vợ. Nàng giãy dụa đứng vững, từ trong khuỷu tay của trượng phu nhìn sang. Hai nam tử phương Bắc cao lớn tuần kỳ bảo hộ lấy một nữ tử xinh đẹp nhỏ nhắn ở giữa, bộ dạng bọn họ đều vô cùng giống nhau, nhất định là người thân của Thạch Vô Kỳ.

Thạch Vô Kỳ trầm thấp mở miệng, ánh mắt thuận tiện đối với tiểu đệ ném cái liếc mắt cảnh cáo, cho nên Thạch Vô Giới đành chỉ cười cực nhanh.

“Vô Hà, lại đây cùng đại tẩu của muội ngồi chung xe ngựa. Huyền Nhi, nàng là tiểu muội Vô Hà.” Hắn dìu Huyền Nhi đi đến trước mặt ba người, về mặt ba người trong chớp mắt đều ngưng ngắc.

Ánh mắt của bọn họ nhìn nàng làm cho Huyền Nhi cho rằng y quan6 của mình có chỗ nào không ngay ngắn? Vội vàng cúi đầu nhìn mọi chỗ, phát hiện cũng không có chỗ không ổn. Khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên nghi hoặc cùng tức giận nhìn về phía trượng phu. “Ta có chỗ nào không đúng?” [6 : y phục + mũ (mũ ở đây chắc là trang sức à)]

Thạch Vô Kỳ nói nhỏ:

“Đây là đại đệ Vô Ngân, tiểu đệ Vô Giới.”

Trên nét mặt, Thạch Vô Ngân cùng Thạch Vô Kỳ tương tự nhau. Nhưng trên người Thạch Vô Ngân lại có thêm một cỗ ôn hòa nho nhã, nhưng thâm trầm sắc bén ở dưới ôn hòa kia không thể khinh thường. Còn Thạch Vô Giới thì đơn thuần hơn, toàn bộ ái ô hỉ nộ7 đều ở trên khuôn mặt tuần tú khác họa rõ ràng, thập phần đáng yêu. Tuổi khoảng chừng hai mươi, đời hẳn trưởng thành hơn một chút, cũng sẽ giống như hai ca ca của hắn, có được lực hấp dẫn trí mạng. (7 : yêu thương, căm ghét, vui mừng, tức giận)

Trong khi Huyền Nhi đang đánh giá thành viên Thạch gia, đồng thời cũng bị bọn họ đánh giá: không thể phủ nhận, Tô Huyền Nhi xác thực là xinh đẹp!

Nàng là mỹ nhân phương Nam, cùng xinh đẹp của mỹ nhân phương Bắc là Vô Hà hoàn toàn bất đồng, đều có vẻ mặt đặc biệt.

Thạch Vô Hà giống như khả nhân nhi8 trong bức tranh mỹ nữ, lấy nguyệt làm thần9, lấy liễu làm thái10, lấy hoa làm tư11, ôn nhu dịu dàng không thể tưởng tượng nổi! Cùng vẻ đẹp yếu ớt của Tô Huyền Nhi khác nhau rất lớn.

(8 : người xinh đẹp động lòng người)

9,10,11 : lấy trăng làm thần khí, lấy cành liễu làm hình dáng, lấy hoa làm dung mạo)

Lấy hoa làm ví dụ, Thạch Vô Hà giống như là một đóa không dính hạt bụi nhỏ trong cốc U Lan. Còn dung mạo thần thái của Tô Huyền Nhi chính là cây thủy tiên lâm thủy nhi cư12, không nơi nương tựa. (12 : nước đến liền ngừng lại)

Sau khi hai bên nhận thức, Thạch Vô Kỳ dẫn đầu đỡ nàng đi về phía xe ngựa. Lực chú ý vừa chuyển, đôi mắt to tiền thủy của Huyền Nhi liền thẳng tắp nhìn chăm chăm ba con ngựa đen bóng cao lớn, tinh thần sáng lạng ở phía trước xe ngựa. Lộ ra khát vọng tha thiết, không chút nghĩ ngợi liền cao giọng nói:

“Ta cũng muốn cưỡi một con ngựa, có được không?” Ở thế kỷ 20, kinh nghiệm cưỡi ngựa duy nhất của nàng là ở trong trường ngựa của Đài Trung, cưỡi qua một con ngựa vừa gầy lại nhỏ, già tới nổi mau chóng vào quan tài. Khí phách phóng ngựa phi nước đại, mặc sức đón gió luôn luôn là tâm nguyện nàng hướng tới nhưng không có cách nào đạt được. Hiếm thấy con ngựa cường tráng xinh đẹp trước mắt này, bảo sao nàng không nóng lòng muốn thử một chút chứ? Cho nên, nàng liền tự nhiên mở miệng nói a! Lại rước lấy ánh mắt kinh ngạc khắp nơi.

“Nàng biết?” Thạch Vô Kỳ không tin nàng biết cưỡi. Thân thể yếu đuối mỏng manh của nàng làm sao có thể chịu nổi sức ép trên lưng ngựa? Hướng chi không có một nữ nhân nào lại được phép cưỡi ngựa, cái này căn bản không ra thể thống gì, đặc biệt là nữ hài nhi cao nhã của nhân gia13 lại càng không thể. (13 : con gái trong gia đình)

“Không biết, nhưng ta muốn cưỡi.” Huyền Nhi thành thật nói xong. Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Thạch Vô Kỳ, biết rõ hi vọng lại thất bại, thật sự là mất hứng!

Không đợi Thạch Vô Kỳ mở miệng, nàng liền rất cam chịu nhún nhún vai.

“Được rồi, lên đường đi, xem như ta chưa nói.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đại thiếu nãi nãi của Thạch gia —— Tô Huyền Nhi tiểu thư đi thẳng về phía xe ngựa, hai tay chống kiệu cả người nhảy lên xe ngựa. Tô Huyền Nhi kéo tốt vây mới ý thức đến không khí không tầm thường, làm sao vậy? Ánh mắt không khỏi hàm chứa dấu chấm hỏi nhìn về hướng Thạch Vô Kỳ. Nhưng, Thạch Vô Kỳ vờn vờn chỉ nhìn nàng một cái không mở miệng nói gì, giúp đỡ Thạch Vô Hà đi tới xe ngựa. Người hầu vội đưa ghế đầu đến để nàng đệm chân lên xe ngựa. Thì ra các tiểu thư lên xe ngựa đều có trình tự này! Tư tư vãn vãn14, mới có phong phạm của tiểu thư khuê các. Ra khỏi đại khố15 vẫn không tự biết, Tô Huyền Nhi âm thầm lười. Lại không biết động tác đi dõm này thu hết vào trong mắt của Thạch Vô Kỳ.

(14 : 斯斯文文 4 chữ riêng biệt là tư tư vãn vãn, nhưng đem hai chữ 斯文 này ghép lại thì sẽ thành nhã nhặn, lịch sự, có văn hóa)

15 : hắc hắc hai chữ này ta hem bk a ~ ta chỉ bk đại là to lớn, khốu trong QT ghi là lương khô a ~)

Bề ngoài xe ngựa mười phần trắng thuần, do nước sơn màu đen và màu vàng tạo thành —— hai màu sắc này là sắc hệ của gia tộc Thạch gia. Trong xe ngựa tương đối rộng rãi, hai bên trái phải bố trí nệm lông vũ mềm mại để các nàng nghỉ ngơi, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn có nước trà và điểm tâm. Sau đó nàng mới phát hiện thì ra mặt bàn là quặng sắt từ xây nên, còn cái chén, cái khay, bình trà tất cả đều là thiết chế phẩm¹⁶, khó trách thời điểm xe ngựa đi lại cũng không lay động theo. Dưới mặt bàn có sáu ô vuông, chia ra để các đồ vật như điểm tâm, lá trà, vải tơ, lụa tuyến, kim khâu hoa vân vân. Bên cạnh chỗ ngồi của tiểu cô¹⁷ Vô Hà có một ít hành lý nhỏ, sách vở, chăn mỏng.

(16 : sản phẩm được làm bằng sắt

17 : cô là cách gọi em gái của chồng, vì Vô Hà là út cho nên mới gọi Vô Hà là tiểu cô)

Nàng còn tưởng rằng xe ngựa cổ đại nhỏ hẹp tựa như kiểu hoa thường thấy trong TV. Nhưng sự thật lại không như thế, ít nhất xe ngựa nàng ngồi lúc này vừa rộng rãi lại thoáng mát.

Hành trình quay về phương Bắc dự đoán đi nửa tháng.

Ngày thứ nhất, ngày thứ hai nàng có thể đánh giá xe ngựa, quan sát cảnh vật ngoài cửa sổ giết thời gian; nhưng sau ngày thứ ba những việc này cũng không thể tiếp tục hấp dẫn nàng, nàng nhàm chán chỉ muốn thét chói tai.

Nàng từng nhiều lần thử muốn cùng Vô Hà nói chuyện phiếm, nhưng bản tính Vô Hà trầm tĩnh ít nói, bình thường phúc đáp nàng là vẻ mặt mỉm cười thân thiện nhưng không trả lời, sau đó cúi đầu chuyên tâm thêu hoa. Giống như có một bức tường vô hình ngăn cách hai bên, dù sao hai người chính là không có lời nào để nói. Kỳ quái, Huyền Nhi tự nhận luôn luôn có nhân duyên, tại sao vừa đến cổ đại, mị lực liền biến mất? Thời điểm dừng chân, dùng cơm, tất cả đều tiến hành trong im lặng, không ai nói chuyện, trừ phi Thạch Vô Kỳ có chuyện dặn dò. Buồn! Buồn chết người!

Tô Huyền Nhi buồn đến mau chóng điên rồi! Người ở Đại Tống đều âm dương quái khí¹⁸ như vậy sao? Hay là thời đại mấy trăm năm khác nhau, sinh hoạt tập quán thay đổi quá lớn? Nàng sống lại trong một gia đình tàn ác, chịu đủ lăng nhục. Ngày hôm sau lại lập tức gả vào một gia đình toàn gia đều nghiêm túc cứng nhắc. Muốn nàng cùng trượng phu đối với nàng lãnh đạm khách sáo sống đến đầu bạc, chỉ ngoại trừ nhu tình đêm tân hôn —— nếu như xem uy hiếp muốn đánh nàng, xiết chết nàng cũng có thể xem như nhu tình! Bất quá, rốt cuộc hán nỏ nộ cười. Huyền Nhi đoán không sai, nam nhân này căn bản không biết cười, không thường cười, thậm chí không muốn cười! Cười lớn trong đêm tân hôn ngày đó không có ghi âm làm chứng minh thật sự là đáng tiếc. (18 : kỳ quái, quái gở, nhưng ta lại thích để hán việt hơn nên ta hem đổi a~)

Trước không đến thôn, sau không đến điểm, bình thường đến giữa trưa đoàn người bọn họ đều ở trong rừng nấu cơm. Dưới tình huống không có người hầu, ba huynh đệ Thạch gia đương nhiên tự thân vào làm, trừ bỏ lương khô, thịt rượu ra, Vô Giới đi bắt một con gà rừng tăng thêm đồ ăn. Thời gian dùng cơm, giống như phẩm chất tối cao —— yên lặng.

Nga! Nàng muốn thông giọng!

Huyền Nhi không có chút khẩu vị nào với thức ăn trong khay, cuối cùng quyết định đi khắp nơi một chút, không biết có cần thông báo hay không? Nga, không cần! Để cho bọn họ nghĩ rằng nàng muốn đi ngoài là được rồi! Tìm tiếng nước chảy, nơi đó cách xe ngựa hai mươi thước, nàng nhìn thấy một con sông nhỏ rộng hai thước, trong suốt thấy đáy, còn có một vài con cá đang bơi lội! Thời đại thế kỷ 20, cần phải đi nơi nào để tìm kiếm loại phong cảnh này? Nàng vốc nước vỗ nhẹ vào mặt, tuy nói vào thu, nhưng ban ngày vẫn khô nóng bức người, dứt khoát cởi bỏ giày thêu, hai chân ngâm vào trong nước, cảm giác mát lạnh sáng khoái đi khắp toàn thân, Huyền Nhi phát ra hơi thở thỏa mãn. Thân thể ngựa về phía sau nằm trên cỏ xanh, cũng không quản ý phục nhàn loạn, đầu tóc rối tung hay không, nàng, một tiểu nữ tử tùy tâm tùy tính, tùy tiện làm, chưa từng bị thế tục ràng buộc? Giờ đây nàng làm sao có thể đề ý những thứ này?

Tiếng thảm cổ bên người khẽ rì rào, nàng hé mở hai mắt, ngồi bên cạnh là trượng phu của nàng, Thạch Vô Kỳ! A, ba ngày qua đem nàng xem như người tàng hình, chẳng hỏi han, khiến nàng tưởng rằng mình có phải thành người trong suốt hay không? Giờ phút này lại ngồi bên cạnh nàng là có ý gì? Nếu như đám người Thạch thị bọn họ có ý định coi thường nàng, nàng đương nhiên biết, ai bảo nàng là một kẻ xông vào từ bên ngoài, nên gặp xui xẻo đã tham dự vào trong cừu hận giữa hai nhà, thành vật hi sinh đến chết cũng chưa đền hết tội.

“Tùy tiện cởi giày, không đoan trang; càng không thể tùy ý nằm ngửa, chỉ có nữ nhân không đứng đắn mới sẽ như thế.” Hai mắt hán nhìn chằm chằm vào đôi chân đang ngâm trong nước của nàng. Một đôi thiên túc, không chút che đậy, thiên túc trời sinh xinh đẹp.(thiên túc là chân của phụ nữ không bó)

Huyền Nhi lật nửa thân, chống khuỷu tay nhìn về phía Thạch Vô Kỳ, nhìn vào vẻ mặt nghiêm túc nhú mây của hắn, than nhẹ:

“Rốt cục cũng chú ý tới ta rồi sao? Ta còn hoài nghi mình trở thành người tàng hình rồi đấy! Nếu chịu không được ta, như vậy nên dạy bảo cũng dạy bảo xong rồi, không cần thiết ngồi ở đây, tại sao không tự mình tìm yên tĩnh một chút?”

Hai mắt của Thạch Vô Kỳ nén giận, cảm rút chặt.

“Muốn chọc tức ta sao?”

“Không. Không phải! Nói thực ra, ta không biết nên biểu hiện như thế nào mới được xem là thỏa đáng, giọng điệu của ta hào hứng suy vi, tính là vô lễ sao? Hoặc là ta nên biểu hiện hết sức lo sợ? Ta thật sự là không biết, dù sao ta mới vừa đến, tất cả đều không rõ.”

Nàng nói chính là mình can thiệp vào cổ đại. Còn Thạch Vô Kỳ biến nàng thành tức phụ của Thạch gia —— dù sao sợ hãi đều giống nhau. (tức phụ = con dâu)

“Chỉ cần nâng an phận, im lặng, cũng sẽ không có cái gì không đúng.” Hân nhin không được cầm một nhúm tóc của nàng chơi đùa.

Hân hân là khiến người khác sợ hãi. Ánh mắt sắc bén thâm trầm, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào, hơi thở lạnh cứng, thái độ đối xử nghiêm túc kiêu chể, đem chính mình gắt gao ở trong một tầng tường băng vô hình, cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm. Ngay cả đám đệ muội của hân cũng không dám thân cận quá mức, chính là được kính trọng. Nhưng, Huyền Nhi phát hiện mình rất thích nhìn hân, cho dù không nói chuyện cũng được. Thời điểm đón xe, xa xa nhìn thân hình cao ngất của hân dần ngựa đi, luôn luôn si ngốc ngắm nhìn đến không tự chủ được. Cái này là vì nguyên nhân nào đây? Huyền Nhi cự tuyệt miệt mài theo đuổi. Hân là trượng phu của nàng, không phải sao? Cổ đại hiển nhiên không lưu hành ly hôn, như vậy hai người nhất định phải sống chung cả đời, cho nên nàng “đương nhiên” phải nỗ lực đi theo thói quen của hân a! Tuy chưa có phu thê chi thực —— vĩnh viễn không có tốt nhất, nhưng Huyền Nhi đã sớm ở trong ý thức nhận định hân, không thể tự kèm chế ưa thích nhìn gương mặt tuấn lãng cùng thân hình cao ngất của hân.

Thạch Vô Kỵ không mở miệng, tóc dài của Huyền Nhi xoa đầy trên đầu gối hân, trán khẽ tựa vào trên đùi hân —— đó là một động tác không tự giác. Sau đó, nàng tựa như một con mèo hưởng thụ tắm nắng, một tư thế ngu cảm thấy thoải mái.

Còn Thạch Vô Kỵ, liền không kiên nhẫn gì đem gương mặt xinh đẹp khiến người thương yêu nhìn chăm chú thật sâu, khắc họa vào trong đầu.

Gió êm dịu ở ngọn cây phất phất chuyển động, xào xạc rung động, xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngựa hí. Trừ lần đó ra, thời gian phẳng phất dừng lại...

Thạch Vô Ngân không tiếng động đi trở về xe ngựa, trên mặt thoáng hiện lên suy nghĩ sâu xa.

“Đại ca đâu? Cần phải khởi hành rồi?” Vô Giới kêu lên.

“Vô Hà, quay lại xe ngựa nghỉ ngơi trước. Vô Giới, chúng ta đi câu cá.” Vô Ngân cười tuyên bố.

“Tại sao vậy? Vì cái gì...” Vô Giới đột nhiên mờ mịt, không kịp nhiều lời, cổ áo đã bị xách lên.

“Đi thôi!”

Vào đêm hôm sau, đoàn người dừng chân tại một khách điểm lớn, Huyền Nhi vẫn như cũ cùng Vô Hà một gian phòng. Mấy ngày tới nay đều là nàng cùng Vô Hà ngủ chung một phòng. Thạch Vô Kỵ cũng không có yêu cầu thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, nàng không rõ là vì cái gì! Đương nhiên là không hi vọng mong hân lựa chọn hành động, chỉ là một đại đội đầu chằm hồi khiến cho đầu nàng choáng váng não căng ra không thể gánh vác, nhưng không ai có thể cung cấp đáp án cho nàng. Mà buổi trưa kia là một cơ hội duy nhất để cho nàng ngủ một giấc! Nhớ tới liền mặt đỏ, nàng ngủ ước chừng một canh giờ, khi tỉnh lại cả người dĩ nhiên là ở trong lòng Thạch Vô Kỵ, hại nàng xấu hổ muốn chui xuống đất.

Vô Hà vừa lên giường là đi ngủ; không biết có phải thật sự mệt mỏi hay không, dù sao cũng không cùng nàng nói chuyện. Huyền Nhi nằm ở trên giường hai mắt mở to nhìn nóc giường. Nếu xác định không có cách nào trở lại thế kỷ 20, như vậy nàng nhất định phải nghĩ biện pháp thay đổi tình hình trước mắt. Ở chỗ này, nữ nhân chỉ cần im lặng giữ phận, trầm thuận ngàn theo trở thành vật phẩm phụ thuộc vào nam nhân, không có bản thân, không được phép độc lập tự chủ. Cuộc sống như thế đối với một nữ hài sống ở thế kỷ 20 nam nữ bình đẳng, chủ trọng tự chủ mà nói quả thực là đáng sợ đến không thể tưởng tượng được. Nhất định phải nghĩ một phương pháp, nếu không nàng phải biến thành cái loại thế tử mà Thạch Vô Kỵ muốn nàng làm, nếu như thế, không khác nào là bóp chết chính mình.

Thời điểm đang trần trọc không thể đi vào giấc ngủ, ngoài cửa sổ chớp lên bóng dáng hấp dẫn chú ý của Tô Huyền Nhi. Bởi vì tới nay là trăng tròn, ánh trăng đem hai bóng dáng lén lút chiếu vào trên cửa sổ. Nàng theo trực giác nhảy xuống giường, bốn phía không tìm thấy cái gì có thể làm vũ khí, bước nhanh mở ra cửa phòng trong đi đến phòng khách nhỏ, ghé dựa ngược lại có thể đảm đương một chút. Nắm lấy cái ghế nhìn chăm chú cửa đối diện. Huynh đệ Thạch gia đều ngủ ở trong phòng lớn bên kia, nếu như người vừa tới có dụng ý bất lương, chờ đợi ba huynh đệ Thạch gia nghe được tiếng kêu cứu tìm đến thì có lẽ nàng cũng đi đời nhà ma rồi. Cho nên nàng nhất định phải tự cứu, trước tiên giải quyết một người, sau đó một chọi một thì đơn giản hơn nhiều, nếu quả thật chỉ có hai người.

Cái chốt cửa bị chui thủ ở bên ngoài xuyên qua khe cửa vô thanh vô tức đưa vào đầy ra. Cánh cửa hướng về bên trong đẩy ra một nửa, liền có thân ảnh nhẹ nhàng tránh né tiến vào. Không khỏi phân trần, Tô Huyền Nhi sử dụng hết toàn lực đem ghế dựa đập vào cái ót của người thứ nhất gấp xui xẻo tiến vào đi tìm cái chết kia. Kêu rên một tiếng, người nọ ngã xuống.

“Có mai phục!” Nam nhân ngoài cửa thấp giọng nguyên rủa một tiếng, tiếp theo hai đại đao phát sáng lác lác đi theo hai thân hình to lớn nhảy vào! Nga, tính toán sai rồi, là ba người, có thể xác định là thổ phỉ. Ý nghĩ đầu tiên của Huyền Nhi chính là không thể để cho bọn thổ phỉ tiếp cận lại giường, không thể để cho bọn hân thương tổn Vô Hà! Tiện tay nắm một cái ghế ném qua, nhưng ở giữa không trung lại bị chém thành hai khúc. Nàng đem cái bàn vận ngã tạm thời ngăn cản bọn hân đuổi theo, nàng nhanh chóng tranh thủ thời gian chạy về bên trong phòng, khóa cửa lại, đem bàn trang điểm kéo qua chống ở cửa. Ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng rít gào:

“Là một nữ nhân! Lão Lý cư nhiên bảo chúng ta ám toán một nữ nhân!”

“Tẩu tẩu!” Vô Hà bị tiếng va chạm làm cho bừng tỉnh, Huyền Nhi kéo nàng xuống giường giấu ở dưới sàng, nói nhỏ:

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đừng ra ngoài!”

Cánh cửa phòng trong rốt cục không chịu nổi va đập, bàn trang điểm khuynh đảo ra phía sau đồng thời cửa bị phá thông. Huyền Nhi đứng dậy nắm lấy chân ném về phía hai nam nhân trườn lên, quơ lấy cái ghế dùng sức đập hai bóng người đang giãy dụa kia. Trong lúc giãy dụa, đại đao không có mắt ở trên vai trái của nàng làm một đường máu. Huyền Nhi chỉ cảm thấy bả vai có một trận nóng rực đau đớn, có thể miệng vết thương không sâu, nhưng

trong khoảng thời gian ngắn thật khó có thể chịu đựng được, hơn nữa cũng không có thời gian cảm nhận đau đớn, trước tiên đem đao phi xử lý mới là quan trọng nhất!

Ngay khi hai đao phi rốt cục kéo tấm chăn xuống, tức giận đến mức trên đầu bốc khói, thời điểm tính toán một đao đâm chết nàng, mới giờ cán đao lên cao, nhưng lại cùng lúc tê liệt ngã xuống ở trước mặt nàng, ngay lập tức liền không có nhúc nhích. Đứng phía sau thổ phi là ba huynh đệ Thạch gia. Thạch Vô Kỵ và Thạch Vô Ngân chỉ mặc quần áo trong, áo khoác cầm ở trên tay, còn Thạch Vô Giới thì cởi trần thân trên. Biểu hiện của ba người đều giống như là hỏa thiêu xông chạy tới, y quan* cũng không kịp chỉnh đốn. Rốt cục bọn họ vẫn là chạy đến, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc. [* : chú thích 6 (chương 2.1), mũ ở đây là não, cái cổ định búi tóc cho nam nhân á; còn y là y phục nhá]

Châm ngôn nền. Vết máu trên vai Huyền Nhi thấm ướt áo ngủ màu trắng lộ ra ngoài khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Nàng bị thương!” Thạch Vô Kỵ gầm lên giận dữ đi về phía nàng. Bị cơn giận dữ của hắc hủ sợ, Huyền Nhi sợ hãi lùi về sau từng bước. Hắc hủ muốn đánh nàng sao? Ông trời, hiện tại nàng vừa mệt vừa đau lại còn khiếp sợ vẫn chưa ổn định, căn bản không chịu nổi quả đấm của hắc hủ, một đầu ngón tay cũng không chịu nổi.

Nàng vòng quanh cái bàn kêu:

“Ngươi không thể đánh ta, ít nhất phải chờ thương thế của ta tốt lên đã!”

“Nếu nàng không dừng lại để cho ta băng bó, không cần ta đánh, bản thân nàng sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.” Bàn tay to của hắc hủ vượt qua cái bàn bắt lấy cánh tay phải không bị thương của nàng, Huyền Nhi liền rơi vào trong lòng ngực của hắc hủ, hắc hủ ôm ngang nàng ngồi ở trên giường, miệng cũng không nhả lời.

“Vô Ngân, mang Vô Hà đến chỗ chúng ta đi ngủ; Vô Giới, đem mấy tên cận vệ này ném ra ngoài, đi tìm tiểu nhị nấu một chút nước nóng.”

Nhân sĩ tạp vụ đều chạy nhanh mở ra, Thạch Vô Kỵ mới đưa giá nến tới gần, cẩn thận xé y phục chung quanh miệng vết thương của nàng. Lòng mảy của hắc hủ càng chặt hơn, mà khi hắc hủ mảy, gương mặt nam nhân nghiêm khắc có thể hù chết mười trái tim khỏe mạnh. Giờ phút này Huyền Nhi vô cùng hoài niệm lúc hắc hủ không cười bày ra gương mặt poker (bài tú lơ khơ), ít nhất sẽ không làm cho người sợ hãi đến lông mao dựng đứng.

“Ta biết ngươi rất tức giận, nhưng rốt cuộc ngươi đang giận cái gì? Thổ phi đến đây, ta không thể trơ mắt nhìn chính mình bị giết chết hoặc bắt làm tù binh, dù sao kết quả đều thảm giống nhau, đương nhiên ta muốn đánh cược một lần! Suy cho cùng, ta cũng không để cho muối muối bão bão của ngươi thương tổn một cọng lông mày, không phải sao?” Nàng cảm thấy cần phải có nghĩa vụ giải thích những cái này, nhưng miệng vết thương truyền đến đau đớn khiến nàng rên rỉ ra tiếng, rốt cuộc nói không ra lời, cúi đầu nhìn miệng vết thương bên vai trái của mình, ước chừng dài mười centi-mét, kéo dài đến trên ngực trái... Huyền Nhi kinh hô! Nàng không biết từ lúc nào thân trên của mình đã trần trụi. Muốn lấy khăn che lấp, lại phát hiện tấm chăn sớm đã bị nàng lấy ra ném cho bọn thổ phi, giờ phút này đang rách nát nằm ở trên sàn nhà, đành phải lấy tay che ngực, có chút ít còn hơn không. Hai gò má nổi lên đỏ hồng, không dám nhìn Thạch Vô Kỵ.

Cơn tức giận của Thạch Vô Kỵ đến từ bản thân mình, tức giận chính mình không thể hảo hảo bảo hộ nàng, để nàng một mình chống cự thổ phi lại bị thương. Mà tiểu nữ nhân này cư nhiên cho là hắc hủ sẽ đánh nàng! Người bị thương không phải hắc hủ nên im lặng đồng thời suy yếu sao? Ngược lại nàng không ngừng mở miệng nói chuyện, tay không bị thương lại càng vội vàng che lấp thân thể.

“Đại ca, nước nóng đây!” Thạch Vô Giới đẩy cửa tiến vào, đang cầm nước nóng bốc khói cùng thuốc. Nhưng lại nhìn thấy đại ca biến trở lại một ánh mắt giống như muốn giết người—— đây là lần thứ hai trong đêm nay Thạch Vô Kỵ không khống chế được.

“Đệ không thể gõ cửa trước rồi tiếp tục tiến vào sao?” Hắc hủ to! Ngay lập tức đem áo khoác phủ lên thân thể trần trụi của Huyền Nhi, Thạch Vô Giới vội vàng xoay người.

“Thực xin lỗi, đại ca, đệ không biết!” Trong giọng nói sợ hãi không thôi.

Tâm tư Huyền Nhi không đành lòng, sau khi mặc áo khoác của Thạch Vô Kỵ vào nói nhỏ:

“Ngươi hung dữ như vậy làm cái gì? Người trong nhà còn muốn lạnh nhạt giống như người ngoài sao? Không cần phải vì một người ngoài là ta đây mà tổn thương hòa khí huynh đệ.” Sớm nhìn ra huynh muội Thạch gia đối với nàng có lẽ nhưng lại lạnh nhạt, khiến nàng luôn luôn không có cảm giác mình là một phần tử của Thạch gia. Đối với Thạch gia mà nói, nàng là người ngoài; đối với niên đại cổ xưa này mà nói, nàng lại càng là một người xâm nhập không hòa hợp. Luôn luôn cảm thấy không hợp nhau, cái này làm nàng thất ý, chỉ chưa nói tới sâu nào.

“Vô Giới, để nước xuống, ra ngoài nói Vô Ngân tra ra lai lịch ba người kia.”

Nữ nhân to gan này lại dám ngang nhiên đối với uy nghiêm của hắc hủ khiêu chiến! Mới gả cho hắc hủ không quá mấy ngày liền bạo dạn như thế, sau này chỉ sợ sẽ leo lên trên đầu của hắc hủ giường oai. Hắc hủ định phải cho nàng một kinh nghiệm khó quên, để cho nàng hiểu được lời nói của trượng phu, không được cho phép thì thê tử không thể tùy tiện phản bác.

Huyền Nhi nhìn thấy trên mặt của Thạch Vô Giới luôn luôn đối với nàng lãnh đạm dâng lên một chút lo lắng, vội vàng nhìn nàng một cái. Mà cái nhìn kia dường như là ám chỉ nàng phải cẩn thận! Trong lòng nàng có chút hiểu rõ. Yên lặng mặc cho Thạch Vô Kỵ băng bó tốt miệng vết thương, chờ xem hắc hủ muốn đối đãi với nàng như thế nào.

“Nàng không nên tự mình tay không tác sát đối phó với ba cường đạo.” Hắc hủ bắt đầu tuyên bố tội trạng.

“Chẳng lẽ ta cần phải ngoan ngoãn ngồi chờ bọn hán đem ta giết chết? Ta không phản kháng mới là đồ ngốc!”

“Nàng có thể kêu cứu!”

“Làm ơn! Các người ngủ xa như vậy, chờ người nghe thấy chạy tới thì có lẽ ta cũng đã sống không nổi.” Nếu hán đủ thông minh thì sẽ tính toán ra tình huống lúc đó không cho phép nàng khoanh tay chịu chết.

Thạch Vô Kỵ đương nhiên biết nàng nói chính là sự thật, nhưng tiểu nữ nhân này dường như không rõ, bảo hộ nữ nhân là trách nhiệm của nam nhân. Hấn nhất định khiến nàng hiểu rõ sau đó vô luận gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không thể tiếp tục một mình mạo hiểm lỗ mạng, nàng chỉ là một tiểu nữ tử tay không có lực trời gài, lúc này nàng may mắn chỉ bị thương da thịt rất nhỏ. Nhưng nàng vĩnh viễn sẽ không có vận tốt như vậy! Có trời mới biết khi hấn nhìn thấy nàng bị thương, trái tim của hấn nhất thời thống khổ giống như thiên đạo vạn quả (» róc xương lóc thịt), hấn lại để cho ‘nữ nhân của hấn’ bị thương tổn. Hấn chỉ hận không thể đem ba người ngoài cửa kia băm thành trăm miếng thịt.

“Đáp ứng ta sau này không được như thế! Người thức thời mới có thể bảo toàn sinh mệnh.”

Huyền Nhi vốn lại muốn phản bác nói mình có thể xử lý hết sức thỏa đáng, nhưng lại bị khí thế mâu quang khiếp người của hấn uy hiếp đành phải ngoan ngoãn nói năng thận trọng, hơn nữa còn gật đầu đồng ý.

“Người cho rằng ta có lỗi đến mức cần phải trừng phạt sao?” Tuy rằng Huyền Nhi hiểu được căn bản mình không sai, nhưng hiển nhiên lấy tiêu chuẩn của Thạch Vô Kỵ đến cân nhắc, xác thực là nàng đã phạm vài sai lầm, nếu không hấn sẽ không luôn luôn răn dạy nàng.

“Đương nhiên có. Bất quá, ta thiếu nàng một ân tình, nàng đem Vô Hà bảo hộ rất khá.” Thần sắc phòng bị trong mắt Huyền Nhi khiến hấn tức giận, hấn biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên ——

“Nếu không phải vì nhân tố này, người liền sẽ đánh ta sao?”

“Nàng nghĩ sao?” Ánh mắt của hấn trầm lắng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, khuôn mặt lại âm thầm đưa tới gần nàng.

“Người muốn đánh thì đánh đi! Dù sao thân thể người khỏe mạnh như vậy, một quyền đánh chết ta liền bớt việc, mà người có quyền lợi kia, không phải sao?” Huyền Nhi có chút giận dỗi, dứt khoát nhắm mắt lại chờ hấn gia tăng quyền đâm ở trên người mình, nhưng mà... Nàng mở to mắt khiếp sợ, hấn cười! Nụ cười nhẹ thâm trầm phát ra từ chỗ sâu ở trong yết hầu. Cái này vừa mờ mắt lại càng rất thất sách, nụ cười nhẹ nhàng thật thà của hấn khiến cho tâm hồn thiếu nữ của nàng vô cùng chấn động. Còn nhìn thấy khuôn mặt kia của hấn dời đến trước mặt nàng không đến mười cen-ti-mét! Nàng luôn luôn chỉ biết hấn rất đẹp, rất có khí khái nam tử, nhưng lại chưa bao giờ cẩn thận tiếp cận nhìn qua hấn! Mà khi hấn cười lên, toàn bộ đường nét lạnh lùng nghiêm nghị thường ngày hóa thành ôn nhu tuần lãng. Đường vân khỏe mạnh bờ môi của hấn tinh tế có một loại tang thương vượt quá số tuổi, lại khiến cho lòng Huyền Nhi sinh ra thương tiếc, ngũ quan của hấn làm nàng không thể là chính mình, còn lúc hấn gần sát thì sinh ra cảm giác càng làm nàng không thể hô hấp.

Trước khi nàng ý thức được mục đích của hấn, hấn đã hôn lên hai phiến môi mềm mại hồng nhuận của nàng. Huyền Nhi rút khẩu khí, trực giác muốn lui lại. Hai cánh tay của hấn nhanh hơn nàng một bước sớm đã nắm lấy vòng eo nhỏ bé không đầy đủ của nàng, không để cho nàng lui bước. Khi nàng rơi vào trong hơi thở của hấn, ở trong lồng ngực mạnh mẽ của hấn đã mất hồn, giống như hấn muốn đem nàng nhập vào trong cơ thể hấn mới cam tâm, bị môi của hấn treu chọc nàng đã quên cần phải hít thở. Chỉ có thể bất lực đem hai tay vòng qua cần cổ của hấn.

Hai cánh môi hoa hồng kia của nàng dường như tán ra một loại dụ dỗ chờ người đến hái! Thạch Vô Kỵ sớm đã muốn hương vị của nàng, hôm nay rốt cục bắt đầu hưởng thụ đôi môi đỏ mọng “thuộc về hấn”! So với trong tưởng tượng của hấn càng thêm ngọt ngào! Nàng thoát nhìn luống cuống như thế, mà hấn chính là yêu thích nàng như vậy, cái này đại biểu cho nàng từ trước đến nay chỉ thuộc về hấn, chưa từng có người ở trước hấn đối với nàng thân thiết.

Cuối cùng, hấn dời đi môi của nàng. Nàng nhìn chằm chằm vào ánh nến để tránh né ánh mắt của hấn. Hai gò má của nàng hồng diễn, thân mình bởi vì thở gấp mà run rẩy không thôi. Cả người lộ ra vẻ không biết phải làm sao. Thạch Vô Kỵ nâng mặt của nàng lên, ở trong mắt nàng phát hiện một tia thẹn thùng —— cái này là lần đầu tiên, hấn đang nhìn trên người Huyền Nhi dùng ba từ này để hình dung. Hấn mỉm cười, giúp đỡ nàng hướng giữa giường nằm ngửa, hấn cũng cởi giày lên giường, liền nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Huyền Nhi. Thạch Vô Kỵ nằm ngửa sau đó kéo chăn che đậy hai người mới nói:

“Nàng là thê tử của ta, ta sẽ đem nàng biến thành Thạch phu nhân danh xứng với thực, nhưng không phải đêm nay, bởi vì nàng bị thương.” Nói xong liền dập tắt ánh nến.

Trong bóng đêm, hấn kéo nàng vào lòng, không để cho nàng kháng cự.

“Ta không có thói quen có người ôm ta ngủ.” Huyền Nhi yếu ớt kháng nghị, có trời mới biết hơi thở nam giới của hấn luôn luôn gọi ra bản năng nữ tính của nàng, lòng của nàng giống như trống đánh nảy lên, chỉ sợ hấn cũng nghe được. Hơn nữa giờ phút này lại ở trong lồng ngực của hấn càng thêm hơn.

“Từ từ nàng sẽ quen.” Hơi thở của hấn lướt qua lọn tóc của nàng.

“Nhưng thời gian qua người ngủ một người một phòng nha. Một mình Vô Hà ngủ không an toàn, tại sao người không...” Lời của nàng đã bị môi của hấn ngăn chặn.

Cho đến khi nàng thở dốc vội vàng chôn vào trong lòng ngực của hắn, để phòng ngừa hắn lại hôn nàng, hắn mới mở miệng:

“Tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ đi, tiếp tục mở miệng một lần ta liền sẽ dùng phương pháp kia ngăn chặn một lần, mà tự chủ của ta có hạn, ta không biết tiếp tục hôn xuống ta có thể mất không chết hay không, còn khiến cho nàng đêm nay liền trở thành người của ta!”

Đương nhiên, Thạch đại phu nhân Huyền Nhi tiểu thư ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không dám tiếp tục thốt ra một tiếng. Nàng cho rằng bị hắn ôm cắn cắn bản không có khả năng ngủ, nhưng thần ngủ lại rất nhanh đến viếng thăm nàng, làm cho giấc ngủ của nàng từ trước đến nay sau khi đến cô đại lần đầu tiên cảm thấy rất yên tĩnh thoải mái. Ngược lại là Thạch Vô Kỵ một đêm không thể chìm vào giấc ngủ! Quá buồn cười, nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn, hắn có thể quang minh chính đại đụng vào nàng. Nhưng giờ phút này chỉ có thể ôm nàng, một mình chịu đựng dằn vặt của dục hỏa, rất sợ xúc phạm tới nàng. Nàng nhỏ xinh mỏng manh như vậy! Thạch Vô Kỵ si mê nhìn dung nhan ngủ say của nàng suốt cả đêm.

Trời đã sáng rõ, giờ Thìn đã qua. Ngày thường giờ Mão bọn họ liền sẽ bắt đầu lộ trình quay về nhà. Nhưng hôm nay Thạch Vô Kỵ lại bảo đám đệ muội giờ Tỵ tiếp tục xuất phát, trừ bỏ cần phải xử lý ba thổ phi kia, lại càng muốn Huyền Nhi nghỉ ngơi thật tốt. Những người khác toàn bộ đồng ý. Bởi vì biểu hiện hôm qua của Huyền Nhi, đã khiến cho bốn huynh muội Thạch gia đối với Huyền Nhi sinh ra hảo cảm, không còn lạnh nhạt bài xích như trước nữa.

(giờ Thìn : 7h đến 9h sáng ; giờ Mão : 5h đến 7h sáng ; giờ Tỵ : 9h sáng đến 11h trưa)

Tuy nói thành Phục Long không phải là phạm vi thế lực của sáu tỉnh Bắc, nhưng muốn ở phương Bắc tìm kiếm một ít công việc, ít nhiều đều phải dựa vào “Ngạo Long bảo” hộ tống. Thạch Vô Kỵ có tiền vốn cùng binh lực hùng hậu, bởi vì triều chính động canh bất ổn, phương Bắc lại dính liền thổ nhưỡng của ngoại tộc, lực lượng cai quản chính quyền không tới bên này, phương Bắc đã từng bị ngoại tộc chiếm dụng ruộng đất, hơn nữa bọn trộm cướp tùy tiện cướp đoạt, điên cuồng ngang ngược đến mức quan địa phương vứt bỏ chức quan mà đi, hình thành khu vực không có ai quản. Mười năm, sau khi Thạch Vô Kỵ nghiêm túc bắt tay vào làm một phen, bọn trộm cướp nếu không phải do hắn sắp xếp trở thành người tốt, thì là tránh đi tìm cách chiếm chỗ của hắn, còn chân chính thị huyết (thêm máu) làm xằng làm bậy đều không khỏi biến mất. Bọn trộm cướp hoàn lương do hắn lãnh đạo thành dũng sĩ phòng thủ kiên cố Ngạo Long bảo. Do Ngạo Long bảo có trấn thủ, tạm thời ngăn cản ngoại tộc xâm phạm, bởi vì thủ hạ của Thạch Vô Kỵ chính là dũng sĩ so với cấm vệ quân triều đình lợi hại hơn gấp mười lần.

Về phần có một số tiểu đạo phi (= trộm cướp) chung quanh đánh du kích, cũng không dám ở sáu tỉnh Bắc điên cuồng ngang ngược, ở thành Phục Long cũng có chút kiêng kị, dù sao thành này nằm ở bên ngoài của sáu tỉnh Bắc. Như thế nào lại phát sinh ra chuyện tối hôm qua kia? Ba huynh đệ Thạch gia hết lần này tới lần khác cho rằng mình trở lại địa bàn, đã thoát khỏi phạm vi thế lực của Tô Quang Bình, liền yên tâm ngủ say không có phòng bị. Nếu không phải tiểu thê tử kia của hắn bất ngờ đánh người, chỉ sợ chờ bọn hắn phát hiện xảy ra sự cố thì hai nàng đã chịu khổ lắng nhục hoặc bị sát hại. Nghĩ tới điểm này, Thạch Vô Kỵ lại càng giận không kềm được!

Ba tiểu trộm đạo phát hiện mình chọc phải người của Thạch thị bá chủ phương Bắc, chỉ kém không bị hù chết, nhưng cũng không sai biệt lắm, chỉ muốn chết rõ ràng.

Bất quá, Thạch Vô Kỵ cũng không có thị huyết như trong truyền thuyết! Điem phá huyết Khí Hải của ba người, tương lai bọn hắn muốn đi làm việc ác chỉ sợ cũng là lực bất tòng tâm. Đem người làm Huyền Nhi bị thương một cánh tay kêu người đưa đến quan phủ.

Chịu loại đau thương này thật sự đáng giá.

Lúc ngồi chung xe ngựa, Vô Hà không hề đối với nàng lạnh nhạt, dịu dàng uyển chuyển, tuy nói không nhiều lắm, nhưng rất thân thiết. Rõ ràng, hai huynh đệ Vô Ngân, Vô Giới cũng không tiếp tục lãnh đạm với nàng.

Vô Hà nói tiếp tục ba ngày là có thể đến Ngạo Long bảo. Vừa nghĩ tới trở lại Ngạo Long bảo phải bắt đầu làm chuyện Tô Quang Bình dặn dò thì phiền lòng. Trộm ‘trưởng bốn’, chú ý người lui tới với Thạch Vô Kỵ, tìm hiểu thân thể của hắn. ... Nàng không muốn phản bội Thạch Vô Kỵ, nhưng lại không thể bỏ mặc Ngọc nương. Nàng nhất định phải vắt hết óc cố gắng suy nghĩ một phương pháp vẹn cả đôi đường. Vừa có thể giấu được Tô Quang Bình, lại có thể không phản bội Vô Kỵ. ... Hắc! Nàng có thể nhìn lên ‘trưởng bốn’ của hắn sau đó viết lại một quyển, đương nhiên nội dung tùy nàng sửa bậy viết loạn, vậy nhất định sẽ được thông! Dù sao nàng chỉ cần có trưởng bốn là có thể ứng phó qua loa rồi, Tô Quang Bình mới không kỳ vọng nàng có trách nhiệm với nội dung. Còn nếu như Ngạo Long bảo quả thực phòng thủ kiên cố, như vậy cần phải trừ tính nói linh tinh cái gì đó, nàng chỉ cần vẽ một bức tranh qua loa là có thể thông qua đi. ...

Trong khoảng thời gian ngắn trăm tư mặc tưởng quá mức đặc ý, lúc xe ngựa đột nhiên dừng lại, nàng không kịp bắt lấy tay vịn cho nên cả người liền ngã nhào về phía trước!

“Tẩu tẩu!” Vô Hà kinh hô!

Ba huynh đệ vừa nghe thấy tiếng hô lập tức thúc ngựa chạy tới, Thạch Vô Kỵ nhanh chóng xuống ngựa vung mớ rèm vải. Nhưng mà, cảnh tượng hắn nhìn thấy thiếu chút nữa khiến hắn cười to.

Đầu của Huyền Nhi cắm vào trong đồng hành lý, quần áo, sách vở, chăn bông, toàn bộ tạp vật (đồ vật lộn lộn) phủ ở trên người nàng hình thành một tòa núi nhỏ, chỉ lộ ra đôi gót sen nhỏ xinh ở bên ngoài vùng vẫy giãy giụa. Hắn cười nhẹ, đem thê tử cứu ra, ôm vào trong ngực!

“Không sao chứ?”

“Hoàn hảo.” Nàng thở lớn nhìn về mặt tượng phụ tựa tiểu phi tiểu, lại nhìn thấy hai gò má của Vô Hà vì nhin cười mà đỏ lên. Còn Thạch Vô Ngân, Thạch Vô Giới sớm đã cười đến cong thắt lưng rồi! Vô Giới còn khoa trương trượt xuống lưng ngựa!

Nàng trừng bọn hắn liếc mắt một cái, lại quay về nhìn trên người tượng phụ, phỉ công giải thích :

“Quá nhàm chán thôi! Cho nên ta mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi, ai biết xe ngựa lại đột nhiên dừng lại.”

Thạch Vô Kỵ nhíu mày.

“Cái này nàng tuyệt đối sẽ không tiếp tục vô sự kêu nhàm chán rồi.”

“Ngạ!” Bụi đất cát vàng ở trên mặt hắt hóp dẫn lực chú ý của nàng. Nàng lấy ra khăn tay giúp hắt lau sạch, hoàn toàn không có cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng đang ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người tán tỉnh nam nhân, cho dù là trượng phu của mình cũng không tránh khỏi quá mức không phù hợp.

Nhưng Thạch Vô Kỵ không ngăn cản, trong nháy mắt, toàn thân hắt tràn đầy nhu tình, cho dù biết nhất định phải sửa chữa, nhưng hắt vẫn quyến luyến không nói.

Huyền Nhi cất kỹ khăn tay chống nạnh nhìn hắt.

“Được rồi, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết, có lí do gì mà chúng ta nhất định phải dừng xe đột ngột? Hại ta ngã thảm như vậy?”

Thạch Vô Kỵ thuận tay ôm nàng xuống xe ngựa, vừa mới xuống đất, Huyền Nhi vui vẻ kêu to: “Oa! Ông trời của ta! Là dê, còn có ngựa? Hàng ngàn hàng vạn đấy! Lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy nông trường có lớn như vậy! Hàng rào thật giống như vây đến chân trời, nhìn không thấy đầu bên kia. Là ai vậy? Chủ nhân nhất định rất vĩ đại! Rất tài ba! Có được nông trường có lớn như vậy!” Nàng vừa nói vừa nhảy vừa chạy! Tham lam quan sát bốn phía thảo nguyên bao la! Cái gọi là ‘thiên thương thương, dã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương’. Đúng vậy, chỗ này chính là một cảnh vật sinh động. Chạy đến gần hàng rào liền định nhảy qua, ôm lấy một bầy dê con tuyết trắng kia, rong chơi ở trên cỏ xanh giống như trong lúc người đang quan sát nhìn mây bay trên không trung.

Một cánh tay mạnh mẽ đứng lúc ôm chặt lấy eo nhỏ của nàng ——

“Bên kia có cửa.” Thạch Vô Kỵ cúi thấp ở bên tai nàng lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Thuận theo phương hướng của tay hắt chỉ nhìn lại, ước chừng hai mươi bước xa, đám gia nô đang đứng song song hai hàng quần áo thống nhất chỉnh tề, bức tường người trong trang phục người chăn ngựa, người hầu. Bọn họ cùng lúc trợn mắt há hốc mồm đem ánh mắt định yên ở bên này, hơi giật mình nhìn Thạch gia đại thiếu nữ mới nhậm chức.

“Bọn họ đang làm cái gì?” Trong khoảng thời gian ngắn Huyền Nhi không hiểu được.

Còn hai người Vô Ngân, Vô Giới kia lại không có khí chất vẫn cười ha hả không ngừng.

“Bọn họ đang hoan nghênh chủ nhân quang lâm, hơn nữa chờ đợi Thạch phu nhân tân nhiệm đến nhận thức bọn họ.” Thạch Vô Kỵ ở bên tai nàng cười nói. Không! Hắt tuyệt không để ý cứ chỉ mất phong cách quý phái của nàng! Hắt yêu thương bộ dáng đồ mặt thẹn thùng của nàng. Quả nhiên, ngay lập tức Huyền Nhi xấu hổ hai gò má hồng lên, chỉ cầu có một cái hang có thể chui xuống. Nàng lại ở trước mặt gia nô thất thố, hô to gọi nhỏ. Nàng trốn ở trong lòng ngực của hắt khẽ nói:

“Bọn họ liên tục nhìn ta, có phải là vì lúc này ta không trang nghiêm hay không?”

“Không! Bọn họ liên tục nhìn nàng, là vì bọn họ chưa bao giờ gặp qua nữ hài xinh đẹp giống như tiên nữ rành rành đứng ở trước mặt bọn họ.” Đây là lần đầu tiên Thạch Vô Kỵ mở miệng tán thưởng dung mạo của nàng.

“Chủ nhân.” Tổng quản Lý Thanh bình tĩnh đi qua, cung kính khoanh tay mà đứng, trên hành lang đã trải lên thảm hồng.

Thạch Vô Kỵ gật đầu, buông Huyền Nhi ra, kính tự dẫn đầu cất bước mà đi. Huỳnh đệ Thạch gia đi theo phía sau, còn Vô Hà và Huyền Nhi đi sau cùng. Huyền Nhi không rõ tại sao nàng không thể đi bên cạnh Vô Kỵ, nhưng xác định chính mình không thích loại đàm mạc này. Thạch Vô Kỵ là một nam nhân tương đối tự kiểm chế, lúc đem lý trí tình táo bao trùm tất cả, hắt sẽ xa cách không thể thân cận, như một pho tượng băng lãnh, nếu hắt có thể luôn luôn mất khống chế thì thật là tốt biết bao! Hắt sẽ rộng to, sẽ cười to, cũng sẽ —— ôn nhu hiền miên. . . Nàng rất thích cảm giác hắt hôn nàng, ôm nàng. Ai! Thực nhớ đến hắt lúc nàng bị thương ngày đó.

“Tẩu tẩu.” Vô Hà ôm tay nàng cùng đi.”Trước mặt người khác, đại ca là thủ lĩnh, là tối cao, bảo vệ sản nghiệp lớn như vậy, không ai có thể tiếp cận huynh ấy.”

“Sợ tổn hại hình tượng cùng uy nghiêm của huynh ấy sao? Cái này là ý nghĩ của huynh ấy phải không? Thực là ngu xuẩn... Không chỉ mắng đại ca của muội, còn là mắng toàn bộ người có loại ý nghĩ này. Lại nói, những người này cũng vô cùng đáng thương, bị ánh mắt của người khác, lễ giáo thế tục buộc đến sít sao, liều mạng làm cho mình ăn trên ngồi trước, vứt bỏ một ít vật trân quý. Nếu như tẩu đã là thể tử của huynh ấy, hẳn nên đứng ở bên cạnh huynh ấy mới đúng. Lần này tẩu bỏ qua cho huynh ấy, nhưng huynh ấy tuyệt đối không có cơ hội lần thứ hai có thể bỏ lại tẩu.”

Vô Hà kinh hô: “Đại tẩu, đại ca sẽ...”

“Đánh tẩu? Trừng phạt tẩu? Tẩu không quan tâm, Vô Hà, đại ca muội là một đối tượng đáng giá mạo hiểm, huống hồ tẩu chính là cùng huynh ấy buộc chung một chỗ, nhất định phải trải qua một đời một thế! Tẩu nhất định phải để cho huynh ấy tiếp nhận tẩu, mà không phải là thay đổi tẩu.” Huyền Nhi bắt đầu hiểu rõ, Thạch Vô Kỳ không hung ác như biểu hiện bên ngoài, ít nhất hẳn cũng không đánh nữ nhân.

Nhìn về mặt kiến định của Tô Huyền Nhi, Thạch Vô Hà không khỏi hâm mộ. Vì sao lại có nữ tử kỳ lạ như vậy? Dừng cảm mà không lỗ mắng, biết mình muốn cái gì, làm như thế nào. Trái lại là mình, phụ thuộc vào bảo vệ cẩn thận của ba ca ca, cái gì năng cũng không lo, nhưng cái gì năng cũng không biết. Không rõ chính mình có thể làm những thứ gì, ngay cả... cái mình muốn, cũng không dám đi thực hiện.

Nhưng mà, ở trong loại xã hội nam tôn nữ ti này, ai sẽ đối với một nữ nhân yêu cầu chuyện bên ngoài khuê phòng? Thậm chí ngay cả độc lập tự hồi cũng không được phép. Vô Hà vẫn còn tính là may mắn, mỗi lần trong nhà có hội nghị, nàng đều được phép tham dự. Nếu như song thân (cha mẹ) vẫn còn sống khỏe mạnh, có lẽ nàng chỉ có thể cả ngày nhốt ở trong khuê phòng thêu hoa, yên lặng chờ đợi người nhà an bài xuất giá, làm sao có thể đi theo các ca ca du tẩu chung quanh! Nàng biết Tô Huyền Nhi là một nằm vùng, nhưng nửa tháng ở chung, Vô Hà lại không có cách nào mệnh lệnh chính mình chán ghét nàng, bài xích nàng. Vì thế, nàng bối rối đã lâu.

Bước vào phòng hội nghị của nông trường cỏ, ngay lập tức Huyền Nhi đối với sàn nhà sáng bóng có thể soi người ở dưới chân rất tò mò; giống như một cái gương, hình như là do đá cẩm thạch màu đen làm thành. Cô đại có kỹ thuật đá mài tân tiến như vậy sao? Ngang đầu đánh giá bố trí bốn phía, bắt giác thờ nhẹ ra tiếng. Đồng dạng là sắc thái màu đen và hồng tổ hợp mà thành, rường cột chạm trổ 1, khí khái phi phàm, đều hoa lệ như nhau, so với Tô Quang Bình kiểu ngạo nội liễm không ít. Còn bình hoa thật lớn thủ tọa hai bên vừa nhìn liền biết giá thành không rẻ, thuận theo hướng thủ tọa nhìn lên, một bức câu đối thật lớn liền đập vào mắt, trước mắt đến xem, nóc nhà cao khoảng sáu mét, còn câu đối từ đỉnh bắt đầu dài đến phía dưới ghé ngồi. (1 : ví với nhà cửa hoa lệ)

Ngao Thị Cổ Kim Thừa Tiên Hậ

Long Tường Cửu Thiên Ngự Vạn Lý

(xưa nay ngao mạn thừa nhận trước sau

rồng bay chín ngày đến vạn dặm)

Khá cho một lời văn khí thế hào hùng! Khá cho một hành thư 2 rồng bay phượng múa! Thiên! Viết lớn như vậy, có khí thế như vậy, công lực cần phải mạnh bao nhiêu, cùng với dùng bút lông lớn bao nhiêu? Ánh mắt nàng dời về phía lạc khoản 3, tròng lớn mắt không thể tin tưởng được! Là Thạch Vô Kỳ! Là trạng phu của nàng!

(2 : một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ Thảo

3 : phần đề tên người vẽ trên bức vẽ)

“Huyền Nhi.” Thạch Vô Kỳ gọi nàng, ý bảo nàng đi qua. Huyền Nhi đăng trí đi về phía hắn, ánh mắt vẫn bị câu đối hấp dẫn. Sàn nhà rất bóng loáng, bình thường hiện đầy nguy cơ. Dưới chân vừa trượt cả người nàng liền ngã về phía trước, được Thạch Vô Kỳ đứng lúc tiếp được, có thể đoán được tương lai loại tình huống này sẽ thường xuyên phát sinh ¾ nếu lúc nào nàng cũng không chút đề ý như vậy.

“Làm cái gì sàn nhà biến thành trơn bóng như vậy, làm sao đi được a!” Nàng thấp giọng oán hận. Thạch Vô Kỳ đỡ nàng ngồi ở phía bên phải thủ tọa, nha hoàn vội đưa trà lên. Còn huynh đệ Thạch gia thì bắt đầu chuyên tâm vào trên trường bốn do Lý Thanh bung ra, tròn năm quyền lớn, mỗi quyền đều dày mười cen-ti-mét. (từ ‘bồn’ trong ‘trường bốn’ đứng một mình thì ta sẽ dễ thành ‘quyền’ nhá)

Vô Hà lấy ra tờ lụa mang bên mình tiếp tục thêu hoa.

Vừa mới bắt đầu, Tô Huyền Nhi còn có thể “đoan trang”, “chững chạc” ngồi im lặng một bên không lên tiếng, dù sao nàng có thể từ từ đánh giá căn phòng hoa lệ. Nhưng mà, nửa canh giờ, một canh giờ... Thời gian càng lúc càng đi qua, mà thẩm tra đối chiếu trường bốn kia giống như nhất định phải nhìn cho hết ngày hôm nay. Cây cỏ xanh biếc ngoài cửa như nhân, trời xanh mây trắng đang dụ dỗ nàng, dục vọng muốn đi ra ngoài luôn luôn lên cao... Cuối cùng, nàng lặng lẽ đứng dậy, hướng cửa hồng rời đi. (nhân ở đây là tám đệm, không phải chỉ người, ý tác giả chắc là ví cỏ xanh như tám đệm ^^)

Mục tiêu: bày dê cách hai mươi mét. Xong lên! Nàng nhắc váy hướng bày dê nhảy xổ vào. Bầy dê bị kinh động chạy trốn khắp nơi, hiện lên tình trạng phân tán hỗn loạn. Huyền Nhi vui vẻ cười ha ha, sau khi làm vài lần, chọc giận mấy con dê tính tình không tốt, truy đuổi nàng, nàng thét chói tai cười to chạy nhanh, trong lúc nàng đang chơi đùa vui vẻ, lại có hai người nuôi dê nhanh chóng cười ngựa chạy qua ngăn cản mấy con dê đang truy đuổi nàng.

“Thực xin lỗi, phu nhân, dọa người kinh sợ rồi!” Hai người sợ hãi cúi đầu kêu to.

“Ta không có hoảng sợ nha! Chỉ là chơi đùa mà thôi. Các người không cần xin lỗi, ách, ta chơi cái khác là được rồi.” Thật là mát húng! Nàng nhảy lên ngồi trên hàng rào, đôi chân từ đầu đến cuối nhẹ nhàng đi động, thấy hai người chăn nuôi vẫn đang đứng ở trước mặt, nàng nhăn mặt nhíu mày. “Các người đi mau đi, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Chờ hai người kia đi rồi, Huyền Nhi ngửa đầu nhìn trời xanh, mặt trời đã ngã về Tây, chẳng biết khi nào mặt đất nhiễm lên một mảnh mờ nhạt, ở giữa thảo nguyên vắng lặng mênh mông bất ngát, phẳng phiu tăng thêm mấy phần thê lương. Nàng nhìn đến ngáy ngốc, lần đầu tiên sinh ra thương cảm. Hai hàng nước mắt lại là chã rơi xuống! Trời đất vốn là mênh mông như vậy, mặt trời mọc mặt trời lặn xưa nay đều giống nhau. Nàng là cô hồn xuyên qua thời không mới có thể sống tạm bợ, tại sao phải tồn tại? Đáng giá sao? Hỏi trời cao, trời cao trả lại nàng vắng lặng vô ngữ, chân trời chỉ có chim nhận quay về thình thoảng kêu oa vài tiếng, vì hoàng hôn sắp đưa tới màn đêm.

Một ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Ánh mắt Huyền Nhi từ bầu trời dời về trên thân thể của người trước mặt. Thạch Vô Kỵ, trời chiều ở phía sau hắt khoác lên toàn thân một vòng huân luân4 vàng óng, giống như một vị thần trang nghiêm. (4 : vàng sáng xung quanh mặt trời hoặc mặt trăng)

Ở thế kỷ 20, nàng là một cô gái ôm theo trần đầy nhiệt huyết thi vào trường cảnh sát, cho rằng hắc bạch bất lưỡng lập5, chính nghĩa công lý vĩnh viễn có thể mở rộng. Vì cứu người mà đánh mất tính mạng, nhân duyên tề hội đi đến niên đại cổ xưa, trở thành một nữ tử yếu đuối có số phận éo le. Ở thời điểm còn chưa làm rõ tình hình đã xuất giá làm vợ của người khác. Trọng phu của nàng, Thạch Vô Kỵ, là nam nhân cùng nàng chung sống cả đời, dày dạn cả đời, anh tuấn trác tuyệt, vĩ ngạn xuất sắc. Nàng muốn hắn yêu nàng! Bởi vì nàng đã sớm đem tâm hồn thiếu nữ ngấm cho phép. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn luôn đem con trai xem như các anh em, trong đồng khác giới lẫn lộn lớn lên, chưa bao giờ động tâm với ai? Chỉ có sự tồn tại của hắn sẽ làm nàng hoảng hốt, chỉ có ánh mắt của hắn sẽ làm tim nàng đập nhanh. Nàng muốn đụng chạm vào phía sau bệ ngoài lãnh mạc của hắn, muốn cùng linh hồn của hắn thổ lộ tình cảm, muốn phóng thích nhiệt tình của hắn! Tất cả có liên quan đến hắn, nàng đều vội vàng muốn cố gắng đi tìm hiểu. Chỉ cầu hắn toàn tâm toàn ý quyến luyến, không cần có năm thê bảy thiếp, chỉ cần yêu một mình nàng. (5 : cả hai không cùng tồn tại)

“Tại sao lại khóc? Mới vừa chuyển mắt nàng không nói một tiếng liền chạy ra ngoài, rất không có quy tắc. Toàn thân đều là vụn cỏ cây, lại là tìm cách thô lỗ bức này, không ra thể thống gì.” Thạch Vô Kỵ thấp giọng trách cứ.

Trong giọng nói có thể có một tia thương tiếc? Mắt Huyền Nhi mê mê mang mang.

“Vô Kỵ, nói cho thiếp biết, chàng sẽ thay đổi thiếp sao? Lấy tam tòng tứ đức ràng buộc thiếp, lấy nội quy giáo điều nghiêm khắc để thiếp không thể tiếp cận chàng, ở ngoài khuê phòng đối với chàng hết sức lo sợ, lãnh đạm hữu lễ sao? Không thể gọi tên của chàng, chỉ có thể gọi chàng là lão gia hoặc là phu quân? Khi thiếp không ôn hoà thuận hậu, chàng sẽ đối với thiếp lấy phương pháp bạo lực làm khuất phục? Có sao? Vô Kỵ? Chàng sẽ muốn thiếp như vậy sao?” Hai tay mềm mại của nàng vòng ở trên cổ hắn, trán nàng đụng vào trán hắn. (từ đoạn này ta sẽ thay đổi cách xưng hô của HN với VK nhé ^^)

“Không! Ta không biết.” Đại não chưa suy nghĩ đã buột miệng nói ra, Thạch Vô Kỵ phát hiện mình bị mê hoặc. Nhìn thấy nước mắt của nàng, ánh mắt yếu ớt của nàng, hắn phát hiện mình lại có thể vì lần này tháo xuống mãn thiên tình đầu, nếu nàng yêu cầu, hắn cũng nguyện ý, chỉ cầu nàng giương mi mà cười.

Huyền Nhi nở nụ cười thoải mái, đem tóc dài quấn ở trên cổ của hắn. Khẽ hôn lên môi của hắn. “Như vậy, chúng ta liền cùng chung cả đời đi.” Nàng lại hôn hắn một cái. “Tiếp nhận thiếp, uốn nắn thiếp, nhưng không cần thay đổi thiếp.” Trời ạ! Nàng cực kỳ yêu thích hương vị hắn.

“Huyền Nhi, dừng lại!” Nàng muốn bức điên hắn sao? Thạch Vô Kỵ kéo nàng lại, thuận thế ôm nàng xuống dưới, khiển trách: “Ở ngoài cửa phòng không thể vượt khuôn(khuôn phép, phép tắc).”

“Nhưng mà, chàng nói...” Nàng kháng nghị.

“Ta biết ta đã nói cái gì, cũng sẽ không đổi ý. Nhưng vẫn có chừng mực có thể khoan dung, nàng cho rằng ở bên ngoài thích hợp tán tỉnh sao?” Hắn cắt đứt lời của nàng. (như vậy ý của ca là ở trong phòng được phép tán tỉnh sao =.=)

Huyền Nhi không nói gì, coi như hắn đúng. Cái này sẽ là một trận thi đấu kéo co trường kỳ. Nếu không thể thỏa hiệp, cũng chỉ có thể xem thủ đoạn của ai mạnh hơn.

“Thiếp cho rằng, giữa phu thê có động tác thân mật cũng không tính là vượt khuôn, chàng không thích thiếp hôn chàng sao?” Nàng nhìn thẳng hắn.

“Đêm nay nàng sẽ biết đáp án.” Ánh mắt hắn thâm trầm nhìn nàng nói. Trực tiếp làm cho hai gò má của Huyền Nhi đỏ ửng, tránh né cái nhìn chăm chú của hắn. Hắn... chính là đang ám chỉ cái gì? Chưa cho nàng cơ hội chất vấn, hắn nói :

“Trở về trong phòng đi, đến lúc dùng cơm rồi.” Nói xong tự ý đi trước.

Huyền Nhi chạy bộ theo sát ở bên cạnh hắn. Nhưng hắn thân cao chân dài, nàng làm sao theo cho được? Dứt khoát ôm chặt cánh tay của hắn, để cho hắn nửa kéo đi, dù thế nào đi nữa hắn chính là đừng nghĩ bỏ lại nàng!

“Huyền Nhi, nàng làm cái gì vậy?” Thạch Vô Kỵ vừa bức mình vừa buồn cười.

“Thiếp muốn đi cùng với chàng, không muốn bị bỏ lại ở phía sau.” Nàng mới không buông tay ra nha.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của nàng, Thạch Vô Kỵ dứt khoát ôm lấy nàng, sải bước đi vào phòng trong.

Phòng khách to lớn đã bày ra một cái bàn tròn, bên trên xếp đầy sơn hào hải vị. Lúc này Huyền Nhi mới giật mình bản thân vô cùng đói. Thạch Vô Kỵ đem nàng đặt ở trên ghế ngồi bên phải thủ tọa của bàn tròn, ba người khác đã sớm nhập tọa. Khi nàng đang đem miệng hạ xuống, hắn cúi thấp ở bên tai

nàng lẩm bẩm: “Vui về chứ! Ôm nàng tiến vào, phong quang⁶ không ít.”

(6 : ở đây có rất nhiều nghĩa, ‘phong cảnh/cảnh tượng/quang cảnh/náo nhiệt/nở mày nở mặt/phong quang’; nhưng ở câu này ta nghĩ là nở mày nở mặt giống như ở chương 2.1)

“Thiếp đói bụng rồi.” Huyền Nhi chu môi, hai mắt xoay tròn nhìn món ngon ở trên bàn.

“Sẽ chờ một mình nàng dọn cơm.” Hấn xoay người nhìn tổng quản đứng ở một bên. “Kêu phòng bếp chuẩn bị mang thức ăn lên.” Rõ ràng trên bàn đã có đồ ăn rồi, không phải sao? Bốn đĩa tiểu ban điểm (hem hiểu a~), trước mặt mỗi người có một cái chậu thạch anh nhỏ có hương chanh nồng đậm làm cho người ta thêm nhõm dãi. Giữa bàn có một đĩa tôm hùm lớn, thực phong phú, chẳng lẽ phòng bếp lại còn chưa đem lên hết? Quá lãng phí đi! Chỉ có năm người ăn mà thôi. (đoạn này hơi khó nên ta edit loạn một chút, đổi chỗ chém chút nên các nàng thông cảm ^^)

“Tại sao các người không ăn chứ?” Nàng đói đến mau chóng dẹp bụng rồi, nhưng lại thấy tất cả mọi người đang nhìn nàng, không có ý định cầm đũa.

“Tùy nàng dọn cơm, truyền thống của Thạch gia.” Thạch Vô Kỵ nói.

Dọn cơm? Được! Không phải là người thứ nhất gấp đồ ăn đi! Trình tự này có cái gì đặc biệt sao? Nửa tháng ăn ở trong khách điểm cũng không có phép tắc này. Nhưng ánh mắt của bọn họ nhìn nàng lại rất quái dị, chẳng lẽ bước đầu tiên không phải là cầm đũa sao? Vậy phải ăn cơm như thế nào? Lấy tay cầm sao? Không! Đừng mạo hiểm mới tốt, nàng cầu cứu nhìn qua Thạch Vô Kỵ.

“Thiếp không biết làm như thế nào mới gọi là dọn cơm, mà thiếp cũng không muốn làm trò cười, các người không cần phải nhìn ta như vậy.”

Thạch Vô Giới nhanh miệng nói:

“Tẩu không biết? Tẩu không thể không biết nha! Tô lão đầu đối với phương diện ăn uống đặc biệt chú ý, hơn nữa thích bày một ít lễ nghi phiền phức để chứng minh mình thanh nhã, tại sao tẩu lại không biết cần phải rửa tay trước, khai vị xong tiếp tục đến món chính?”

Huyền Nhi không khách khí phản bác lại :

“Đó chính là bản thân hấn nha! Tẩu đây? Tẩu đây là do vợ bé thấp kém sinh ra nào có vinh hạnh nhìn thấy phô trương kia? Có miếng cơm ăn là may lắm rồi, còn đáng được chú ý!” Theo thái độ của Tô Quang Bình đối với Ngọc nương mà phán đoán cũng biết hai mẫu nữ các nàng không có một ngày sống tốt.

Tám ánh mắt toàn bộ không ngừng nhìn nàng. Vô Ngân chậm rãi mở miệng nói:

“Lệnh đường là Tam phu nhân, là lệnh tôn hướng một lão tá điền cô chấp cướp đoạt. Nghe nói lúc trước vì giành được nụ cười của nàng, xây dựng một đại lầu hoa lệ tên là ‘Ngọc lâu’ cho nàng ở. Mặc kim đeo ngân, ăn sủng nương tẩu như vậy, tẩu nên có loại đãi ngộ này.”

“Trước kia trải qua như thế nào tẩu không rõ ràng lắm, tình hình gần đây của nương tẩu chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: tiền tuy, đau khổ...” Huyền Nhi than nhẹ. “Nam nhân vốn là coi trọng dung mạo. Mỹ nhân tuổi xé chiều, ai còn có thể vì nàng mất đi tuổi thanh xuân mà than vãn? Ai sẽ thương tiếc dung nhan già đi của nàng? Trong lúc nàng giống như một đóa xuân hoa, đông tình tranh cùng nguyệt⁷. Ngán ngùng mấy năm phong quang, trút bỏ hoa nhan, không còn nổi tiếng, vận mệnh đi kèm chính là dầy vào lãnh cung. Nữ nhân trời sinh mệnh tiện sao? Cần phải chịu nam nhân an bài như thế! Yêu say đắm một đời một thế, cuối cùng cả đời treo ở trên người một nam nhân, có tình có nghĩa, thành tâm hồi báo từ cổ xưa đến bây giờ có thể có mấy người? Cũng bởi vì nam nhân tâm hoa vẫn liễu⁸ được mọi người lặng lẽ đồng ý, các nữ nhân không thể làm gì khác hơn là năm lần bảy lượt tan nát cõi lòng tổn thương tinh thần. Không cần nhắc lại chuyện đã qua? Tăng thêm thương cảm mà thôi. Vinh quang xinh đẹp chỉ mấy hường? Còn quả đắng kia, cũng là muốn cùng kỳ cả đời chống đỡ.” Huyền Nhi nói xong có chút sầu não, lại nhìn thấy Vô Hà chảy nước mắt, cùng với vẻ mặt lăm vào trầm tư của ba nam nhân. Mà tay của Thạch Vô Kỵ ở dưới bàn nắm chặt tay nàng, tựa hồ đang biểu đạt, hứa hẹn cái gì đó, nhưng hấn không có mở miệng.

(7 : nhiều ngôi sao cùng nhau vây quanh mặt trăng => ý nói là nhiều người bao quanh, theo đuổi nàng

8 : đồng nghĩa với tán gái ^^)

“Thiếp thật sự đói bụng! Dùng cơm được không?” Nàng mở miệng.

Thạch Vô Kỵ đem bàn tay dề vào trong nước chanh rửa sạch, người hầu phía sau vội vàng dâng lên lụa trắng, những người khác cũng làm theo. Trong lòng Huyền Nhi thầm kêu một tiếng : nguy hiểm thật! Nàng còn tưởng rằng nước này là dùng để uống đấy! Thạch Vô Kỵ gấp một khối bánh ngọt bỏ vào trong chén nàng, nàng vui vẻ mà cười. “Cám ơn.” Hấn đáp trả nàng bằng mâu quang ấm áp.

Đồ ăn bàn thứ nhất đều chuyển đi, một lát lại lên một bàn sơn hào hải vị lớn danh xứng với thực, cá lớn, thịt heo, đa dạng phong phú, kiểu dáng khéo léo, chỉ nhìn liền thấy mắt không nhàn rồi, thật không nở ăn. Còn Thạch Vô Kỵ giống như định chăm sóc nàng đến cùng, ở trong chén của nàng gấp đồ ăn chất cao lên. Huyền Nhi buộc lòng phải vui đầu ra sức ăn, dù sao vốn là đói bụng, cũng làm ra dáng vẻ thực nữ từ từ nhai chậm.

“Tẩu có đọc sách không?” Do khiến từ dùng trong chữ của nàng, Vô Ngân cho rằng có khả năng này.

“Học phú ngũ xa.” Huyền Nhi cố gắng nuốt xuống cơm trong miệng, ném cho hấn một câu, tuyệt không khiêm tốn.

Vô Giới nghe xong cười sặc sụa.

“Đệ không tin! Không có ai sẽ để cho nữ hài đọc sách, cái này không hợp lễ giáo!”

“Có tin tâu có thể thuộc lòng toàn bộ Trường Hận Ca hay không? Cổ xưa nhất là Khổng Tử, Mạnh Tử, Kinh Thi, Tiểu Nhã gì đó tỷ không dám nói là đọc lâu lâu, có đọc lướt qua chút mà thôi. Về phần Lý Bạch, Đỗ Phủ, Lý Dục, Bạch Cư Dị, tất cả phóng ngựa lại đây, tâu liền tiếp chiêu.” Huyền Nhi trừng mắt nhìn Vô Giới. Nhưng lời của nàng lại khiến cho Thạch Vô Kỵ bất mãn.

“Huyền Nhi, nữ hài nhi không thể thô lỗ như thế.” Nàng làm sao học được những lời nói giang hồ này!

“Vậy sao, nói như thế, tiểu nữ từ đối với văn học có chút nghiên cứu, thừa quân bất khí, hôm nay nguyện lấy văn kết bạn, nâng cao lẫn nhau, ý của huynh đài như thế nào?” Huyền Nhi nói nghiêng ngả từng chữ một, chưa nói hết thì mình đã cười ngã vào trong lòng Thạch Vô Kỵ, thật phúc chính mình có thể đọc ra những lời bông tuếch cổ hủ như thế.

“Thực sự là có một chút học vấn, khó trách lại có những kiến giải độc đáo như vậy.” Vô Ngân nói xong, bắt đầu đối với tiểu nữ thường thức.

Huyền Nhi ngừng cười, ngẩng đầu nhìn trượng phu.

“Nếu như có thời gian rảnh, thiếp có thể dạy Vô Hà đọc sách.”

“Nàng đang trưng cầu sự đồng ý của ta sao?” Hắc mới không tin, khiêu cao lông mày.

“Không, thiếp chỉ là nói cho chàng biết trước mà thôi, đương nhiên chàng có quyền nói đồng ý hoặc không. Bất quá, có làm hay không là ở thiếp.”

Lời này quả thực đại nghịch bất đạo, thê tử ngang nhiên phản kháng trượng phu.

“Đây là khiêu chiến sao?” Nữ nhân này lá gan không nhỏ.

“Thiếp làm sao dám! Thiếp mềm yếu như vậy đây!” Huyền Nhi nhún vai cười một tiếng, tiếp tục phát ra lời nói kinh người: “Đọc sách cũng không phải là chuyện xấu. Chàng là đại thủ lĩnh nhà, không cần vì duy trì tôn nghiêm mà không phân tốt xấu, toàn gia đương nhiên lấy chàng xem như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Chàng là đại nhân xử lý đại sự, hà tất vì chuyện vặt vãnh mà cùng thiếp tranh luận đúng sai! Chàng sẽ không tức giận như tiểu gia tử đúng không? Bảo vệ một sản nghiệp lớn, đảm đương tầng tầng lớp lớp chuyện rườm rà, chàng nhất định là trăm công ngàn việc, người cự phách 9 phương Bắc tuyệt không phải hữu danh vô thực đúng không? Chàng vĩ đại như thế, là trụ cột của Thạch gia chúng ta; còn thiếp, một tiểu nữ nhân nhu nhược, vai không thể gánh, tay không thể nhắc, chỉ có đọc sách là có thể khoe khoang mà thôi. Chàng nhẫn tâm không cho phép thiếp thể hiện tiểu tài hoa không đáng cười này sao?” Một phen nói mình tám ám biến 10, nói xong Thạch Vô Kỵ dờ khóc dờ cười. Tiểu nữ nhân này, miệng lưỡi hào sặc bén!

(9 : ví với người đứng đầu về một mặt nào đó

10 : cái này ta hem rõ lắm, nhưng có thể hiểu sơ sơ là quang minh chính đại khen ngợi nhưng âm thầm chê xấu)

“Bây giờ ta vô cùng đồng ý với lời lẽ chí lý của cổ nhân.”

Thạch Vô Kỵ cũng không có giận tím mặt như trong dự liệu của Huyền Nhi. Huyền Nhi tò mò rất nhiều, ngờ ngác tiếp nhận cạm bẫy của hắc thiết kế.

“Lời lẽ gì?”

“Nữ tử không tài chính là đức.”

Mọi người cười phá lên!

“Hừ! Hừ!” Huyền Nhi cười nhạt. “Đó là cổ nhân phát hiện một khi nữ nhân tiếp nhận giáo dục nhất định sẽ nguy hiểm cho địa vị cao thượng của nam nhân, bởi vì năng lực của nữ nhân không kém so với nam nhân. Quên đi, không nói tới chủ đề thương cảm nữa. Ba đối với hai, bên nữ nhân chúng ta ở tình thế xấu. Tiếp tục ăn cơm nếu không thức ăn sẽ nguội, ăn nha! Mọi người ăn nha!” Nàng dẫn đầu vui đầu mãnh liệt ăn.

Chưa từng có một bữa cơm ăn nhiều lần nổi lên cao trào như thế, bởi vì từ trước đến nay thời gian dùng bữa không ai mở miệng nói chuyện. Dùng bữa xong, Thạch Vô Kỵ phát hiện mình cư nhiên dung túng tiểu thê tử này đối với quyền uy của hắc trượng phu khiêu khích. Kế tiếp, có phải nàng tính leo lên đầu của hắc hay không a? Tiểu nữ nhân này hẳn là may mắn vì không phải gã cho thế gia quan lại, nếu không nhất định sẽ ăn đủ loại đau khổ. Tuy nói Thạch gia là cự phú, nhưng ba huynh đệ bọn hắc đồng thời cũng là người trong giang hồ, và lại sống ở phương Bắc, tính cách càng không có tính trời buốt, mới có thể cho phép nàng làm càn như thế. Bất quá Thạch Vô Kỵ phát hiện mình rất thích nhìn vẻ mặt của tiểu thê tử khi phát biểu kiến giải độc đáo. Toàn thân sáng rực hoa mắt người, hoạt bát sinh động, lòng say thân mê căn bản không để ý nàng đang nói cái gì.

Do có kinh nghiệm ở chung hơn mười ngày, hắc biết rõ Huyền Nhi là một tiểu nữ nhân thẳng thắn lại mơ hồ. Thịnh thoảng sẽ có chút đa cảm, giống như vừa nẩy hướng lên bầu trời rơi lệ. Nhưng phần lớn thời gian, nàng đáng yêu đến khô khan. Nàng như vậy, là thật? Là giả? Trời sinh trực giác nhạy cảm nói cho hắc biết, bản tính của nàng như thế. Nhưng nàng xác thực là đến năm vùng, tuy rằng nửa tháng không có chút động tĩnh nào. Nữ nhân được Tô Quang Bình phái tới, nhất định không phải là nhân vật bình thường. Nếu như biểu hiện bên ngoài của nàng là cố ý giả tạo mà ra, như vậy, Tô Huyền Nhi thật đúng là một nữ nhân lợi hại tâm cơ kín đáo không hề tầm thường.

Đã lâu chưa từng tắm rửa thống khoái như thế này!

Huyền Nhi ngồi ở trong bồn tắm to đến đủ để làm bể bơi đánh giá bốn phía. Sau khi người hầu mang nạng đến gian phòng này, ánh mắt của nàng liền bị màu vàng rực rỡ kia hấp dẫn! Không phải là ánh nến, đương nhiên cũng không phải là ánh đèn. Mỗi cột trụ sứ trong gian phòng đều khảm một viên Dạ Minh Châu lớn như quả bóng chày, màu vàng sáng bóng, đem gian phòng điểm xuyết (= làm đẹp, tô điểm) tựa như ảo mộng! Đem đến thế kỷ 20 sẽ kinh hãi thế tục như thế nào nha! Loại bảo bối này, chắc chắn người khác sẽ coi như vật báu vô giá, cần thận cất kỹ, nào có người không chút để ý lấy ra dùng để chiếu sáng? Bất quá nói trở lại, công dụng của Dạ Minh Châu vốn là như thế, nếu không nó rất hiếm có, hôm nay mọi người không phải dùng cái này làm chiếu sáng, vậy cần gì chút ánh nến không giữ được? Ai! Thạch Vô Kỵ quả nhiên có tiền, nhưng hẳn thông minh không lo làm nô lệ của tiền tài vật chất. Bốn phía của bể tắm là một tầng lụa mỏng, cùng Dạ Minh Châu hoà lẫn, không biết gió thổi qua từ từ đem lụa mỏng thổi thành gợn sóng, tựa như ảo mộng, Huyền Nhi có chút thất thần. . . Say mê đến nỗi cũng không chú ý tới cửa vào phòng ngủ thông hướng bể tắm có một thân hình cao ngất đang đứng. Mà thân hình kia chậm rãi hướng về phía nàng đi tới gần. Cho đến khi Huyền Nhi phát hiện thì Thạch Vô Kỵ đã ngồi xổm trước mặt nàng. Huyền Nhi vội vàng che đậy bộ ngực, thất đầu lười, lắp bắp nói : “Chàng —— chàng —— tại sao —— thiếp đang tắm —— chàng không thể tới nha!”

“Đây là gian phòng của chúng ta, nàng sẽ không cho rằng đêm nay vẫn cùng Vô Hà ngủ chung một phòng đi?” Hắn đưa tay vào trong nước đỡ lấy eo của nàng, ôm lấy nàng. Huyền Nhi hồ nhô! Nhưng không để cho nàng kháng nghị, Thạch Vô Kỵ cầm khăn lông lớn bao chặt nàng, thẳng hướng phòng ngủ đi đến.

Hắn muốn nàng trở thành thê tử danh xưng với thực sao? Huyền Nhi nghĩ đến tâm hoảng ý loạn!

Thạch Vô Kỵ đặt nàng ở trong giường mềm mại, đem khăn lông lớn kéo qua một bên, không cho nàng có thời gian xấu hổ cùng lùi bước, đôi môi giống như con chim ưng giữ chặt lấy đôi môi anh đào thơm ngát kia! Không còn là biểu đạt tình cảm, nụ hôn nhẹ dừng lại! Cuồng nhiệt, hắn đẩy môi của nàng ra, lưỡi trơn bóng tiến vào trong miệng của nàng cùng nàng dây dưa. . .

Huyền Nhi hỗn loạn, sức lực của hắn khiến nàng sợ hãi, tay hắn vuốt ve tràn đầy chiếm giữ, ở trên toàn thân của nàng thăm dò. . . Nàng hoàn toàn bất lực không biết nên làm như thế nào mới đúng, chỉ có thể run rẩy, chỉ có thể mặc hắn khơi mào nhiệt huyết chưa từng có người dẫn dắt trong cơ thể nàng!

Một trận hôn nồng nhiệt đi qua, Thạch Vô Kỵ cùng ánh mắt nàng nhìn nhau, nàng thở gấp không thôi. . . Đáng thương ý đồ phát ra thanh âm bình thường, nhưng thốt ra cũng là khàn và nhỏ.”Thiếp —— sợ —— thiếp cũng —— không biết cần phải làm như thế nào. . .” Nàng van cầu hắn không cần làm, muốn chạy trốn, thế nhưng, nàng lại khát vọng hắn yêu nàng. Trời ạ! Nàng không biết nên làm thế nào cho phải, thật sự hao bất lực!

“Ta sẽ dạy nàng.” Hắn hôn vành tai nàng, làm cho toàn thân nàng run rẩy.”Ôm ta.” Hắn ra lệnh. Mà hai tay của Huyền Nhi không biết nên để ở chỗ nào cuối cùng cũng có chỗ có thể đặt. . . Tay nàng tự nhiên vươn vào trong vạt áo của hắn, đụng vào cơ thể rắn chắc đang tỏa nhiệt. . . Nhiệt trong người của hắn và nàng giống nhau. Huyền Nhi hết sức cao hứng với phát hiện này, tâm sợ hãi tan biến không ít. . . Hắn muốn nàng! Cấp bách muốn nàng, nàng cảm giác được sự hưng phấn của hắn, cái này làm nàng thỏa mãn. . . Hắn dùng môi hôn nhẹ nàng ý loạn thần mê, nàng bắt đầu y theo cách làm. . . Lý trí ném lên chín tầng mây, hoàn toàn do tình cảm khống chế tất cả. Hắn là nam nhân của nàng, nàng là nữ nhân của hắn. Giờ này khắc này, Tinh Nguyệt làm chứng, bọn họ hòa hợp lẫn nhau. Xuyên qua thời không mấy trăm năm, một linh hồn của thế kỷ 20 cùng một linh hồn cổ đại kết thành vợ chồng, sao sinh tìm tìm kiếm kiếm, tới nay thúc đẩy loại ý nghĩ dây dưa triền miên này? Đan xen trong phút chốc, trở thành vĩnh hằng. . .

Sau đó.

Huyền Nhi nằm ở trên người hắn, giống như con mèo lười nhác. Lúc này Thạch Vô Kỵ để cho Huyền Nhi đem búi tóc đẩy ra, cùng nàng tỏa ra giống nhau.

“Nghe nói búi tóc của nam nhân đều do thê tử chinh phục (sửa sang bó buộc), tỏa ra cũng thế, cái này đại biểu chỉ có thê tử mới có thể phóng thích nhiệt tình của trượng phu.” Thanh âm của nàng mềm mại mà khàn khàn, lưu lại hơi thở nhẹ nhàng sau khi kích tình.

“Cho nên một khi nữ nhân làm thê tử của người ta nhất định phải bàn kế*, ý tứ đều là giống nhau.” Thanh âm của hắn phun ra khí thổi trên lọn tóc của nàng. (* : bàn thì ta hem bk nghĩa, nhưng kế là búi tóc)

Huyền Nhi ngẩng đầu, khẽ vuốt tóc hắn, tóc hắn tán ra ôn hòa mà gợi cảm, hoàn toàn không có cảm giác nghiêm khắc của ngày thường.

“Thiếp thích nhìn bộ dạng này của chàng, có chút cuồng ngạo, có chút bất tuân, không bằng ngày thường cẩn thận tí mĩ, lãnh đạm kiêu chể.”

Có thể cùng hắn thân cận như vậy thật tốt! Có một câu, không một câu, thời điểm không nói chuyện phiếm, im lặng cũng tràn ngập ấm áp, nàng cơ hồ có chút buồn ngủ.

Chân giấu ở dưới mền bông tò mò ma sát chân của hắn, hoàn toàn hưởng thụ không cảm thấy một chút cảm xúc tê ngứa nào, nhưng không bao lâu thì tay của Thạch Vô Kỵ liền ngăn chặn chân của nàng. Huyền Nhi tò mò mở mắt ra, lại nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của trượng phu, mới đột nhiên giật mình hành vi của mình thập phần khiêu khích, gần như khiêu khích hắn ra dục hỏa. Nàng hẳn là sợ, nhưng nàng lại mềm mại đáng yêu nở nụ cười.”Biết phương pháp có thể khiến chàng mất khống chế thật là tốt.”

Thạch Vô Kỵ cũng không phải là dễ bắt nạt, tay ở dưới chân của hắn động dẩy khiến cho nàng kinh hãi thở gấp, mắt hắn nhìn nàng khẽ cười.”Huê nhau! Huê nhau!”

“Khi dễ thiếp.” Huyền Nhi hờn dỗi, ngoan ngoãn không dám vuốt râu hổ. Bất quá Thạch Vô Kỵ dường như đối với chân nhỏ của nàng tò mò. Bàn tay của hắn bao chặt một gót sen của nàng, tuy rằng so với bàn tay của hắn nhỏ hơn một chút, nhưng cũng là một đôi thiên túc.

“Nàng không có quần chân đi! Vì sao?”

“Cám ơn trời đất thiếp không có. Đó là hành vi vô nhân đạo, còn thiếp không quần chân có lẽ là vì thân phận không đủ cao quý mới may mắn có thể

tránh được một kiếp. Vô Hà cũng không có đi! May mắn.” Nàng thở khí như làn11, giữa lông mày tất cả đều là kiêu thái12.

(11 : thở khí là bật hơi=> nói ra hơi thở như hoa lan

12 : hình dáng mềm mại, yêu kiều)

“Nếu song thân vẫn khoẻ mạnh như cũ căn bản không cho phép nàng (ý nói VH) không quần. Thời kỳ bất thường, hơn nữa thuở nhỏ nàng cùng huynh đệ trưởng thành không có nữ nhân bồi theo nàng, rất nhiều chuyện lẽ ra nên chú ý đều sơ sót.” Hắn có chút cảm khái.

Huyền Nhi xoay nửa người gác ở trên người hắn mở to mắt.

“Ý của chàng là, chàng thích thiếp quần chân sao? Thực xin lỗi thiếp không thích cái nhìn của chàng. Cái này rất đau nha! So với mang giày không đúng chân còn đau hơn trăm lần. Hơn nữa một đôi chân tốt thật sự buộc thành hình dạng kỳ quái rất đáng sợ. Hôm khác chàng tự mình thử nhìn xem một chút, chịu được mới là lạ. Thiếp nghĩ người xưa sáng chế quần chân, cứng rắn nói “tam tác gót ngọc13” đẹp mắt, nhất định là không theo đuổi được nữ nhân, cưới không được lão bà, mới cố ý nói như vậy. Chàng cho rằng một đôi chân trở thành bánh chưng thịt lớn sẽ đẹp sao?”

(13 : gót ngọc là chỉ bàn chân bó của phụ nữ Trung Quốc thời xưa => bàn chân bó của phụ nữ trung quốc thời xưa ba tác được xem là đẹp mắt)

Hắn cười cười, hôn xuống cái miệng nhỏ của nàng.

“Người khác có đẹp hay không ta không biết, nhưng một đôi chân giống như khắc ngọc của nàng, đủ dễ nhìn. Lấy tính tình của nàng, không thích hợp quần chân, vừa vặn với bộ dạng hiện tại.” Tay hắn vẫn còn đang dao động trên người nàng.

Huyền Nhi không nói thêm gì nữa, mềm mại lười nhác tựa ở trên người hắn, hưởng thụ cảm giác thân thiết. Nhịn không được thò ra tay nhỏ vân vê lồng ngực của hắn. Cơ thể rắn chắc ấm áp mạnh mẽ, giống như là khối sắc buộc vải, chứa đựng sức lực vô hạn. Thật kỳ quái, người phương Bắc phần lớn eo gấu lưng hổ, cao lớn rắn rỏi. Người phương Nam thì khác nhau, vẫn nhân có một chút vị của son phấn, nếu bộ dạng đẹp cũng là “xinh đẹp” mà thôi. Thiếu một ít hương vị hùng hồn hào phóng. Nam nhân là như thế, nữ nhân thì sao? Nữ nhân phương Nam liền là bộ dạng hơi hót, phương Bắc thì sao? Bộ dạng Vô Hà mắt ngọc mây ngài, xinh đẹp ôn nhu, nhưng cũng chỉ cao hơn nàng nửa cái đầu. Vô Hà nói bộ dạng của nàng không giống nữ nhân phương Bắc. Nữ nhân phương Bắc cao lớn khoẻ đẹp, đầy đặn cường tráng... So sánh một chút, nàng, Tô Huyền Nhi, không có gì ngoài gương mặt xinh đẹp, những thứ khác... đại khái là pháp thiên khả trần14.

[14 : phàm là dùng để bày tỏ một sự vật, công việc không có ưu điểm gì có thể nói ra lời khen ngợi => hàm chứa ý tứ không hài lòng (theo baidu)

Editor : cái này là ta dùng baidu của TQ tra nghĩa đó, nên chắc là chính xác ^^]

“So với giai nhân phương Bắc, hình dáng tương mạo của thiếp cũng không xuất sắc.”

“Cực kỳ xuất sắc, khuôn mặt này, thân thể này...” Tay hắn giống như lửa, một tác một tác khi hắn dao động ở trên thân thể dẫn ra ngọn lửa, Huyền Nhi căng thẳng hô hấp, mạch tim nhanh chóng nhảy lên, toàn thân không thể kiềm chế run rẩy... Nàng giương mắt, hai mắt ảm đạm. “Là chàng bức thiếp trước.” Trượng phu của nàng không trả lời, chỉ là đôi mắt lóe lên, lần thứ hai hướng nàng tập kích, lấy hành động triệt để chứng minh...

Ý định ban đầu của Huyền Nhi không phải là như thế, nguyên bản muốn thừa dịp trong phòng chỉ hai người ở chung một chỗ, muốn hỏi hắn thật nhiều vấn đề! Nếu luôn luôn mặc cho một đồng lớn nghi vấn đặt ở trong lòng sẽ buồn chết của nàng. Nhưng mà, tối nay hắn là một con dã thú đòi hỏi vô độ, chiếm lấy toàn bộ quyền lợi chuyên thuộc về hắn. Ở trong vui sướng dễ dàng khiến cho gân cốt của người mệt mỏi kiệt lực, cuối cùng ý thức của nàng bị thần ngũ chinh phục, sau cuộc mây mưa nặng nề gối ở trong khuya tay của hắn ngủ thiếp đi.

Yêu thích da thịt mềm mại như hải nhi của nàng, Thạch Vô Kỵ ở trên cổ nhỏ bé hiện đầy dấu hôn của nàng vẫn còn đang quyến luyến. Dáng người Huyền Nhi đương nhiên không thể nói đầy đặn, nhưng chưa từng có một khối thân thể nào để cho hắn điên cuồng như vậy, hơn nữa hoàn toàn đầu nhập. Ngay cả danh kỹ Mã Tiên Mai như đào mận ở phương Bắc cũng chưa từng.

Mã Tiên Mai thân là hoa khôi kỹ viện đệ nhất phương Bắc, đương nhiên không chỉ dựa vào sắc đẹp hạng nhất. Nàng trường tu thiện vũ15, cầm kỳ thư họa đều có xem qua, một cái nhan mày một nụ cười, hình dáng quyến rũ nảy sinh bất ngờ. Không biết mê đảo bao nhiêu công tử danh môn, danh sĩ phong lưu. Nhưng, mặc dù không có công bố chính thức, nhưng mọi người đều biết Mã Tiên Mai là hồng phấn tri kỷ của Thạch Vô Kỵ. Có thể làm nàng nhập vào màn chi tân chỉ có một mình Thạch Vô Kỵ16, những người khác chỉ có thể thưởng thức quan sát mà thôi. Mỹ mạo khiến cho nàng tự tin quá mức, khiến nàng tin tưởng, vướng vào Thạch Vô Kỵ tài cao thể lớn không thể chọc người này cưới lấy một kỹ nữ không thể làm chính thất, đương nhiên cũng có thể bảo tọa nhị phòng, đồng thời độc chiếm niềm vui trượng phu, Thạch Vô Kỵ đến cuối cùng vẫn là người của nàng.

(15 : mạnh vì gạo, bạo vì tiền => phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả

16 : có thể hiểu là TVK chính là khách mời đặc biệt của nàng ta)

Đáng tiếc tính toán của nàng ta đánh lầm rồi. Hắn chưa từng đáp ứng nàng cái gì, cũng chưa từng yêu cầu nàng chỉ vì một mình hắn mà thủ thân. Trước khi cưới Huyền Nhi, xác thực là hắn không ngại nuôi dưỡng Mã Tiên Mai cả đời, dù sao nàng đôi với hắn vô cùng thiết tình. Hiện tại, Thạch Vô Kỵ lại không cho là như vậy! Chỉ có Huyền Nhi mới là người duy nhất hắn muốn. Tiểu nữ nhân này hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn. Trong cơ thể không hiểu chân tình, sau khi gặp Huyền Nhi lúc nào cũng sinh ra vui mừng không có gì so sánh được. Một cái nhan mày một nụ cười, toàn bộ đều làm hắn vui sướng.

Đối với tiểu thê từ đang ngủ say hôn rồi lại hôn, cúi đầu khẽ hôn nắm:

“Đừng phản bội ta, vật nhỏ, đừng phản bội ta...”

Hai mươi tám năm qua là năm tháng âm thầm khó khăn gian khổ, ép mình nguội lạnh, ép mình vô tình, trước khi chưa giết được kẻ thù, bức bách toàn bộ bản thân tạo thành hán ngày hôm nay —— âm u mà lạnh khốc.

Từ lúc cùng vật nhỏ mới gặp mặt, nhất cử nhất động của nàng, bộ dáng xinh đẹp động lòng người khiến cho hán không tự giác mà tâm hi (tâm tư vui mừng), nàng có thể khiến cho hán thoải mái, có thể khiến cho hán hoàn toàn thả lỏng, chưa từng có ai có thể khiến cho hán như vậy.

Hán sẽ không để cho nàng đi! Mặc kệ nàng là đến năm vùng, đến trăm bất cứ vật gì của hán! Một đời một thế, nàng tiếp tục cũng không có cách nào rời khỏi bên cạnh hán; bởi vì —— hán muốn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Lãnh Cương, một khuôn mặt nguội lạnh, gò má trái có một vết sẹo dị thường từ đuôi lông mày kéo dài xuống dưới cằm càng thêm dọa người. Hán không xuất sắc tuấn lãng như huynh đệ Thạch gia, toàn thân trên dưới đều là đường nét nam giới cứng rắn, cùng tuổi với Thạch Vô Kỵ, là con trai độc nhất của tổng quản Thạch gia Lãnh Tự Dương.

Năm đó Thạch gia bị thảm bị diệt môn, phu thê Lãnh Tự Dương liều chết đem bốn vị công tử tiểu thư cứu ra khỏi biển lửa, giấu ở trong địa đạo (đường ngầm dưới đất). Lãnh phu nhân vì cứu tiểu tiểu thư vừa mới ba tháng mà bỏ mạng.

Lãnh gia bốn đời tới nay vì báo ân cứu mạng mà lập lời thề nhiều thế hệ phải thù hận cho Thạch thị, đến chết mới thôi. Thạch gia đối đãi với Lãnh gia như huynh đệ, không xem như nô bộc, càng khiến cho Lãnh gia trung thành mà chống đỡ. Sau khi thực khách lâm chìm thú tán loạn, Lãnh Tự Dương mang bốn vị chủ nhân đến phương Bắc, nuôi lớn bọn họ, hơn nữa trả lại sản nghiệp lớn hiếm ai biết đến —— hai tòa mỏ vàng, một tòa mỏ bạc, cùng ba tòa mỏ than. Đây là sản nghiệp tổ tiên Thạch gia luôn luôn giữ lại, gia đại nghiệp đại (gia sản lớn sự nghiệp lớn), cũng chưa từng khai thác. Bởi vậy không ai biết phương Bắc có vài ngọn núi hoang bình thường thuộc quyền Thạch gia lại là báu vật hầm mỏ núi vàng núi bạc phong phú. Lợi dụng những sản nghiệp còn thừa lại này, Thạch Vô Kỵ mới có thể thuận lợi trong mấy năm kinh doanh “Ngạo Long bảo” trở thành bá chủ thương giới của sáu tỉnh Bắc. Lãnh Tự Dương cự tuyệt ở không công, vẫn tiếp tục đảm nhận chức tổng quản của mình, giúp đỡ Thạch Vô Kỵ. Giữ vững giới hạn chủ tớ. Đời thứ năm là Lãnh Cương hán mới huấn luyện trở thành ảnh tử của Thạch Vô Kỵ, tận sức báo thù.

“Như thế nào?” Thạch Vô Kỵ tiến vào thư phòng, sau khi ngồi xuống nhìn Lãnh Cương. Trong mắt Thạch Vô Ngân, Thạch Vô Giới hiện ra khăn trương.

Lãnh Cương ít nói trầm tĩnh, khuôn mặt hoàn toàn không có hi vọng ái ố cho nên không ai nhìn ra tâm tư của hán. Nhưng hán cũng là hán tử (= anh hùng) có thể vì bằng hữu mà vào sinh ra tử, cho dù là chết cũng sẽ không nháy mắt. Hán lấy ra một quyển sổ sách giao cho Thạch Vô Kỵ.

“Ấm trường của hán.” (sổ ghi chép ngầm, mờ ám)

Thạch Vô Kỵ giao cho Vô Ngân. Vô Giới khăn cấp lại gần nhìn xem.

“Tin tức đâu?”

“Hán dối ý.” Lãnh Cương chỉ Tô Quang Bình.

Cái này cũng là ngoài ý muốn! Gã Huyền Nhi qua đây lợi nhiều hơn hại, cần gì phải dối ý?

“Ba ngày sau hán sẽ mượn danh nghĩa thăm người thân đến phương Bắc. Kha Chính Minh sẽ đi theo.”

“Nhì tử Kha Tất Uy? Không phải luôn luôn ở trong kinh dựa thế quyền quý sao?” Thạch Vô Kỵ suy nghĩ cẩn thận rất lâu.

“Năm trước, Kha Chính Minh từng khinh bạc Thiếu phu nhân.” Xem ra Lãnh Cương giám thị Tô gia không phải là chuyện một sớm một chiều.

Hai trông mắt của Thạch Vô Kỵ rét lạnh đến mức có thể kết băng, đây là điềm báo hán tức giận.

“Mặc kệ hán đến có mục đích gì, ta cũng sẽ không để cho hán sống dễ chịu!” Không ai có thể khinh bạc nữ nhân của hán, cho dù là trước lúc thành phu thê cũng như vậy.

“Hán kết giao không ít người trong giang hồ.” Ý tứ thập phần hiểu được.

Thạch Vô Kỵ dựng thẳng mi.

“Vi sao Tô Quang Bình đổi ý?”

“Kha Chính Minh từng vẽ ra bức tranh giống hệt phu nhân đem dâng tặng cho vương gia Triệu Bình Thất có quyền thế nhất hiện nay. Chính là muốn dùng mỹ nhân kế trở thành tâm phúc của Thất vương gia, tiến tới tiếp cận hoàng thượng làm một quan lớn.”

“Còn Tô Quang Bình không biết?”

“Vâng! Mà Thất vương gia đặc biệt vừa ý phu nhân, muốn Kha Chính Minh đem phu nhân mang tới kinh thành. Kha Tất Uy tìm Tô Quang Bình thương lượng, muốn dựa vào lực lượng của Thất Vương nhất tiến hạ song điều1, tiêu diệt thế lực khổng lồ của Thạch gia, tranh giành tài sản. Dùng lực lượng quan phương2 muốn sắp xếp Thạch gia tội danh mưu phản. Tiếp tục dâng lên phu nhân, thì cả đời áo com không ngại, tài đại quyền lớn.”

(1 : một hòn đá hạ hai con chim

2 : nhà nước, phía chính phủ => ở đây là nói bên triều đình)

Về mặt Thạch Vô Ngân ngưng trọng nhìn đại ca, còn Vô Giới sớm đã nhảy dựng lên.

“Hảo ác độc! Chúng ta tiên hạ thủ vi cường3, giết hắn không còn mảnh giáp! (3 : ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Nhưng Thạch Vô Kỵ lại nở nụ cười! Một nụ cười không có ý cười, nhìn o Lãnh Cương nói, “Bọn hắn đã phát hiện sao?”

“Chỉ là phỏng đoán.”

“Thả rằng giết làm một trăm, cũng không muốn thả sai một người? Ngoan độc! Bọn hắn muốn so suy nghĩ với ta cần phải thông minh hơn nhiều. Còn muốn Huyền Nhi trộm sổ sách không?”

“Muốn. Đây là tư tâm của Tô Quang Bình, muốn bí mật độc chiếm sinh ý của Thạch gia.”

Thạch Vô Kỵ nhìn về phía Vô Ngân.

“Hảo hảo nghiên cứu quyền ám trưởng này. Bắt tay vào làm đất chân sau hắn, ta muốn hắn chưa quay về phương Nam đã phá sản trước.”

“Đã biết.” Thạch Vô Ngân nhận lời, đứng dậy trở về phòng nghiên cứu.

Lúc sau, Thạch Vô Giới cũng bị sai đi.

Thạch Vô Kỵ trầm ngâm rất lâu, hỏi:

“Ba năm qua, người âm thầm quan sát Tô gia, đối với Huyền Nhi có cách nhìn như thế nào?”

“Yếu đuối, chịu lắng nhục, không đủ tính uy hiếp.”

“Cho nên người đề nghị ta chọn nàng làm thê tử là thỏa đáng?”

“Vâng.”

Huyền Nhi của hắn cho tới bây giờ cũng không phải là người yếu đuối nhất gan. Thậm chí nàng dám khiêu chiến quyền uy của hắn, người khác muốn khi dễ nàng, nàng cũng sẽ không để cho người khác sống dễ chịu. Lãnh Cương nhìn người luôn luôn chuẩn xác chắc chắn, nhưng Huyền Nhi này quả thật không phải là hắn biết rõ. Trong lúc này có kỷ lệ, hắn luôn luôn có cảm giác, nhưng lại nói không ra một nguyên nhân.

“Tô Quang Bình có cho nữ nhi đọc sách không?” Hắn hỏi.

“Không. Bản thân Tô Quang Bình không có học thức, cũng không có thỉnh người dạy nữ tử biết chữ. Ngay cả tên mình hắn cũng viết không đầy đủ.”

Thạch Vô Kỵ ngắt ra, nói :

“Đi theo ta.” Chẳng lẽ Huyền Nhi là giả mạo? Theo lời Lãnh Cương tuyệt không phù hợp với Huyền Nhi mà hắn biết. Một đoàn hỗn loạn này khiến cho hắn nóng vội không tự chủ được! Tất cả đều quái dị như vậy.

Huyền Nhi vội vàng vàng cho người hầu dẫn đến phòng trước, cảm thấy rất tức giận. Ban này Vô Hà đầy bụng tâm sự đến tìm nàng, nàng đang muốn an ủi nàng ấy, lại bị Thạch Vô Kỵ kêu gọi. Nàng phi thường mất hứng. Cho tới bây giờ Vô Hà không có bộ dáng này, cùng sinh ra làm nữ nhân nàng nhìn Vô Hà khô sở, tâm cũng gay gắt đau lên, hận không thể vì nàng hái xuống nhiều sao để cho nàng cười. Nhưng giờ phút này lại vội vàng bỏ qua nàng, như hòa thiêu mộng đi đến “yết kiến” trương phu. Nàng hoàn toàn mất hứng là đương nhiên. Bởi vì rất tức giận, lúc bước vào phòng đã quên bước qua ngưỡng cửa cao, kết quả cả người không thể làm gì khác hơn là ngã nhào về phía trước. Lần này Thạch Vô Kỵ lại cứu không được nàng vì khoảng cách quá xa, lúc chạy tới vừa vịn có thể nâng nàng lên

“Chẳng lẽ không ai báo cáo với chàng ngưỡng cửa này có hiểm nguy mưu tài sát hại tính mạng sao? Tiếp tục ngã mấy lần thiếp nhất định sẽ ngu ngốc.”

Nàng oán hận đá tắm ván gỗ.

“Có đau không?” Hân lo lắng hỏi, đỡ nàng đến thủ tọa.

“Không đau.” May mắn bên trong cánh cửa có tấm vải lông rậm Ba Tư. “Tìm tiếp đến có chuyện gì?” Ánh mắt nàng vừa chuyển, nhìn thấy nam tử ngồi bên phải có một vết sẹo màu đỏ gợi cảm. Không xuất sắc, nhưng lại tràn ngập khí khái nam giới. Nàng tò mò đi tới gần hân, muốn đưa tay sờ vết sẹo của hân, nhưng Thạch Vô Kỵ ở phía sau lập tức bắt nàng quay về, còn khuôn mặt Lãnh Cương thì chuyển hướng khác. Nàng không thuận theo nhìn Thạch Vô Kỵ. “Tiếp chỉ muốn sờ xem cái kia có phải là thật hay không mà thôi. Nào có người có vết sẹo đều đặn, dễ nhìn đến như vậy?”

Hiện tại Thạch Vô Kỵ chẳng những muốn hoài nghi thân phận chân thật của nàng, còn muốn xác định nàng có phải là người có thẩm mỹ quan khác thường hay không. Từ khi Lãnh Cương có vết sẹo, không người nào dám nhìn thẳng vào gương mặt dọa người của hân, thậm chí còn có người giúp việc vì thế mà bị dọa ngất. Huynh muội Thạch thị không cảm thấy khó coi, nhưng cảm thấy áy náy. Cho đến hiện nay nói đẹp, cũng chỉ có Huyền Nhi.

“Huyền Nhi! Nàng sẽ không cho rằng trượng phu sẽ chịu đựng để thể tử chạm vào nam nhân khác đi?” Hân cảnh cáo nhìn nàng, áp nàng quay về vị trí ngồi.

“Đương nhiên —— được rồi.” Cổ kim giai cùng4. Nếu trượng phu đủ để ý thể tử, thì chịu đựng không nổi. (4 : xưa và nay đều giống nhau)

“Hân là Lãnh Cương, huynh đệ của ta, từ nhỏ cùng nhau lớn lên.” Thạch Vô Kỵ giới thiệu.

“Nhĩ hảo, ta là Tô Huyền Nhi.” Nàng nhẹ nhàng chào hỏi, dường như còn muốn chứng minh vết sẹo kia có phải là thật hay không, cho nên ánh mắt trực tiếp đảo quanh ở trên vết sẹo.

Thạch Vô Kỵ không có hứng thú vận khuôn mặt nhỏ của nàng qua lại.

“Không tức giận sao?” Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy nàng tức giận đến ngút trời, như thế nào mới ngã một cái, liền quên không còn một mảnh? Thật bản lĩnh!

Hân lấy khẩu khí nhẹ nhàng tự nhiên như vậy nói với nàng, chắc hẳn xem Lãnh Cương là người trong nhà. Ở trước mặt người hầu hân đều là người lạnh vô tình, ở trước mặt Lãnh Cương lại không có. Nàng được Vô Kỵ nhắc nhở mới nói:

“Vô Hà ở trong phòng chờ tiếp, một bộ dáng khổ sở. Không biết có phải là sinh bệnh hay không, bằng không nàng luôn luôn dịu dàng im lặng, chưa bao giờ có loại bộ dáng vắng vẻ như hôm nay. Nếu không có việc gì tiếp trở về phòng nhìn xem nàng như thế nào, cần thầy thuốc thì tiếp sẽ nói cho chàng.” Muốn đứng lên, thỉnh linh bắt được một vẻ thần thiện thoáng hiện trên vẻ mặt khốc hán5. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không hiểu nhiều lắm, không suy nghĩ nhiều liền vụt ra sau đầu, hướng trượng phu cười một tiếng liền lui về hậu viện. (5 : nam tử có gương mặt tàn khốc)

“Như thế nào?” Thẳng cho đến khi Huyền Nhi đi đủ xa, Thạch Vô Kỵ hỏi.

“Khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng tính khí lại trông đánh xuôi, kèn thổi ngược6.” Lãnh Cương không thể tưởng tượng được nói lên. Suy nghĩ một chút lại nói : “Một ngày trước khi xuất giá, nàng thất cổ tử không thành.” (6 : hoàn toàn trái ngược)

Cái này lại có thể đại biểu cho cái gì? Chưa tính là manh mối đi? Ai có thể cung cấp đáp án? Thạch Vô Kỵ khẽ cười khổ. Bất kể như thế nào, tìm của hân chỉ vì Huyền Nhi trước mắt mà nhảy lên. Ôn nhu yếu đuối điển hình thiên kim tiểu thư, hân đã từng cho rằng sẽ vừa ý thì lúc này lại xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Huyền Nhi thật tốt! Độc nhất vô nhị, rất hợp với tính khí của hân —— như vậy là được rồi. Trước mắt chỉ có thể như thế mà thôi, chờ giải quyết hết chuyện khác thì trở lại từ từ tra xét sự kiện kỳ quái này. Lắc đầu, nhìn Lãnh Cương nói :

“Cùng nhau trở về đi. Ba năm nay người không quay về Ngạo Long bảo, Lãnh thúc vô cùng nhớ người.”

Lãnh Cương không nói gì, nhưng ánh mắt phức tạp. Thạch Vô Kỵ uống hớp trà, ánh mắt định trên một mảng lớn trời xanh mây trắng ở ngoài cửa sổ kia, tâm tư trầm tĩnh. Đối với Lãnh Cương, hân nên hỏi nên làm đều đã làm, nếu hân không tiếp thu, Thạch Vô Kỵ cũng vô pháp rồi. Trong thế gian vô hạn, lại chỉ có chữ tình là đã thương người nhất.

Trở lại trong phòng, đã thấy Vô Hà khóc sụt sùi. Huyền Nhi vội ngồi ở một bên, trực tiếp hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Cũng nên nói ra nha!”

Vô Hà là điển hình tiểu thư khuê các, cử chỉ hữu lễ có chừng mực, loại thất thổ này trước đây chưa từng gặp qua! Huyền Nhi thăm dò trán nàng, sờ tay nàng, không có việc gì nha! Đau buồn từ đó đến giờ là cái đạo lý gì đây? Cần phát tiết sao? Nàng nghĩ nghĩ. Đành phải chờ nàng khóc xong rồi nói sau! Mỹ nhân khóc cũng là một loại nghệ thuật, cái gọi là ‘lê hoa đới lệ’ đại khái chính là chuyện này đi. Huyền Nhi vốn đã quên dung mạo của mình cũng không thua kém so với Vô Hà, nhưng luôn bị dung mạo của Vô Hà hấp dẫn. Đẹp nha! Khóc đến đau khổ có thể thương, một loại đẹp khác làm cho người đau lòng. (hoa lệ đới lệ = hoa lệ đầm mưa, ý chỉ người đẹp khóc nhiều, chảy nhiều nước mắt)

Huyền Nhi nhìn đến say mê như thế, khiến cho Vô Hà xấu hổ tiếp tục buông thả cảm xúc.

“Tẩu tẩu!” Nàng ngưng ngưng nói nhỏ.

“Có lời gì nói ra sẽ dễ chịu hơn một chút. Buồn dưới đáy lòng sẽ đoán mệnh nga!” Nàng bưng cho Vô Hà một ly trà.

Trong khoảng thời gian ngắn Vô Hà không biết nên mở miệng như thế nào, ngàn đầu vạn tự không có đầu. Huyền Nhi là đối tượng duy nhất có thể tin nhiệm hơn nữa có thể nói hết, mới khiến nàng thất thổ như thế.

“Huỳnh ấy... Huỳnh ấy không thích muội.” Một câu không đầu không đuôi.

Hai tay Huyền Nhi vòng ngang ngực, có chút suy nghĩ sâu xa. Không biết sao, nàng lại đem Lãnh Cương và Vô Hà nghĩ đến cùng một chỗ, vừa rồi nàng cùng Vô Kỳ nhắc tới Vô Hà, Lãnh Cương cũng có chút quái dị. Mà bên Vô Hà, sớm không thất thường, muộn không thất thường, lại vào hôm nay khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ. Không thể nào... Lãnh Cương và Vô Hà?

“Lãnh Cương? Muội thích hắn phải không?” Huyền Nhi ôn nhu hỏi lên.

Vô Hà không chút che dấu gì, lần kiên định này để Huyền Nhi hiểu được tình cảm này không phải là một ngày hai ngày. Nếu như là thanh mai trúc mã thì hợp lý rồi. Lãnh Cương là nam nhân đáng được phó thác cả đời, nhưng muốn hiểu rõ hắn thì không đơn giản, cần phải ở chung thời gian dài mới nhận thức được hắn.

Vô Hà cầm tay nàng.

“Tẩu tẩu, bộ dạng muội kình khùng sao? Tại sao huỳnh ấy không thích muội?”

“Đừng nói vậy, bộ dạng của muội là thiên tiên tuyệt sắc, không ai so sánh được. Tẩu nghĩ có thể là hắn tự ti mặc cảm nhiều hơn. Vô Kỳ biết tâm sự của muội không? Tình cảm của muội và Lãnh Cương như thế nào?” Nàng hỏi.

“Đại ca... không biết. Còn Lãnh thúc... nói chủ tớ không thể vượt qua bản phận. Lãnh Cương... muội không biết huỳnh ấy nghĩ như thế nào, muội làm sao biết đây? Cô nương chưa xuất giá không thể nghĩ điều này, muội chỉ là một bên tình nguyện.”

Đúng rồi. Nàng vốn là dùng tâm tính của thế kỷ 20 nhìn niên đại này, lệch lạc quá lớn. Lúc này thay mặt nhà gái có ý định cũng không thể nói rõ, chỉ có thể tình tọa trong khuê phòng để người ta tới cửa cầu hôn. Lãnh Cương lại không có biểu hiện gì. Nhà gái làm sao có thể mặt dày mày dạn nói chuyện đây? Thạch Vô Kỳ như thế nào lại không rõ ràng? Về phần phụ thân kia của Lãnh Cương mới là nguyên nhân chủ yếu. Không tốt a!

Quan niệm huyết thống ở Đại Tống sâu nặng, muốn đánh vỡ truyền thống còn phải xem mọi người có thành toàn hay không. Bất quá nàng suy đoán Vô Hà không phải tự mình đa tình. Chỉ cần một cái thần sắc, nàng đại khái nhìn ra chuyện Lãnh Cương có điều chung. Chuyện cứ giăng co như vậy, kết quả hết sức thường rõ ràng, nhà trai sẽ thương tiếc cả đời; nhà gái xuất giá thành oán phụ. Không được! Việc này nàng nhất định can thiệp, tể bào trời sinh thích chỗ mũi vào chuyện người khác lại ngẩng đầu. Một cái cộc ôm ở trên người mình, cũng không quản chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm. Nói trở lại, loại người hiền thực giống như Vô Hà sẽ không vì mình mà tranh giành hạnh phúc, sau này tùy tiện tìm người gả đi không phải là rất thâm sao? Huống chi tâm lại sớm có sở thuộc. Dù sao nàng rồi rành không có việc gì làm quyền sung (đảm nhiệm quyền lực) Nguyệt Lão một chút cũng không tồi, giúp nàng và Lãnh Cương xe chỉ lượn kim (= làm mai mối), hữu tình, liên kết hợp; vô tình, cũng có kết thúc. Đầu tiên nhất định phải hiểu rõ trong lúc đó bọn họ có vướng mắc gì trước đã. (7 : có thể hiểu là có nơi thuộc về)

“Tại sao lại yêu thích hắn? Chung quy một nhân quả đi?” (nguyên nhân và kết quả)

Một đôi mắt tiền thủy của Vô Hà trở nên mê mông! Ánh mắt nhìn về phía phương xa, phảng phất rất nhiều rất nhiều cảnh tượng năm trước... Trong chớp lát, từ từ mở miệng:

“Thời thơ ấu, lúc Lãnh Cương và muội có trí nhớ thì luôn luôn ở cạnh nhau. Huỳnh ấy không để ý muội quá nhiều, không cùng muội nói chuyện, chỉ yên lặng đi theo muội. Là Lãnh thúc muốn huỳnh ấy bảo hộ muội. Bởi vì ba ca ca đều bận rộn luyện võ, bị Lãnh thúc đưa đến Tuyết Sơn, không có ở trong nhà. Cho nên, Lãnh Cương đối với muội mà nói như là đại ca, hoặc như là phụ thân.”

“Năm mười tuổi, Lãnh thúc mang muội cùng Lãnh Cương đến Tuyết Sơn thăm ca ca, nửa đường lại bị bảy sói công kích. Rất nhiều sói, hàng trăm hàng ngàn vây quanh xe ngựa. Lãnh thúc cùng phu xe đều toàn lực ứng phó, còn Lãnh Cương ôm chặt lấy muội. Một tay nắm chắc dây cương thúc giục ngựa chạy. Có một vài con sói lớn mưu tính lên xe cắn người. Có lẽ thấy muội còn nhỏ không năng lực phản kháng, cho nên luôn luôn công kích muội. Huỳnh ấy... vết sẹo trên mặt chính là vì bảo hộ muội mà bị thương... Bị móng vuốt của sói cào bị thương... Khi đó Lãnh Cương vứt bỏ xe ngựa toàn lực bảo hộ muội, bị ba con sói lớn đâm vào ngã ra ngoài xe ngựa, lăn lộn mười trượng xuống nam thạch trong cốc... Trước khi chưa rơi xuống đất vẫn lấy thân thể làm đệm để cho muội khỏi bị va đập, ... vì thế lưng của huỳnh ấy lại hoàn toàn thay đổi! Có một viên đá lồi nhọn đứng suốt chút nữa khiến huỳnh ấy bỏ mạng, xuyên thấu qua cả vai bên trái, toàn bộ phần lưng đâm vào đá vụn lớn nhỏ...”

Vô Hà lại rơi lệ lần nữa, về mặt một mảnh tự trách cùng đau đớn, nắm chặt tay của Huyền Nhi, nức nở nói: “Lãnh thúc chỉ mới rút ra viên nam thạch cắm trên bả vai huỳnh ấy. Chạy đến trên núi cầu y, các sư phụ của ca ca đều nói huỳnh ấy hết thuốc chữa, chết là cái chắc! May mắn, may mắn lúc ấy có một kỳ nhân đến Tuyết Sơn tìm linh dược đi ngang qua, mang huỳnh ấy đi, dùng thời gian một năm để chữa khỏi cho huỳnh ấy. Ba năm trước đây, Lãnh Cương từng quay về Ngao Long báo một lần. Tam ca nói huỳnh ấy đã là nhân vật nổi danh trên giang hồ. Truyền thừa y thuật trác tuyệt của kỳ nhân kia, hơn nữa có võ công hạng nhất... Muội thật là cao hứng khi huỳnh đã trở lại. Năm ấy muội đến tuổi cập kê (15 tuổi), mới vừa hoàn thành niên lễ, có rất nhiều người tới cửa cầu hôn. Muội hi vọng muội có thể làm tân nương của huỳnh ấy, hi vọng huỳnh ấy sẽ hưởng đại ca mở miệng để thân (= cầu hôn), nhưng, huỳnh ấy không có, ở được ba ngày lại biến mất, mà ba ngày đó lại tránh không gặp muội. Sau khi biến mất liền không tiếp tục trở lại trong bảo (là ngao long bảo á)... Lãnh Cương không muốn lưu lại nơi có muội. Đại tẩu, muội thích huỳnh ấy nha! Không phải ấy vậy, không phải bảo ân, trong lòng muội chỉ có một mình huỳnh ấy! Tại sao huỳnh ấy muốn tránh muội! Cho dù huỳnh ấy không quan tâm đến muội, muội có thể nhìn thấy hắn cũng đã thỏa mãn... Hôm nay huỳnh ấy tới nông trường cỏ, muội không dám nhìn huỳnh ấy, sợ huỳnh ấy lại phải biến mất... muội thật là khổ sở, tẩu tẩu...”

Ai! Tiểu khả nhân nhi đáng thương này. Sinh ra dưới thời đại này chính là thương tâm như vậy. Nữ hài tử không thể nói ra tình ý của mình, không thể biểu đạt ý kiến của mình. Bất cứ chuyện gì đều phải dựa vào phụ huynh quyết định, hôn nhân cứ như vậy mà lập thành; còn nữa, dựa vào lời nói của người làm mai mối, giật dây lung tung, đương sự nào có phần hé răng?

Huyền Nhi đối với Lãnh Cương sâu sắc cảm kích khâm phục. Lãnh Cương bảo hộ Vô Hà như vậy, nào có đạo lý đối với nàng vô tình. Trong lòng nàng vòng vo mấy vòng.

“Đừng khóc, Vô Hà, nhất định Lãnh Cương cảm thấy mình không xứng với muội nên mới né tránh muội.”

Vô Hà lắc đầu.

“Không, huynh ấy nhất định oán hận muội mới trốn tránh muội. Muội hại huynh ấy phá tướng mạo, hại huynh ấy gần bỏ mạng...” Vô Hà hối hận quở trách chính mình.

Huyền Nhi cắt đứt lời của nàng.

“Tuyệt đối không phải. Tâu hỏi muội, phụ thân của Lãnh Cương chính là Lãnh thúc, ông ấy là người như thế nào? Ông ấy chỉ là tổng quản, vì cái gì các người đối với ông ấy tôn kính như vậy? Vì cái gì đám người Vô Kỵ chạy đến Tuyết Sơn luyện công? Để muội ở một mình?” Nàng vẫn không hiểu rõ qua lại của Thạch gia. Giờ phút này đương nhiên nàng không phải đang giúp Tô Quang Bình tìm hiểu những thứ kia, mà là nàng phát hiện phụ thân của Lãnh Cương hẳn là lực ngăn cản lớn nhất của Lãnh Cương, trái lại nàng cũng đối với người Lãnh thúc này tò mò.

May mắn Vô Hà cũng không cho rằng Huyền Nhi đang tìm hiểu cái gì. Nói nhỏ:

“Muội ra đời được ba tháng, cha mẹ liền qua đời, một mình Lãnh thúc mang huynh đệ chúng muội đi. Về sản nghiệp kinh doanh của Thạch gia, sau khi đại ca có thể một mình đảm đương một phía đều chuyển giao toàn bộ cho đại ca, còn chính mình lui trở về làm chức vị tổng quản. Nguyên bản muội muốn bái ông ấy làm nghĩa phụ, nhưng Lãnh thúc không chịu, ông ấy rất giữ nghiêm phận chủ tó. Ông ấy và phụ thân muội là hảo hữu cùng nhau lớn lớn, sinh tử chi giao, nhiều thế hệ luôn luôn là tổng quản của Thạch gia. Tương lai Lãnh Cương cũng sẽ như vậy. Tổ huấn của Lãnh gia là thù hờ Thạch gia, thế thế đại đại, cho đến khi diệt sạch.” (8 : bạn chí cốt, bạn bè vào sinh ra tử)

Loại tổ huấn này rất không hợp lý! Nào có muốn con cháu của mình làm nô nhiều thế hệ, thoát thân không được tổ tiên? Cái này đương nhiên rất làm cho người ta cảm động, nhiều thế hệ Lãnh gia trung thành không lệch, nhìn về cổ kim nội ngoại, thật sự là hiếm thấy. Có thể trung thành như thế, nhất định là thay mặt một loại đại ân của Lãnh gia đối với Thạch gia. Nhưng tổ huấn đặt ra rất khắc nghiệt, nhiều thế hệ tiếp theo, chủ tó phân chia rõ ràng như thế, vậy thì phiền toái. Tựa như một đôi hiện tại trước mặt này, làm không tốt liền thành Ngưu Lang Chức Nữ, xong đời a! (9 : từ xưa đến nay, trong nước và ngoài nước)

Vô Hà uống ngụm trà lại nói:

“Thạch gia của chúng ta từ khi bị thổ phỉ tẩy cướp diệt môn, mới đưa các ca ca lên Tuyết Sơn học nghệ.” Nàng không suy nghĩ nói nhiều chuyện.

Như vậy Tô Quang Bình nhất định thoát không khỏi liên quan. Việc này Vô Hà hiểu biết nhất định không nhiều lắm, sau này hỏi lại Vô Kỵ là được.

Lông mày Huyền Nhi nhíu lại.

“Vô Hà, có muốn nhìn thấy Lãnh Cương không? Thuận tiện để cho tâu quan sát hẳn đối với muội có tình hay không?”

“Muốn nha! Nhưng huynh ấy sẽ trốn tránh muội.”

Huyền Nhi nở nụ cười quỷ dị.

“Có phương pháp gì có thể làm cho muội lập tức sinh bệnh?”

Vô Hà ngẩn người, lập tức bật cười. Nga! Ông trời, chỉ có tẩu tẩu mới nghĩ ra được. Nhưng từ trước đến nay nàng rất ít khi bị bệnh, nhiều lắm là từ ngày hôm qua bắt đầu ăn không được, cơ thể có chút trống rỗng mà thôi.

“Dù sao muội lập tức đi nằm, giả bộ bệnh là được rồi, những thứ khác tẩu phụ trách. Nằm tốt! Tẩu đi gọi người.” Huyền Nhi kéo Vô Hà lên giường, đắp kín mền, lập tức đi ra ngoài. Thật muốn nhìn Lãnh Cương y thuật trác tuyệt kia chẩn đoán bệnh như thế nào.

Ở thư phòng tìm được Thạch Vô Kỵ cùng Lãnh Cương, nàng cố ý không nhìn Lãnh Cương, giả bộ về mặt ưu sầu hướng trượng phu nói :

“Vô Hà bị bệnh! Chàng mau tìm đại phu đến giúp muội ấy nhìn xem một chút. Ngày hôm qua muội ấy không ăn gì, sắc mặt rất không tốt đấy!” Nói xong liền muốn kéo Vô Kỵ đi.

Thần sắc Thạch Vô Kỵ ngưng trọng, nhìn về phía Lãnh Cương.

“Hắn chính là đại phu. Đi thôi!”

Huyền Nhi tóm được vẻ mặt lo lắng của Lãnh Cương! Nha! Nàng đã đoán đúng.

Đoàn người đi đến trong phòng. Vô Hà nhìn thấy Lãnh Cương liền chảy nước mắt, vội vàng né tránh mắt, sợ một mảnh thâm tình vỡ òa mà ra, còn Lãnh Cương đứng ở mép giường, chân chò không tiến lên, hơi giật mình nhìn chằm chằm Vô Hà so với ba năm trước đây càng thêm mỹ lệ, càng thêm xinh đẹp giống như thiên tiên.

Huyền Nhi âm thầm kéo kéo ống tay áo trượng phu, nhẹ nhàng cười nhạo:

“Oa! Thật là lợi hại, dùng ánh mắt cũng có thể thấy được Vô Hà sinh bệnh gì đấy!”

Thạch Vô Kỵ vượt qua nàng liếc mắt một cái, đi lên trước đem tay của Vô Hà giao cho Lãnh Cường. Lãnh Cường khẽ run lên, lập tức thu lại tinh thần, chăm chú bắt mạch, trong chốc lát lập tức buông tay ra. “Thân thể tiểu thư tương đối trống rỗng, ta kê mấy đơn thuốc bổ mỗi ngày uống hai lần là được.”

Không có nhiều lời, liền muốn cùng Thạch Vô Kỵ đi ra ngoài. Huyền Nhi một phen kéo Vô Hà xuống, Vô Hà đau đớn kêu ra tiếng, cả người té xuống giường.

Hai nam nhân nhanh chóng xoay người, liền nhìn thấy vết máu thấm ra tay áo của Vô Hà. Lãnh Cường vội vàng chạy trở lại, kéo cao ống tay áo của Vô Hà, nàng bị thương ở khuỷu tay, cánh tay trong suốt tuyết trắng có mấy chỗ rách da. Lo lắng trong mắt Lãnh Cường hiển nhiên rõ ràng. Huyền Nhi âm thầm thề lời, vừa vặn đón nhận ánh mắt cảnh cáo của trượng phu. Khóe mắt hần đã nhìn thấy Huyền Nhi làm ‘chuyện tốt’.

“Có làm sao không?” Rốt cuộc Lãnh Cường hướng Vô Hà mở miệng.

Huyền Nhi vừa vặn ở phía sau Lãnh Cường, liền mạng ra dầu, ám hiệu chỉ vào đầu đầu, đau tay.

Vô Hà chột dạ cúi đầu.

“Muội chóng mặt, tay cũng đau.”

“Lãnh Cường, người hảo hảo giúp Vô Hà kiểm tra nhìn xem một chút, chúng ta đi đến tổng quán lấy thuốc trị thương.” Huyền Nhi dặn dò xong lập tức kéo tay trượng phu đi ra ngoài, liền tục đi đến hoa viên, liền bị Thạch Vô Kỵ ở phía sau ôm lấy, hai chân bay lên không, nàng vội ôm cổ của hần. Thạch Vô Kỵ để nàng ngồi trên bàn đá ở đình nghỉ mát, nhìn chăm chăm hỏi:

“Nàng đang làm cái gì?”

“Bọn họ rất xứng đôi nha!” Nàng nâng cằm lên. “Chàng phản đối sao?”

Thạch Vô Kỵ cười cười, bình thường trở lại. Nàng muốn chơi, để cho nàng chơi đi, việc này hần đã làm đến tình cảnh bất lực, có lẽ Huyền Nhi có thể. Hần nhẹ ản xuống cái mũi thon của nàng. “Nàng làm xem, trở về phòng chúng ta bàn lại. Nên dùng bữa tối rồi, xem ra nhiều người dùng cơm cùng lúc thỏa đáng một chút.” Hần nghĩ đến khiêu khích buổi chiều của nàng, tà khí cười một tiếng. Hần sẽ không quên —— phải “thương tiếc” nàng như thế nào, chỉ là thời gian chuyển sau mà thôi.

Giờ phút này tất cả tâm tư của Huyền Nhi đều đặt ở trên người Vô Hà, không chú ý tới vẻ mặt đắc ý của trượng phu, vẫn còn khờ dại lập kế hoạch ‘chuyện tốt’ cho người ta.

Huyền Nhi trở về phòng lần thứ hai thì Lãnh Cường đã đi trước, nàng tò mò hỏi:

“Các người có nói chuyện gì không?”

“Muội... không biết nên nói chuyện gì...” Vô Hà thất bại nói.

Huyền Nhi ngồi ở trước mặt nàng.

“Quyết định không phải hần không lấy chồng?”

Vô Hà kiên định gật đầu.

Như vậy dễ xử lý, nàng cầm tay nhỏ bé của Vô Hà nói:

“Tẩu cho rằng si ngốc chờ đợi thần vận mệnh chiếu cố là hành vi ngu xuẩn nhất. Hạnh phúc cuối cùng của cả đời nữ nhân chúng ta liền cột ở trên người một nam nhân, muội muốn cùng một nam nhân không liên quan gì kết thành phu thê, hay là muốn dựa vào cố gắng của mình gả cho người trong tim? Chắc hẳn muội cũng hiểu biết Lãnh Cường, quá kín đáo thì xong rồi, đánh chết hần hần cũng không dám nghĩ đến việc cưới muội, tuy rằng hần có thể đã yêu muội mười bảy năm. Ai nha! Thực không hiểu được làm sao muội lại trúng ý đầu gối kia. Lạnh nhạt giống như khối băng, toàn thân trên dưới không một tia nhu tình, lại bộ dạng bối rối...” Nàng cố ý càng nói càng hồng bét.

Nhưng Vô Hà nhin không được.

“Huynh ấy —— huynh ấy mới không phải! Huynh ấy không thiên về ứng đối, nhưng huynh ấy là một người rất tốt, huynh ấy không biết dùng hành vi loè loẹt tỏ vẻ thân thiết đối với người khác. Nhưng chỉ cần người khác gặp nạn, huynh ấy lại đầu tàu gương mẫu! 0. Hơn nữa, Lãnh Cường cũng không có bộ dạng khó coi, vết sẹo kia càng khiến cho huynh ấy giống như nam tử hán.” Vô Hà kịch liệt phản bác, sau khi nhìn đến ánh mắt trêu ghẹo của Huyền Nhi thì chợt dừng, khuôn mặt nhanh chóng xấu hổ không thôi, túng quần nói: “Đại tẩu, tẩu —— tẩu xấu lắm!” Không thuận theo dựa vào trong lòng Huyền Nhi. (10 : xung trận tiên phong, làm gương)

“Hắn tốt như vậy, muội cần phải hảo hảo nắm chắc.”

Vô Hà ở trong lòng nàng gật đầu. Trong chốc lát, người hầu đến mời ăn cơm. Nàng kéo Vô Hà đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười nói:

“Lãnh Cường này có hai câu nói có thể hình dung hắn: một đôi mắt lạnh nhìn thế nhân, tràn lòng nhiệt huyết mời rượu tri kỷ. Ngày mai lên xe ngựa tỷ dạy cho muội biết chữ, trước hết học hai câu này đi.”

Vô Hà vui sướng gật đầu. Nhưng Huyền Nhi lại xấu xa bỏ thêm một câu: “Để Lãnh Cường trực tiếp đến dạy liền hợp ý muội!” Nói xong nhắc váy bỏ chạy.

“Tẩu tẩu! Tẩu hảo xấu!” Vô Hà vùng lên quả đấm nhỏ truy đuổi theo.

Tiếng cười như chuông bạc một đường bay tới phòng trước.

Hai mỹ nhân tựa như thiên tiên sắc mặt đỏ bừng chạy đến cùng lúc xuất hiện, thật là khiến người kinh ngạc. Huyền Nhi tìm được thân ảnh của trượng phu vội vàng trốn đến phía sau, cười đến vô lực.

“Cứu mạng a! Vô Hà truy sát thiếp!”

Thạch Vô Ngân kéo muội muội ngồi ở bên cạnh hắn, vừa vặn xa cách Lãnh Cường.

“Dựa vào năng lực của đại tẩu, Vô Hà đâu phải là đối thủ của tẩu?”

“Đúng nha! Đại tẩu không khi dễ người liền cảm ơn trời đất rồi.” Vô Giới cũng mò mẫm gây rối.

Huyền Nhi cho hai huynh đệ bọn họ một cái liếc mắt, cười lạnh.

“Không muốn cùng các đệ tranh chấp, nếu không sẽ hạ thấp phong cách của tẩu, các đệ cùng thông đồng làm bậy sao?” Khua môi múa mép nàng cũng không chịu thua người ta.

“Dùng cơm đi.” Thạch Vô Kỳ mang thê tử nhập tọa, dẫn dò người hầu mang thức ăn lên, tỏ vẻ giương thương múa kiếm dừng ở đây. (= đấu võ mồm)

Một bát mì sợi nổi lên hương vị đặt ở trước mặt nàng cùng Vô Kỳ. Những người khác không cùng ăn món này. Nàng tò mò nhìn tổng quản Lý Thanh.

“Tại sao vậy?”

Lý Thanh cung kính nói:

“Cái này là nông trường cô mỗi lần đối với phu thê mới cưới đều phải ăn. Tên là ‘thiên trường địa cửu’, mì sợi thượng hảo, cùng rượu hoa mai năm xưa cộng thêm rượu hoa quả hầm thành, bài thuốc gia truyền độc nhất vô nhị, phu thê cùng nhau ăn, sẽ mãi mãi thật lâu, vĩnh viễn không xa rời nhau. Thịnh cầu may mắn.”

“Đúng nha, cần phải cùng nhau ăn.” Vô Giới giỡn cợt.

Huyền Nhi nhú mày.”Tên này không tốt.”

“Như thế nào không tốt?” Vô Ngân không rõ. Mọi người cũng không hiểu.

Huyền Nhi rung đùi đắc ý, thật lâu mới nói:

“Câu ‘thiên trường địa cửu’ này đầy đủ nhớ nhưng, là như vậy: ‘thiên trường địa cửu có khi hết, hận này kéo dài không tuyệt kỳ’! Cái này còn có thể tốt không? Sửa tên đi, ta cùng Vô Kỳ muốn vui vẻ cả đời, cũng không muốn thành phu thê bất hoà.”

Mọi người bật cười, nàng thật sự nói ra loại câu mất hứng này.

“Không thích ăn phải không? Cứng rắn tìm tên gọi thoai thác.” Thạch Vô Kỳ thật là hiểu rõ nàng.

“Không phải không thích ăn, nhưng không muốn làm trò cho bọn họ xem, lại không có thu tiền.” Nàng nhìn Vô Giới liếc mắt một cái, sau đó ở bên tai trượng phu nói nhỏ: “Chúng ta trở về phòng ăn.” Thạch Vô Kỳ gật đầu cười khẽ.

Mặc cho mọi người kéo lỗ tai dài cũng không nghe rõ, Vô Giới kêu lên:

“Có lời gì hắn nên quang minh lỗi lạc nói ra, mọi người cùng nhau nghe.”

Huyền Nhi dương dương tự đắc liếc xéo Thạch Vô Giới.

“Bảo đệ xem nhiều sách một chút đệ không muốn, Khổng Tử không phải nói: phi lễ chớ nghe sao? Không có tri thức. Cái này gọi là thi thảm, cũng gọi là nói nhỏ. Đại biểu không nên tuyên dương, tẩu còn tưởng rằng chỉ có tam cô lục bà mới có sở thích tham dò riêng tư của người khác. Tẩu nói, Vô Giới,

đệ xác định đệ không tính sai giới tính chứ?” Nói xong, cũng nhin không được mà bật cười.

Trừ bỏ khuôn mặt Thạch Vô Giới dờ khóc dờ cười ra, những người khác đều cười nghiêng ngả, ngay cả Lãnh Cương luôn luôn thất tình 11 bất động cũng nở nụ cười!

(11 : thất tình ở đây không phải là vì thất tình vì yêu đâu, mà là chỉ 7 trạng thái tình cảm: hi, nộ, ái, ố, ai, lạc, dục tương đương với mừng, giận, yêu, ghét, buồn, vui, muốn)

“Tẩu tẩu, đệ trêu chọc tẩu chỗ nào a? Ngay cả có cũng không trở thành tội ác tày trời đi?” Vô Giới cười khỏ.

Huyền Nhi lại vẫn có chuyện nói: “Không nghiêm trọng như vậy! Ngược lại, tẩu cảm thấy đệ thật vĩ đại.”

“Nói như thế nào?” Vô Giới không tin.

“Đệ đề cử bản thân khi chúng ta ăn món khai vị nha! Đệ không rõ sao? Trước kia lão Lai Tử bảy mươi tám mươi tuổi vẫn còn mặc y phục rực rỡ vui vẻ với phụ thân, xếp vào nhị thập tứ hiếu; đệ càng vĩ đại hơn rồi, sau này kế tục lão Lai Tử không tiếc hy sinh hình tượng tạo phúc thân nhân. Cùng lão Lai Tử nổi danh, có thể không vĩ đại sao? Chờ đệ chết rồi, tẩu sẽ sáng tác hai mươi lăm hiếu cho đệ ca tụng công đức.” Nói xong hai tay tạo thành hình chữ thập.

“Phi phi phi! Điềm xấu, đệ còn muốn sống đến một trăm tuổi.”

“Vây đệ liền hảo hảo bảo trọng. Ngần vạn lần nhớ lấy, quân tử phòng thân.” Nàng hảo tâm nhắc nhở hần. Vô Giới không dám nhiều lời, im lặng ăn cơm.

Một bữa cơm cũng bình an vượt qua, không có phong ba.

Dùng cơm xong, các nam nhân thay đổi vị trí trận địa đến thư phòng. Vô Hà uống thuốc xong sớm trở về phòng đi nghỉ ngơi! Huyền Nhi đành phải trở về phòng mình.

Ngâm ở trong bồn tắm một lúc lâu, đứng dậy phủ thêm một áo ngủ tơ tằm, dù sao cũng không có ý định đi ra ngoài, quần áo không chỉnh tề cũng không có người trông thấy, ở trong phòng khách nhỏ hông khô tóc chờ Vô Kỳ trở về. Cũng không biết trải qua bao lâu một cơn buồn ngủ.

Thạch Vô Kỳ trở về phòng liền nhìn thấy Huyền Nhi toàn thân cuộn lại ở trên ghế dựa, khuôn mặt ngủ gật thò giống như một nhĩ đồng. Ánh sáng nhạt chiếu lên đôi chân thon dài xinh đẹp đều đặn của nàng, thật đúng là làm cho lòng người đều biến mất, hoa mắt thần mê! Hần mỉm cười ôm lấy nàng. Huyền Nhi như có cảm giác, xoa nhẹ mặt, dựa vào lồng ngực ấm áp của hần.

“Tại sao đi lâu như vậy!”

“Ta không biết nàng sẽ chờ ta.” Hần hôn nàng một cái, ôm nàng quay về phòng trong, kê đặt ở trên giường mềm, mình cũng nằm ở một bên. Huyền Nhi khôi phục lại một ít tinh thần.

“Vô Hà gả cho Lãnh Cương được không?”

“Không thích hợp.” Hần kéo qua chăn mỏng che đậy hai người, hơn nữa kéo nàng vào lòng.

“Tại sao?”

“Không phải là vấn đề môn đương hộ đối, mà là Lãnh Cương cùng Lãnh thúc không chịu. Tâm tư của nha đầu Vô Hà kia không phải là ta không biết. Nhưng hành tung của Lãnh Cương bất định, không có chỗ ở cố định, nếu bắt buộc hần cưới Vô Hà, tất nhiên là hần sẽ không từ chối, nhưng hần phải sắp xếp Vô Hà như thế nào? Lãnh thúc dù chết cũng không chịu cầm lấy một phân một hào của Thạch gia biếu tặng. Ba năm trước đây khi hần trở về, ta liền đề cập qua, hơn nữa cũng lo lắng cho tương lai của hần. Ta cũng không thể để Vô Hà chịu khổ gả đi, Lãnh Cương cũng không bỏ được. Nhưng khúc mắc của hần quá sâu, hơn nữa Lãnh thúc cũng phản đối. Ngày thứ ba Lãnh Cương rời đi, thỉnh thoảng thư khứ hồi lại không lộ diện, có lẽ Lãnh Cương căn bản vô ý với Vô Hà.”

Huyền Nhi phản bác:

“Mối không phải là vô ý! Là lưỡng tình tương duyệt lại khổ vì ánh mắt người đời. Chàng biết rõ lại mặc kệ ngồi xem thật đáng giận. Chàng mặc kệ, thiếp đề ý! Bọn họ chính là trời sinh một đôi.”

Bên Vô Kỳ quả thực không phải là vấn đề, kế tiếp dễ làm hơn... Huyền Nhi nắm chặt bàn tay không an phận ở dưới chăn mỏng, thờ gáp nói :

“Chàng an phận một chút được không? Thiếp đang suy nghĩ phải giúp đỡ Vô Hà như thế nào đấy!”

Thạch Vô Kỳ xoay người ngăn chặn nàng, cười tà.

“Trước hết nghĩ cách phải trợ giúp trọng phụ của nàng như thế nào đi! Nàng sẽ không cho rằng ta đã quên ước định buổi chiều đấy chứ!”

Nói xong, liền không kiêng nể gì mà lấy môi niêm phong, không cho Huyền Nhi có đường mở miệng, đồng thời lâm vào trong ái dục cuồng nhiệt, không cần ngôn ngữ...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày hôm sau trên xe ngựa, Huyền Nhi dạy Vô Hà nhận thức mấy chữ đơn giản, một buổi sáng viết chữ liền đi qua. Buổi chiều, Huyền Nhi và Vô Kỵ cùng cưỡi một con ngựa. Bởi vì ở dưới trướng công1 của nàng, Thạch Vô Kỵ đành phải gật đầu đáp ứng.

Liệt ra một chuỗi danh sách dài của những người đến phương Bắc tới cửa cầu thân trong ba năm đến nay. Huyền Nhi phát hiện, phàm là công tử thế gia đều đa số là con cháu hoạn khóa2 không ra gì! Con cháu thương nhân lại càng lưu manh. Nàng cũng phải cẩn thận chú ý, Thạch gia tài đại nghiệp đại, sinh hạ đời sau cũng không nên giống như những loại này! Giáo dục tuyệt đối không thể thiếu, nàng dựa lưng vào trong lòng trượng phu nhớ kỹ.

(1 : công phu quán chặt, nói vậy chắc mọi người cũng biết ha >><

2 : cái này ta cũng hông rõ lắm, trong QT ghi hoàn là lựa mìn, khóa là đeo, vắc => đại khái có thể hiểu là công tử thế gia ăn không ngồi rồi đi)

“Cao Đại Bình, am hiểu trêu chọc, dưới nữ, trên kỹ viện. Phương Thiên Ân, đánh bạc thành tính, phung phí. Cũng chỉ có như vậy sao? Không có một ai là siêu cấp phá gia chi tử tụ tập tưu sắc tài vận đại thành sao?”

“Mã Thăng Văn đi! Bất quá muốn để cho hắn bại sản nghiệp cũng không dễ dàng, ba đời cũng ăn không hết. Chỉ có ăn chơi, chè chén, chơi gái, bài bạc, dự trữ nuôi dưỡng ác bộc, tự cho mình là phong lưu, đại hung đại ác lại không dám làm, nhiều lắm là hồng hách lộng hành ở quê nhà. Thêm muốn Vô Hà đã lâu, rất có kiên kỳ, không dám xằng bậy.”

“Vậy thì Mã Thăng Văn đi!” Nàng kiên định nói xong, khuôn mặt chôn vào trong lòng trượng phu ha ha cười duyên, không kịp chờ đợi muốn xem Lãnh Cương có phản ứng gì!

Buổi tối ngủ lại một toàn biệt quán khác của Thạch gia, không có nông trường có hoa lệ, mà là có một cổ phong nhã lịch sự. Hoa sen đầy ao càng cảm thấy mát lạnh tập kích vào trong người.

Lúc dùng cơm, Huyền Nhi khác thường bất ngờ mở miệng :

“Vô Kỵ, ba tháng nữa là Vô Hà đủ mười tám tuổi rồi. Dem một nữ hài gia lưu lại lâu như vậy, sợ rước lấy lời ong tiếng ve của người ta (lời phàn nàn), rốt cuộc chàng muốn lưu lại muội ấy bao lâu?”

Thạch Vô Kỵ cố tình do dự mới mở miệng :

“Lần này trở về, ta dự định thay muội ấy xử lý hôn sự. Chỉ là người được chọn vẫn chưa định ra là ai. Nhi tử của đại vương mỗ than là Mã Thăng Văn chịu khó nhất, lần trước ta không cự tuyệt, lần này trở về, có lẽ hắn sẽ phải người hạ sinh.”

Toàn bộ ánh mắt kinh ngạc không tin bắn về phía Thạch Vô Kỵ.

Vô Giới nhảy dựng lên phản đối đầu tiên!

“Cái đồ háo sắc vô si đó? Hắn là đồ hạ lưu, chẳng lẽ đại ca đã quên, lần trước Vô Hà đi Nghi Viên ngắm hoa, còn bị Mã Thăng Văn ngăn chặn, có ý đồ khinh bạc, may mắn đệ chạy tới mới không có việc gì, Vô Hà cũng vì chuyện này mà sợ tới mức sinh bệnh nằm ở trên giường ba ngày!”

Huyền Nhi chú ý tới gương mặt của Lãnh Cương co rúm lại, thần sắc càng thêm lạnh cứng.

Vô Ngân híp mắt, mở miệng nói:

“Tới cửa cầu thân không có loại hàng nào tốt, thậm chí ba người Cao Đại Bình, Phương Thiên Ân, Mã Thăng Văn này còn đánh đổ ai có thể đoạt được Vô Hà trước, đánh đổ xem ai có thể trêu chọc nàng thành công mà không bị chúng ta phát hiện. Đệ không cho rằng đại ca sẽ cảm thấy những người này đáng để cân nhắc.”

Mà ánh mắt của Vô Hà u oán rủ xuống, không phát hiện đây là mưu kế còn tin là thật, trong lòng gấp đến độ mau chóng khóc lại không thể phản kháng.

Thạch Vô Kỵ lại nói:

“Mấy người này còn được xưng tụng là môn đăng hộ đối. Nếu không được, các đệ còn có nhân tuyển nào tốt?” Lại nghĩ đến một cái tên. “Đỗ Từ Kỳ? Như thế nào.”

“Tên tú tài rỗng tuếch kia liên tục nhiều năm thi rớt? Thế cốt là dạng bệnh của phế nhân. Gặp qua Vô Hà một lần nước miếng liền chảy ròng, tư tưởng điên lợi hại. Đại ca nha! Không phải huynh luôn luôn anh minh sao? Đừng chỉ tuyển một số người cận bã bổ sung cho đủ! Hạnh phúc của tiểu muội chúng ta không phải là trò đùa!” Vô Giới lại càng bênh vực lẽ phải, không sợ uy nghiêm của đại ca, thề chết phản kháng tới cùng.

Cuối cùng lúc này Vô Ngân cũng có chút hiểu biết trò bịp của phu thê đại ca, hấn cũng bắt đầu châm lửa, gia nhập trong mưu kế.

“Đệ cũng cảm thấy Phương Chí Ký không tệ.”

Chỉ có một mình Vô Giới vẫn không hiểu được ý, oa oa kêu to:

“Nhị ca! Huynh cũng vắng đầu rồi sao? Gia sản của Phương Chí Ký bị mất hết, còn cứng rắn làm ra vẻ giàu có. Thê tử của hấn cũng bị hấn bán đi làm kỹ nữ để hưởng lạc. Không thể giao Vô Hà cho loại người như thế, bề ngoài thoạt nhìn nhã nhặn, kỳ thật là một bụng gian trá xấu xa!” Hấn cầu cứu nhìn về phía Lãnh Cương và đại tẩu. “Lãnh đại ca, huynh nói chuyện nha! Hay là huynh cũng bị vắng đầu cho rằng tiểu muội thích hợp gả cho những tên cận bã đó. Đại tẩu, tại sao tẩu không nói chuyện?” Mọi người thờ ơ khiến cho Vô Giới vội vàng muốn chết.

Huyền Nhi chống nạnh trừng mắt Vô Giới.

“Đệ phải hiểu rõ, người bình thường đến tuổi này của Vô Hà đã sinh tiểu oa nhi rồi, còn không xuất giá, có người muốn, phải kiên nhẫn chịu đựng, nếu không thì đệ nói, ai thích hợp?”

Trong khoảng thời gian ngắn Thạch Vô Giới nghĩ không ra nhân tuyển thích hợp (= người được chọn), gấp đến độ không thể nói thành lời, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Vô Hà đứng dậy chạy về hướng hậu viện, âm thanh nghẹn ngào khiến lòng người thương xót. Không khí lập tức vắng lặng, thật lâu, Lãnh Cương mới mở miệng:

“Đừng thương tổn nàng.”

Huyền Nhi đứng dậy bỏ lại một câu:

“Có thể gây tổn thương cho muội ấy cũng chỉ có người.” Dứt lời, nàng vội vàng chạy theo tới hậu viện.

An ủi bằng mọi cách, nói cho nàng biết tất cả đều là diễn kịch thì lúc này Vô Hà mới ngừng khóc. Huyền Nhi ôm nàng, ở bên tai nàng nói ra bước tiếp theo Vô Hà cần phải làm, khiến cho Vô Hà sợ tới mức thật lâu không thể nói thành lời, mở ra một khuôn mặt bạo hồng.

“Không được, tẩu tẩu! Không được!” Nàng cầu xin.

“Được! Nhất định được! Tẩu bảo đảm.” Kế tiếp Huyền Nhi dùng ba tactic không nát đi thuyết phục. Xem ra là một ngoan chiêu. (độc sức trên chợ)

Gian phòng của Lãnh Cương đối diện với gian phòng của Vô Hà, ở giữa cách một tòa đình nhỏ, đủ loại hoa mai. Đêm lạnh như nước, thời điểm cuối thu cảm thấy dịu hui. Lộ ra cảm giác mát lạnh, nhiệt độ ban ngày ban đêm chênh lệch rất rõ ràng, ánh sáng của mặt trăng lộ ra một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, mỏng manh chiếu vào trong ao, một ít đom đóm tản ra điểm sáng. Làm cho đêm tối mông lung, thần bí như có điều chờ đợi.

Có một chút lạnh, nhưng Vô Hà vẫn mặc quần áo đơn mỏng xuất thần trong ánh trăng. Si mê ngắm nhìn sao lạnh đêm khuya, không cảm thụ được thời gian trôi qua, ánh trăng dần dời đi. Cảm giác có một cô nặng trĩu ở phía sau truyền đến, khiến cho toàn thân nàng không khỏi run nhẹ. Hấn đi ra, vô thanh vô tức, nhưng nàng biết hấn đứng ở sau lưng nàng.

“Không cần gả cho hấn.” Hấn mở miệng khàn và nhỏ. Vô Kỳ tỏ ý muốn đem Vô Hà gả cho Mã Thăng Văn, hấn luôn luôn canh cánh trong lòng.

“Vì sao?” Thân thể nàng dựa vào cây mai, vẫn không xoay người.

“Hấn không tốt! Không xứng với nàng.”

“Nhưng mà, hấn muốn muội, sẽ coi trọng muội, sẽ giữ lấy muội, yêu thương sủng ái một năm hai năm cũng là đủ rồi, dù sao vẫn tốt hơn so với không ai muốn. Huống chi, muội cũng đã đến tuổi không thích hợp để chờ đợi rồi.” Nàng xoay người lại đối mặt với hấn, ý đồ nhìn vào chỗ sâu trong hai tròng mắt của hấn. Nhưng Lãnh Cương lại tránh đi cái nhìn của nàng. . . Bối rối như vậy, vô tình như vậy! Cuối cùng đại tẩu đã tính sai lần này. Lãnh Cương vốn vô ý với nàng, nếu không tại sao một chút tỏ vẻ cũng không có đây? Nước mắt yếu ớt nhỏ xuống, Vô Hà khóc ròng hướng trong phòng chạy đi, đến hành lang thì lại bị kéo vào trong lòng ngực ấm áp được một đôi tay sắc bảo hộ, cảm thụ chấn động pháp phồng của đôi ngực kia.

“Vô Hà! Đừng giẫy vò ta.” Thanh âm của Lãnh Cương không hề khô khan lạnh cứng, một câu một chữ phát ra từ sâu trong linh hồn, biểu hiện tình cảnh đau đớn bất lực của hấn.

Vô Hà xoay người đối mặt với hấn khẽ nói :

“Là huynh tra tấn muội! Là huynh, đều là huynh! Huynh căn bản không cần muội, mặc kệ sống chết của muội, mặc kệ muội sống tốt hay không, luôn trốn

tránh muội, không nhìn muội! Vừa xuất môn liền đi thật nhiều năm. . .” Nàng nghẹn ngào không thể nói thành lời, chôn ở trong lòng ngực của hấn trút xuống tình cảm tôn thương nhiều năm qua.

Lãnh Cương bắt lực ôm nàng, không biết như thế nào mới tốt.

“Huynh tránh ra, không cần an ủi muội, muội không muốn huynh đồng tình.” Thấy hấn thờ ơ, Vô Hà bắt đầu giãy dụa. Nhưng không ngờ lại bị Lãnh Cương ôm càng chắc hơn, dường như sợ nàng biến mất.

“Tiểu thư!”

Môi của hấn điểm trên bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt khế lăm lăm.

“Muội muốn huynh gọi tên của muội! Huynh gọi đi! Muội không cần làm tiểu thư gì đó. Nếu huynh muốn muội, liền cưới muội, dẫn muội đi, lưu lạc chân trời cũng không sao. Nếu huynh cần bản không để ý đến muội. Vậy thì liền buông muội ra, không nên ngăn cản muội lập gia đình. Muội đã không còn khi lực chờ đợi thêm nữa rồi, rốt cuộc huynh còn muốn tra tấn muội bao lâu?” Nước mắt sớm đã thấm ướt vạt áo của hấn.

“Nàng. . . Thật là ngốc.” Hấn lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. “Nàng bắt ta nên làm sao bây giờ? Trốn tránh nàng thật xa, cho rằng không nhìn thấy nàng, rồi khỏi nàng, liền có thể chặt đứt toàn bộ ý nghĩ xằng bậy đối với nàng. Nhưng mà, thật là khó. Nàng đẹp như thế, hồn nhiên ngây thơ như thế, nguyên bản sẽ không để cho ta hy vọng xa vời. Ta. . . cái gì cũng không có, một căn nhà gỗ ở núi sâu, trà xanh com nhạt, xiêm y vải thô là ta chỉ có thể cho nàng. Trừ bỏ những cái này, cũng không có cái tốt hơn, ta như vậy, sao xứng được với nàng?”

Cuối cùng hấn cũng nói ra tình cảm nhiều năm. Hấn đối với nàng có tình, hơn nữa cũng đã rất lâu giống như nàng, Vô Hà ôm chặt eo của hấn.

“Lãnh Cương! Lãnh Cương! Muội không cần, chỉ cần huynh yêu muội, như vậy là được rồi.” Nội tâm của nàng bị vui sướng bao phủ, can đảm nói ra hi vọng của mình.

“Không! Ta không thể! Ta không có cách nào cho nàng hứa hẹn, chúng ta căn bản không nên ở cùng một chỗ! . . .” Hấn giật mình chính mình nói nhiều lời không nên nói. Muốn chạy trốn nhưng lại bị Vô Hà gắt gao ôm lấy!

Vô Hà cắn cắn môi dưới, không hề báo trước hôn chặt môi Lãnh Cương. Ngọt ngào tốt đẹp như trong điện quang hỏa thạch thu hút đi lí trí của một đôi nam nữ cuồng dại. Bọn họ trời sinh thuộc về nhau, nếu không sẽ không tương khế như thế. Tâm tư của Vô Hà ở trong tình cảnh hoa mắt thần mê càng thêm quyết định dựa vào siết chặt lấy Lãnh Cương. . .

Ánh trăng phát sáng ở hành lang tản ra, đem bóng dáng dây dưa trong phòng chiếu thành triền miên. . .

Cả đêm Huyền Nhi cuộn lấy Vô Kỳ ở trên giường kéo đồng kéo tây, chính là vì cấp cho hai người bọn họ có cơ hội ở cùng một chỗ. Sáng sớm lên xe ngựa liền khẩn cấp muốn hỏi rõ ràng tiến triển ngày hôm qua.

Khuôn mặt mỹ lệ của Vô Hà không có gì so sánh được, bởi vì chất chứa vui sướng thần bí mà lộ ra vẻ càng thêm đẹp đẽ vô cùng. Vai mỉm cười, mắt xấu hổ, ý cười trên môi không chịu nổi, năm lần bảy lượt tỏ vẻ nàng là một tiểu nữ nhân đắm chìm trong hạnh phúc.

Huyền Nhi không nói gì nhìn nàng thật lâu, nàng lại hồn nhiên không tự giác, vẫn còn đắm chìm ở trong thế giới của mình như đi vào cõi thần tiên.

“Đêm hôm qua hấn ở trong phòng của muội ngủ qua đêm sao?” Huyền Nhi lớn mật nói.

Đột ngột mở miệng khiến cho hai gò má của Vô Hà tràn đầy ửng đỏ, xấu hổ đến mức chỉ kém không tìm hang trốn đi.

“Đại tẩu. . .” Vô Hà chậm chạp không thể nói ra lời.

Huyền Nhi vừa nhìn cũng hiểu được chính mình đã đoán đúng bảy, tám phần, chậm rãi ném canh hạt sen ướp lạnh, mở miệng cười nói:

“Tình yêu thật sự là đáng sợ nha! Ngay cả Lãnh Cương từ trước đến nay nguội lạnh như ngoan thạch (tảng đá ngu ngốc) cũng quán chi ôn nhu trong tay muội rồi. Tỷ còn tưởng rằng hấn sẽ có đầy đủ tự chủ, đến thời điểm lưỡng tình tương duyệt sẽ dừng đây!”

Kỳ thật chuyện tối hôm qua, tất cả đều là kế hoạch của Huyền Nhi, hơn nữa còn toàn lực khuyên bảo Vô Hà, lúc vạn bất đắc dĩ thì hiến thân trở thành sự thật nhất định Lãnh Cương sẽ chạy không thoát. Nếu không Vô Hà đoan trang dịu dàng là tiểu thư khuê các ở cổ đại, chưa xuất giá nào dám làm chuyện nam nữ này? Nghĩ cũng không dám nghĩ đến rồi! Nhưng hiệu quả của cái này tuyệt đối tốt nhất, nhanh nhất, lấy tâm tư của Huyền Nhi là cô gái thế kỷ 20, hoàn thành một cộc chuyện tốt, là cần phải coi trọng thù đoạn.

Khúc mắc lớn nhất của Lãnh Cương là tự nhận mình thấp hèn tầm thường. Cho dù hấn yêu Vô Hà cũng không dám tỏ ý, càng đừng nói đến suy nghĩ cưới nàng nhập môn. Cho nên Huyền Nhi muốn Vô Hà ép Lãnh Cương thổ lộ, sau đó khi cảm xúc hai bên dâng trào thì liệu tình câu dẫn hấn. Lúc gạo đã nấu thành cơm, còn sợ không gắp được vào Lãnh gia sao? Sợ là bất kể Vô Hà có muốn hay không, Lãnh Cương cũng không phải là cưới không được. Tuy nói là chịu trách nhiệm, nhưng trên cơ sở xây dựng tình yêu lại có cái gì đáng đề ý? Nhìn xem, hiệu quả thật tốt nha! Buổi sáng lên xe ngựa, liền thấy hai người mặc dù đứng xa, nhưng vẫn kín đáo liếc mắt đưa tình. Lãnh Cương trải qua một đêm triền miên này, không phải là nàng thì sẽ không cưới. Lãnh Tự Dương lại càng không thể nào phản đối, nói trợn lời đình tất nhiên là khó tránh khỏi, trừ lần này ra, từ nay về sau liền có thể thỏa mãn nguyện vọng lâu nay, trở thành phu thê ân ái.

Vô Hà bị tẩu tử nhìn một cách kỳ quái nên không được tự nhiên. Làm bộ vén màn lên, muốn để cho làn gió êm dịu thổi tan một chút khô nóng bên trong

xe ngựa, không ngờ lại đứng mãi chịu sào phát mở mái tóc của nàng, lộ ra căn cổ mỹ lệ...

“Oa! Hắn thật sự là một đại què mùa! Làm đau muội không!” Huyền Nhi thờ dãi.

Nguyên lai ở phía sau cổ của Vô Hà lộ ra một đoạn đầu hân rõ ràng toàn bộ hồng hồng lam lam! Không khỏi phân trần, Huyền Nhi nắm lấy cánh tay nàng kéo cao tay áo, không khỏi cả kinh. Lãnh Cương đều dùng cần sao? Bất quá trên đầu hân xanh tím đều thoa một tầng thuốc trong suốt nhàn nhạt, tản mát ra mùi hương rất nhạt.

“Huynh ấy nói trước buổi trưa đều sẽ biến mất, muội đã không còn đau rồi.” Rất giống như làm sai chuyện bị bắt được, Vô Hà vội vàng thu tay về, kéo tốt tay áo, nhắm “mai một chứng cố”.

“Việc này, hắn nói như thế nào?” Huyền Nhi đương nhiên không hỏi không được.

Vô Hà đành phải áp ứng nói, kín đáo mang theo thẹn thùng vô hạn.

“Kỳ thật, sau khi huynh ấy tỉnh lại tự trách mình đối với muội như vậy. Muội nói với huynh ấy, trừ phi huynh ấy yêu muội, nếu không muội sẽ không gả cho huynh ấy, sẽ không vì trách nhiệm mà để cho huynh ấy lấy muội. Lãnh Cương rất tức giận nói với muội, huynh ấy chưa bao giờ ôm qua những nữ nhân khác. Chỉ có... muội mới có thể khiến huynh ấy đánh mất lý trí... Cái này đại biểu! Huynh ấy yêu muội đã lâu... Sau đó, huynh ấy lấy xuống huyết ngọc gia truyền đeo ở trên cổ hai mươi tám năm đưa cho muội... Nói là nhiều thế hệ do tức phụ Lãnh gia bảo quản...” Trong lúc ngập ngừng áp ứng để lộ ra rất nhiều thân thiết chưa nói ra miệng, đáy lòng Huyền Nhi cười trộm không thôi. Sau đó Vô Hà lấy ra huyết ngọc, xem xét tỉ mỉ lại xem xét, trực giác kỳ dị. Khối huyết ngọc mặt hồng này có khối hình bầu dục giống như trứng chim, tạo hình cổ xưa, có thể nói là tầm thường, thế nhưng nắm ở trên tay, cát vào trong lòng ngực lại cảm thấy mát mẻ vô cùng, giống như linh động, sẽ phát ra nhiệt lượng, có thể là mảnh Vân Thạch hay không? Nhưng Vân Thạch có phát nhiệt sao?

“Hảo quái nha!” Nàng trả lại Vô Hà.

“Huyết ngọc này đông sẽ sinh nhiệt, hạ sẽ xuất lạnh. Lãnh Cương còn nói bên trong có giấu mật văn bí kíp võ công, nhưng huynh ấy không có ý định tìm kiếm, tình nguyện bảo trì ngọc nguyên dạng.” Càng nói về Lãnh Cương càng ngọt ngào, mặt mày không khỏi mỉm cười trực tiếp lâm vào trong trầm tư.

Huyền Nhi không khỏi nghĩ đến Vô Kỳ, từ cửa sổ nhìn ra, thân hình của trượng phu cao ngất ở phía trước dẫn đầu... Nếu như sau khi hắn biết được nàng dạy Vô Hà chủ ý ôi thiêu là hiến thân, không dám đảm bảo không đem nàng bóp chết! Ý nghĩ này làm cho cả người nàng run lên. Không tiếp tục nghĩ đến chuyện của Lãnh Cương và Vô Hà nữa, bắt đầu lo lắng đến chính mình. Đến cổ đại tính ra cũng gần một tháng, chuyện phải cứu Ngọc nương không biết phải bắt tay vào làm như thế nào, trước mắt Ngọc nương vẫn chưa đến mức bị bức hại, nhưng cũng không thể luôn luôn tiếp tục như vậy. Còn lão công kia của nàng nha, trong phòng mặc cho nàng càn rỡ, vừa ra cửa phòng liền kém hơn nhiều, chuyên tâm làm đại gia trưởng, đại lão bản. Làm cho nàng cảm thấy rất không quen, việc này từ từ sẽ đến, nhất định sẽ có thay đổi. Nhưng thỉnh thoảng nàng lại có dự cảm kỳ quái, giống như chính mình sẽ không lưu lại ở cổ đại lâu dài. Tùy thời đều có thể biến mất! Chuyện này không có khả năng đi, nhưng lại là một bóng ma dày dạn kinh nghiệm ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

.

.

.

Chạng vạng thì đi đến Ngao Long bảo.

.

“Ngao Long bảo” hùng tri ở trong đất trời. Ở trên thảo nguyên lớn mệnh mông vô bờ ngao nghề độc lập. (oai phong đứng sừng sững)

.

Tường vây chung quanh Ngao Long bảo do đá cẩm thạch xây dựng mà thành, một đường thật dài không thấy đầu bên kia, cánh bảo hộ phòng thủ kiên cố.

.

Bên trong tường, cùng một màu là ngói đỏ tường trắng, ngói lưu ly màu đỏ sáng trong, cùng màu trắng của đá cẩm thạch tinh công mài thành tôn nhau lên

mà thành.

.

Trên cột đá hai bên cửa lớn có khắc Cự Long (con rồng to lớn), vút lên trên cao đạp mây mà bay, tư thế trông rất sống động, ngạo nghễ không đàn.

.

Kết cấu bên trong bảo là bốn lầu tám viện.

.

Nửa phần trên phân biệt là:

.

Phong Vân lầu, thuộc về phòng nghị sự, chiếm cứ cánh phải, là nơi các đơn vị thủ trưởng tập họp hội nghị.

.

Tự Hiền lầu, làm phòng tiếp khách và nơi dùng cơm cỡ lớn. Cửa chính đi vào đứng mũi chịu sào, đứng ở vị trí giữa.

.

Hạo Nhiên lầu, nơi làm việc của chương quản trưởng vụ cùng công việc nội bộ, cứ thủ bên trái.

.

Chính Khí lầu, chuyên giám thị các vấn đề sinh nhai nhân sự, gồm có thăng chức, thưởng phạt, điều tra, xử phạt. Ở quân hậu vệ.

.

Ngoại hình kết cấu của bốn lầu hoàn toàn nhất trí, là kiến trúc hai tầng, ngoại trừ Phong Vân lầu, Tự Hiền lầu hoàn toàn mở cửa ra, đỉnh lầu của Hạo Nhiên lầu cùng Chính Khí lầu là nơi ở của tứ đại tổng quản, thuộc khu chỗ ở cá nhân, lầu một dùng để làm công. Đại lầu chiếm diện tích khá rộng, thực tế xây dựng tính ra hơn ba trăm bình¹, còn lại tầng thêm tạo cảnh hoa viên, ước chừng hai bên năm trăm bình. Bốn đại lầu là nơi làm việc của công nhân, có thể tùy ý đi lại, tám viện thì bất đồng. (1 : Phép đo nước Nhật-bản, 36 thước vuông bề mặt là một bình)

.

Phía sau của bốn lầu và tám viện còn cách một tường đá, ở giữa tường đá là một cổng vòm thông nhau, thuộc loại khu vực cấm. Chỉ có người hầu chuyên quét tước mới có thể ra vào. Còn bát viện là nơi sinh hoạt thường ngày của chủ nhân.

.

Từ cánh cửa đi vào là một con đường đá bằng phẳng rộng mười trượng², hai bên chính là bát viện – khu phân cách của từng người. (2 : đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dặm)

.

Lan viện là tòa đầu tiên ở lối vào phía bên phải. Trong đó tiểu viện tử đủ loại bồn cảnh hoa lan, thừa thốt tập trung xếp ở trên kệ trúc hai bên. Trong trạch tử chia ra phòng ngủ, thư phòng, phòng tắm, phòng luyện công. Bố trí toàn bộ thuộc về nam giới hóa, không trang trí nhiều, chỉ có mấy bức hành thư khí thế hào hùng treo ở thư phòng là đồ trang trí duy nhất, nơi này là nơi ở của Thạch Vô Kỳ.

.

Tùng viện, chỉ có một gốc cây tùng cổ ngàn năm đứng thẳng, đơn điệu mà nghiêm túc, mấy chậu hoa đồ quỳên làm điểm xuyến (tô điểm, to vẻ, làm đẹp), toàn bộ đất trồng khác trong sân trông cỏ tươi. Kết cấu đại khái giống nhau, chỉ bố trí vật phẩm trang sức cổ kính, cửa vào sảnh nhỏ có hai mặt tường, trên tủ tường toàn là đồ cổ hiếm có. Ở những gian phòng khác cũng vừa vắn bày ra mấy thứ đồ cổ tinh xảo, cảnh đẹp ý vui, nơi này cũng là cùng một hơi thở nam giới hóa, đương nhiên là chỗ ở của Thạch Vô Ngân.

.

Thạch Vô Giới ở tại Liễu viện. Cùng với các viện khác bất đồng chính là Liễu viện xây ở phía trên hồ nước, ở giữa hồ nước. Trong ao trồng đầy hoa sen, hai bờ rữ xuống cây liễu màu tranh, trong ao cá chép bảy màu khắp nơi có thể thấy được. Từ hành lang dài bày trí tới phòng trong là các loại tượng đá giống như động vật, cũng có đá thiên nhiên, cả phòng đều là vật lý kỳ cổ quái.

.

Bên trong Mai viện có không tận lực chọn tuyền đường đi, đủ loại hoa mai, cần phải thông qua rừng mai đi vào trong như có một khúc chiết (ngoằn ngoèo, khúc khuỷu). Mỗi một cánh cửa sổ đều lấy lụa trắng làm rèm. Trên cửa sổ trồng cây mây leo tương đối khó leo, trên hành lang dài bày ra một bàn đá ghế đá trắng tuyết, bên trên bày đặt đàn tranh, cùng chung một đàn hương, tao nhã hờ hững. Đây là khuê phòng của Vô Hà, do đó phòng luyện công đối phòng thêu hoa, phòng trong mỗi một cánh cửa đều có tầng tầng lụa mỏng, khi mở cửa sổ ra đều làm cho lụa trắng bị gió thổi bay tựa như ảo mộng.

Phụ tử Lãnh Tụ Dương ngụ ở Hạnh viện, ở ngoài sạch sẽ hoàn toàn không có hoa vật.

Hương viện thì thờ cúng bài vị liệt tổ liệt tông của Thạch gia và Lãnh gia.

Khách viện dùng để tùy thời chiêu đãi khách quý.

Trúc viện, đủ loại trúc xanh biếc. Thuộc về thư phòng, phân ba phòng lớn, một phòng tàng thư, một phòng luyện chữ, một phòng là phòng ngủ.

Trong Ngạo Long bảo hơn một trăm người hầu, trừ bỏ người hầu đặc biệt quản lý mỗi viện đều ngủ ở phòng nhỏ của Khách viện ra, toàn bộ những người khác đều ngủ ở trong phòng ở sau tứ lâu, phân thành ba khu người hầu nam, người hầu nữ, người nhà (người nhà ở đây là người nhà của người hầu ả).

Nghe những lâu, viện này liền choáng đầu não căng a, ở trên đường Vô Hà đã nói qua, nhưng Huyền Nhi vẫn không có khái niệm cụ thể, cho đến khi Ngạo Long bảo không lộ chân thật ở trước mắt, công nhân, người hầu xếp ở hai bên đen thành một mảnh cung kính nghênh đón, Huyền Nhi mới lú lười không ngớt, nơi này quả thực to đến thái quá. Nàng biết mình giả cho một trượng phu có tiền, nhưng Thạch Vô Kỳ nhiều của cải có phần rất... dọa người đi? Thời điểm được đỡ xuống xe ngựa suýt nữa chân mềm nhũn, thậm chí miệng cũng quên khép lại.

“Không thoải mái sao?” Theo lễ pháp, Thạch Vô Kỳ cần phải buông Huyền Nhi ra, nhưng Huyền Nhi thoát nhìn vô cùng không thoải mái, cho nên hấn vẫn ôm eo của nàng.

“Có chút.” Nàng không dám nhìn hấn, cũng không thể nói chính mình nhìn không quen hình thức lớn đi! Mất mặt a!

“Đại thiếu gia, dọc đường khổ cực rồi.” Một nam tử trung niên tuổi gần năm mươi, khuôn mặt cực giống Lãnh Cương đứng ở bên cạnh Thạch Vô Kỳ chấp tay.

“Lãnh thúc, trong một tháng này vất vả cho người rồi.” Thạch Vô Kỳ cung kính đáp lễ, tiếp tục nói : “Lãnh thúc, đây là Huyền Nhi, thê tử của ta.”

“Thiếu phu nhân.”

Hai đạo ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn về phía Huyền Nhi, ánh mắt Huyền Nhi cũng đang tò mò nhìn vào vị Lãnh Tụ Dương cừu ngưỡng đại danh này (ngưỡng mộ đại danh đã lâu). Không tệ, coi như thuận mắt, thích thú cười nói:

“Sau này nhờ người chiếu cố nhiều, Lãnh thúc.”

“Không dám.” Lãnh Tự Dương diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi), ánh mắt bình thản.

Huyền Nhi để cho các nam nhân cùng Lãnh Tự Dương và các nhóm thủ hạ chào hỏi, lực chú ý của nàng bị nữ tử ở phía sau Lãnh Tự Dương hấp dẫn dừng lại.

Nữ tử này vô cùng thanh tú. Ăn mặc không giống thiên kim tiểu thư, nhưng nguyên liệu vải quần áo tốt, cùng khí chất đặc biệt lại càng không giống một đám người giúp việc ở phía sau. Đứng ở phía sau Lãnh Tự Dương càng lộ vẻ cao ngất, dường như thân phận đặc biệt? Một đôi mắt kia trực tiếp nhìn chăm chăm Thạch Vô Kỵ, hai gò má nổi lên ửng đỏ hưng phấn. Ý thức được nguy cơ, tâm tư Huyền Nhi ngay tức khắc tràn đầy! Nàng theo bản năng dựa vào trong lòng Vô Kỵ.

“Huyền Nhi, làm sao vậy?” Hấn lo lắng đỡ lấy nàng.

“Nắng mặt trời làm thiếp hoa mắt.” Nàng giả bộ làm như vô lực. Khóe mắt lại thoáng thấy Vô Ngân quăng ra ánh mắt cười nhạo rõ ràng, nàng trả lại cho hấn một cái liếc mắt.

Bất quá ngược lại Vô Ngân rất hỗ trợ, thấu hợp nói :

“Không bằng đưa đại tẩu trở về phòng trước, đợi lát nữa kêu hạ nhân đem tổ yến ướp lạnh cho tẩu tiêu nhiệt.”

Thấy thân thể Huyền Nhi hình như không khoẻ, Thạch Vô Kỵ sớm đã quên tuân thủ quy tắc lễ pháp gì đó, toàn bộ một lòng treo ở trên người thê tử, hấn ôm lấy Huyền Nhi vừa đi vừa dặn dò:

“Mỗi người trở về bản vị (nơi làm việc của mình), buổi tối mở tiệc rượu tẩy trần, Vô Hà! Gọi hai người giúp việc đến phục vụ hầu hạ Thiếu phu nhân. Lãnh Cương theo ta đến Tiền viện.”

Dựa vào bả vai Thạch Vô Kỵ, nàng nhìn thấy trong ánh mắt thanh nhược (trong sáng yếu đuối) của nữ tử kia là không tin cùng ưu thương. Huyền Nhi âm thầm làm mặt quỷ, thầm nghĩ: người là cô gái tốt, tìm người khác thích đi, đánh mất chủ ý với lão công ta, Vô Kỵ chỉ có thể là của một mình ta! Tìm một cơ hội nhất định phải tuyên bố với Vô Kỵ, nàng kiên quyết phản đối nhất phu đa thê (một chồng nhiều vợ), phản đối tới cùng.

“Huyền Nhi, khá hơn chút nào không?” Thạch Vô Kỵ đặt nàng ở trên giường, vắt một cái khăn lạnh đặt trên trán nàng.

Huyền Nhi chu môi. “Không tốt. Trống rỗng nóng bức tăng lên, miệng đắng lưỡi khô.” Kỳ thật xác nhận lòng đồ kị tăng lên.

Lãnh Cương cũng tiến vào, liền muốn nghiêm túc bắt mạch. Nhưng Huyền Nhi luống cuống, chính mình không có bệnh gì, cái này ngược lại phải vạch trần Tây Dương Kính rồi. Không nên không nên! Kéo lấy trượng phu. “Vô Kỵ, thiếp muốn uống canh hạt sen, chàng kêu hạ nhân nấu cho thiếp ăn có được hay không?”

“Được! Ta trở lại ngay. Lãnh Cương, làm phiên người.” Nói xong lập tức đi ra ngoài.

Huyền Nhi ngồi dậy nhìn Lãnh Cương le lưỡi, chính mình đùa giỡn.

“Ta không sao.”

“Ta biết!” Lãnh Cương lộ ra nụ cười trăm năm khó gặp.

Ánh mắt Huyền Nhi trùng thật lớn, hay là biểu hiện mình ghen tuông thiên hạ đều biết? Không thể nào?

“Đừng nói lời thật với huynh ấy, chỉ cần nói ta uống nhiều nước là đến nơi, làm ơn, làm ơn!” Bị vạch trần liền có chuyện, muốn cho Vô Kỳ biết mình đang ghen thật sự sẽ mắc cỡ chết người.

“Ta sẽ không nói. Ta cùng Vô Hà đều rất cảm tạ tẩu, đại tẩu.” Lãnh Cương thận trọng cảm ơn Huyền Nhi.

Huyền Nhi nâng tay, một hồi nói :

“Việc này kết thúc như thế nào?”

Lãnh Cương kiên định nói :

“Sau tiệc rượu tẩy trần, ta sẽ hướng đại ca thỉnh tội, bất kể như thế nào cũng sẽ cưới nàng.”

Xem ra Lãnh Cương sớm biết công khai việc này ít nhiều sẽ đưa tới phần nộ. Ba huynh đệ Thạch gia có thể vì chuyện hấn phá hư danh dự của Vô Hà mà giết chết hấn; huống chi là Lãnh Tự Dương xưa nay phản đối hai người kết giao. Huyền Nhi vốn là muốn đề nghị bọn họ bỏ trốn, hiển nhiên loại chuyện trốn tránh hiện thực này, người kiêu ngạo kiên cường như Lãnh Cương sẽ khinh thường sử dụng. Hấn tử! Làm hấn tử phải chịu đau khổ a!

Đang muốn mở miệng hỏi Lãnh Cương, ngoài cửa liền truyền đến tiếng kêu của Vô Giới: “Canh hạt sen, khoai mì ngàn dặm mau chóng truyền đến, yết kiến!” Nói xong, người cũng tiến vào.

Lăng tử chết tiết này, mặt mày một bộ mập mờ, có thể là bị Vô Ngân niệm chú, đợi để thưởng thức hình dáng bát phụ của nàng nổi máu ghen đầy nhứ (người đàn bà chanh chua).

“Đệ tới làm cái gì? Vô Kỳ đâu?”

“Đại ca thỉnh tử đại tổng quản đi Phong Vân lâu rồi, muốn đệ đến phục tứ tẩu (hầu hạ ăn uống), nếu như bữa tối ‘không khoẻ’ cũng đừng tham gia.” Mặt mày Vô Giới hớn hờ, kéo một cái ghế an vị ở trước giường. Huyền Nhi đang muốn mắng hai tiếng, liền thấy thân ảnh của Vô Hà lướt qua ở cửa sổ, nàng đang đi về hướng Mai viện. Quay đầu lại nhìn thấy yêu thương trong ánh mắt của Lãnh Cương, cười nói: “Lãnh Cương, người đi trước đi. Ta có việc nói với Vô Giới.”

Lãnh Cương gật đầu đi ra ngoài.

.

Vô Giới khẩn cấp hỏi:

.

“Có chuyện gì? Hiếm thấy có nhu cầu tìm đến chỗ của đệ.”

.

Ánh mắt Huyền Nhi xoay xoay, quyết định không quanh co, nói thẳng.

.

“Nữ hài kia là ai? Có thân phận gì?”

.

Vô Giới cười nói:

.

“Đệ sớm biết tẩu nhất định không nhận được muốn hỏi.” Mười phần giả thức dụ dỗ.

.

Huyền Nhi đại phát thư uy (uy quyền của nữ nhân), chống nạnh trừng hắn.

.

“Có nói hay không? Làm không tốt đệ cũng không biết, cố ý ở trước mặt tẩu ra vẻ hiểu biết! Nhân tài không có học thức mới có cách làm cù kỷ này.”

.

Vô Giới nhảy dựng lên nói :

.

“Sao đệ lại không biết? Tiểu Thanh là nữ hài Lãnh thúc nhặt được, hai năm trước mệnh khổ bị người nhà bán cho kỹ viện, bởi vì không tiếp khách, bị người ta đánh cho toàn thân bị thương mới trốn ra được, vừa vặn bắt tình ở bên cạnh ngựa của Lãnh thúc. Lãnh thúc liền đem nàng chuộc thân, mang về làm nữ hầu, về sau biết nàng biết một ít chữ, để cho nàng ở trường phòng giúp đỡ, chịu khó làm việc, phần nội sự không phản đối, cũng đặc biệt chịu khó, càng thích giúp đại ca mài mực chân chạy bùng trà. Một năm trước Lãnh thúc còn đề xuất muốn đại ca thu Tiểu Thanh làm thị thiếp; đại ca cũng không có ý kiến gì, nói là chờ cưới chính thất rồi bàn lại. Hiện tại đại ca nghĩ như thế nào, chúng đệ cũng không biết.”

.

Trong lòng Huyền Nhi không có tư vị, lạnh nhạt nói:

.

“Đại ca đệ cùng nàng từng có cái gì không trong trắng không?”

.

Vô Giới trực tiếp lắc đầu:

.

“Đại ca rất có nguyên tắc, huynh ấy không chạm vào hạ nhân, lại càng không cho phép khách nhân, thủ hạ đi khinh bạc nữ hầu. Huống chi, đại ca có Mã Tiên Mai...” Phút chốc che miệng lại, sợ hãi nhìn Huyền Nhi.

.

Ngược lại Huyền Nhi không có giận tím mặt như Vô Giới tưởng tượng, sau khi ngăn người, giận dữ nói: “Đệ nói hết đi! Rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân đang cùng tẩu tranh cướp trượng phu? Nói ra, tẩu mới có ngọn nguồn.”

.

“Không có! Đại ca rất có chừng mực, Mã Tiên Mai chỉ là kỹ nữ. Hiện tại thành gia rồi, đương nhiên sẽ không tiếp tục đi tìm nàng. Đại tẩu, tẩu... sẽ không cùng đại ca tính toán đi? Những cái này đều là chuyện trước kia rồi.” Thạch Vô Giới không ngừng hận miệng lưỡi của mình lờ lờ, sau này đại ca biết được không làm thịt hắn mới lạ.

Âm ỉ như thế nào? Âm ỉ cái gì? Ăn những dấm chua kia rất mất thể diện! Dù sao nàng âm ỉ cũng là âm ỉ, bất quá; đánh nha, căn bản đánh không thắng. Huống chi tương lai như thế nào ai mà biết! Trước hôn nhân hai bên không liên quan gì, không việc gì để ý, sau hôn nhau trượng phu tiếp tục trộm tình, trước tiên phải hoài nghi mị lực của mình. Phương thức tốt nhất là để Thạch Vô Kỵ yêu nàng yêu đến khó chia lìa. Để cho hắn không rảnh rồi nghĩ đến người khác. Từ trước đến nay nàng là như vậy, trước tiên đối phó địch nhân trước mắt, về phần những địch nhân khác có thể càn đủ tính chất uy hiếp, thời điểm chưa xuất hiện toàn bộ không tính toán gì hết. Cho nên phản ứng của nàng đối với Mã Tiên Mai không lớn bằng đối với Tiểu Thanh. Chờ sau này xuất hiện tiếp tục tính toán.

“Đệ đi đi! Đừng để cho đại ca của đệ biết đệ nói với tẩu những chuyện này, nếu không, đệ liền đợi đến bị lột da đi! Tẩu sẽ xem như không biết, đệ cũng phóng thông minh một chút.” Nàng lấy khẩu khí ban ơn nói.

Chỉ thấy vẻ mặt Thạch Vô Giới yên tâm. Sau đó gật đầu đi ra ngoài, tới cửa đột nhiên nghĩ đến điều gì quay đầu lại. “Buổi tối muốn đến Tự Hiền lâu dùng bữa hay không?”

Huyền Nhi cười dài nói :

“Đương nhiên muốn! Gọi hai nha đầu ngoài cửa kia tiến vào giúp tẩu rửa mặt chải đầu. Buổi tối thỉnh Vô Kỵ tới đón tẩu, tẩu sẽ lạc đường.”

Nếu như tình địch đứng ngồi không yên, không cẩn thận phòng bị đương nhiên không được.

Tẩy đi một thân phong trần mệt mỏi, tăng thêm trang phục lộng lẫy, ngay cả Huyền Nhi nhìn chính mình cũng ngẩn ngơ thất thần một chút. Dung mạo này của mình ít có nữ nhân có thể so sánh được, nữ hài Tiểu Thanh kia so với mình kém hơn rất nhiều. Sau khi Thạch Vô Kỵ vào phòng liền không muốn đi ra ngoài, không muốn để cho thế tử tuyệt tục dung tư (dung mạo tuyệt vời) cùng thuộc hạ đồng hưởng (cùng nhau hưởng thụ). Thời điểm chàng vạng xuống xe ngựa, hắn liền phát hiện rất nhiều ánh mắt si mê chỉ nhìn một mình Huyền Nhi. Về phần Vô Hà, nhiều người thường thấy ngược lại không chú ý nhiều lắm.

Huyền Nhi sẵn sàng giúp hắn thay quần áo, có chút oán hận.

“Gián phòng này cứng quá, tuyệt không ôn nhu. Ngược lại lộ ra vẻ không hợp với thiếp, không có chỗ đặt chân.”

“Sau này nàng là nữ chủ nhân, có thể tùy ý thay đổi vật trong phòng, dung nô (đầy tớ, nô dịch) trong Ngạo Long bảo, tất cả đều tùy nàng sai bảo.” Thạch Vô Kỵ khẽ hôn cổ nàng, nàng ôm lấy cổ của hắn, dựa ở trong lòng ngực của hắn, nũng nịu hỏi:

“Thiếp phục tứ được không vậy? Lão gia.”

“Thập toàn thập mỹ. Khéo tay, người đẹp.” Chấm dứt câu cuối cùng, hai đôi môi liền giằng co.

Tiếng bước chân rất nhỏ đình trệ ở cửa (ngừng lại đứng hồi lâu), đang muốn thối lui khỏi phòng khách; Thạch Vô Kỵ liền phát hiện, kết thúc hôn mê, có chút không vui. Những dung bộc (= dung nô) này sao không có chừng mực! Nhìn thấy là Tiểu Thanh, sắc mặt mới hòa hoãn một chút. “Chuyện gì? Vì sao không ở ngoài cửa thông báo?” Khẩu khí không vui hiện ra trách cứ.

.

Tiểu Thanh cúi thấp mặt, sợ hãi nói nhỏ:

.

“Thực xin lỗi... Trước kia nô tì cũng chưa từng... cho nên hôm nay cho rằng vẫn là... Đã quên có thêm thiếu phu nhân mới làm càn, sau này Tiểu Thanh sẽ nhớ rõ. Lãnh tông quân thỉnh thiếu gia cùng thiếu phu nhân dùng bữa.”

.

“Đi xuống đi. Chúng ta liền đi.” Thạch Vô Kỳ xoa tay.

.

Tiểu Thanh nhỏ giọng lui ra ngoài. Huyền Nhi khẽ vuốt hai má trượng phu.

.

“Chàng đã lâu không hung dữ như vậy! Vừa rồi mặc dù không có thần sắc nghiêm nghị, cũng không phải nhắm vào thiếp, nhưng thiếp vẫn là sợ đấy! Thiếp không thích chàng nghiêm mặt.”

.

“Không! Ta vĩnh viễn sẽ không đối với nàng hung dữ, cho dù là khi ta tức giận.” Hứa hẹn, ôm lấy nàng đi ra ngoài, bên miệng Huyền Nhi khép lại không được nụ cười ngọt ngào, làm cho Thạch Vô Kỳ nhìn thấy si say (si mê như say rượu), không chịu nổi thơm hương. Âm thầm đi ra cũng chỉ nghe thấy tiếng cười của Huyền Nhi cùng thỉnh thoảng ngừng ngắt...

.

.

Những ngày tiếp theo quả thật vô cùng hí kịch hóa. Sau hai ngày quay về bảo, Lãnh Cương hướng Lãnh Tự Dương nói ra chuyện cùng Vô Hà, Lãnh Tự Dương tức giận tàn nhẫn đánh Lãnh Cương một trận, hơn nữa buộc hắn đến trước mặt ba huynh đệ Thạch gia nhận tội. Ba huynh đệ Thạch gia đương nhiên nổi giận không kiềm được. Cùng nhau cầm đao bức Lãnh Cương lập tức cưới Vô Hà, cũng không đối với Lãnh Cương tiến hành thương tổn thực chất, dù sao tác hợp hai người bọn họ, ba huynh đệ cũng trợ giúp, xem như tòng phạm, lạc kiến kỷ thành³.

.

[3: ý là hi vọng nhìn thấy chuyện gì đó phát triển thêm nữa hoặc là giành được thành công (theo baidu)]

.

Nhưng lại không nghĩ tới tay chân Lãnh Cương lại nhanh như vậy, hành vi này thực không hợp với cá tính đối nhân xử thế của hắn (thái độ làm người). Cho nên Thạch Vô Kỳ nghi ngờ không loại bỏ Huyền Nhi là đồng lõa lớn nhất. Bởi vì ba huynh đệ không xử phạt Lãnh Cương, Lãnh Tự Dương liền bắt Lãnh Cương đến Hương viện quý trước bài vị liệt tổ liệt tông của Thạch gia và Lãnh gia sám hối, tuyên bố cần phải quý đến ngày thành thân mới có thể đứng dậy.

.

Vô Hà thấy người trong lòng bị đánh đến mình đầy thương tích, đau lòng không để ý đến lễ pháp ôm lấy Lãnh Cương, hơn nữa bồi theo hắn quý gối trước bài vị, hướng Lãnh Tự Dương cùng các huynh trưởng nói chính mình cố ý dụ dỗ Lãnh Cương, không phải Lãnh Cương xâm phạm nàng, phá hư danh dự của nàng. Từ nhỏ Vô Hà rất được Lãnh Tự Dương yêu thương, xem như con của mình, làm sao cam lòng để thân thể thiên kim yếu điệu của nàng bị một chút dầy vò? Vì thế không cho phép nàng quý, hơn nữa cũng đối với Lãnh Cương giảm hình phạt, chỉ quý ba ngày. Ba ngày nay, Vô Hà hầu hạ ở bên cạnh, ai cũng không khuyên được.

.

Hôn lễ tổ chức vào nửa tháng sau. Ngao Long bảo tính toán lo liệu một tiệc rượu long trọng chưa từng có, dùng thời gian nửa tháng chuẩn bị, từ Nam đến Bắc mười hàng khoải mã chuyên chở, hơn một trăm dung bích cả ngày bận rộn, trong bảo một mảnh vui sướng giăng đèn kết hoa. Lần này rộng lượng, thể hiện thực lực của Thạch gia; Ngao Long bảo luôn luôn thần bí, hơn nữa lấy tiết kiệm làm giáo huấn, lần đầu tiên công khai mời thương nhân danh lưu (nhân vật nổi tiếng) của sáu tỉnh Bắc đến làm khách. Không chỉ là gã Vô Hà, quan trọng nhất là Thạch Vô Kỳ muốn trình trọng giới thiệu Huyền Nhi cho mọi người nhận thức, bồi thường cho nàng lễ cưới khó coi lần trước.

.

Cùng Ngao Long bảo có giao tình, có buôn bán qua lại, hôm nay đều tề tụ ở Ngao Long bảo; bốn đại lâu chiêu đãi khách quý, ở ngoài bảo bài trí năm

trăm bàn tiệc cưới cung cấp cho tùy tùng đi theo, người đi đường cùng thôn nhân lân cận hưởng dụng, tính toán số lượng trong ngoài cộng lại ước chừng trên vạn người. Nữ chủ nhân Huyền Nhi này chính là bận rộn đến bất tỉnh, vừa phải theo trượng phu nhận thức một vài đại thương, hộ khách, vừa phải dặn dò người hầu phục vụ xử lý; bởi vì đối với cô lễ (lễ nghi thời xưa) hoàn toàn không hiểu biết, lại thỉnh Lãm thúc tìm đến mấy lão mama thỉnh giáo, không ngờ chuyện lại vẫn còn một cái sọt (hem biết a ~, mà ta nghĩ chắc là lỗ hổng), thật sự là sợ chết...

Rốt cục tất cả phong cảnh náo nhiệt toàn bộ đi qua, ngày hôm sau để cho người hầu thu thập tàn cuộc, sau khi từng khách nhân khởi hành đi hết, Huyền Nhi mới cảm giác chính mình sắp sụp đổ! Không biết xảy ra chuyện gì, trước đó vài ngày liên choáng váng đầu đến khó chịu, bởi vì vội vàng ngược lại không chú ý nhiều lắm, chỉ cho là mình mệt mỏi quá độ, nhưng hôm nay lại có chút tệ hại hơn! Không chỉ có choáng váng đầu, còn muốn nôn mửa, thậm chí còn không rời giường nổi...

Lời của mẫu thân từng nói qua bây giờ như điện quang hỏa thạch chợt hiện vào trong trí nhớ của mình: mẹ có nói qua, mỗi thân thể cùng linh hồn nhất định phải từ trường tương khắc hợp lại vừa linh hoạt sử dụng thân thể. Còn một vài người dựa vào tái sinh bởi vì từ trường không tương thông, cho nên sau khi tái sinh, không phải là sắc mặt xanh mét chính là thân thể cứng ngắc giống như cương thi, thậm chí có chút phù hợp, cũng sẽ có trục trặc trên một vài bộ phận. Bởi vậy mẹ không dám tùy tiện tìm thân thể cho nàng dựa vào tái sinh. Còn thân thể Tô Huyền Nhi này, nhập vào thân trải qua gần hai tháng, cũng chưa từng có cái gì không ổn, vừa vặn hoàn toàn thích ứng. Dù sao đây là thân thể tiền sinh của nàng, nhưng chung quy sẽ có một chút sai biệt đi? Nếu không tại sao hôm nay chính mình đột nhiên yếu ớt như vậy? Qua vài ngày sẽ được đi? Mẹ cũng không nói cần phải điều chỉnh như thế nào.

Bận rộn làm xong hôn sự cho Vô Hà, Thạch Vô Kỳ liền cùng các tổng quản cả ngày nhốt ở trong Phong Vân lâu làm việc hoàn toàn quên mình. Nàng đã lĩnh giáo rồi, Thạch Vô Kỳ này là một thiết lập công sự mất hết tính người, ba ngày ba đêm cũng sẽ không đi ra. Thời điểm làm việc ở Phong Vân lâu, tạp vụ nhân sĩ không được vượt qua Lôi Trì một bước, ngay cả Huyền Nhi cũng không cho. Hôm nay trời còn chưa sáng hẳn đã đi, nàng dây dưa làm nũng, hôn nàng một hồi thật lâu mới đi, cuối cùng lại không giữ được hân. Bình thường nàng sẽ không quá để ý, chủ trì một sự nghiệp lớn có thể có mỗi ngày nhàn hạ cần rằng tốt số như vậy, trừ phi muốn phá sản. Nhưng hôm nay nàng không thoải mái nha, mặc dù không có trực tiếp nói cho hân biết, nhưng tại sao hân lại không hiểu phong tình như vậy? Lúc người không được khỏe liền sẽ mãnh liệt đi vào chỗ bế tắc, đây là có thể được phép.

“Thiếu phu nhân, dùng cơm, buổi sáng người không ăn được mì phở, phòng bếp đặc biệt làm điểm tâm phương Nam chính gốc, đại thiếu gia còn dặn dò hầm bát canh gà cho người bổ thân thể...” Một nha hoàn lạ mặt đem cơm tiến vào.

“Không ăn không ăn, đem ra đi!” Nghe thấy mùi đồ ăn liền muốn nôn mửa, đương nhiên ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Nha hoàn kia kỳ quái, chẳng những không có bị hù lui, trái lại đến gần bên giường trực tiếp nhìn chằm chằm Huyền Nhi, ánh mắt kỳ dị.

Huyền Nhi ngồi dậy, kỳ quái nhìn nàng, nha hoàn này nàng xác định chính mình chưa bao giờ thấy qua.

“Ngươi là ai?” Huyền Nhi cẩn thận hỏi.

“Ba ngày sau Tô lão gia sẽ tới đây, muốn tiểu thư trong vòng ba ngày lấy sổ sách đưa cho tiểu tỳ. Hơn nữa muốn tiểu thư chuẩn bị tốt rồi khỏi, lão gia muốn mang tiểu thư quay về Giang Nam, sẽ không bỏ tiểu thư ở nơi này chịu tội. Nhớ kỹ, tiểu tỳ gọi là Tiểu Nghi, ở tại phòng ba của phòng nữ hầu.” Vội vàng dặn dò xong, giống như một trận gió bỏ đi, xem ra có chút công phu. Huyền Nhi lặng người thật lâu.

Ông trời! Lão nhân Tô Quang Bình kia muốn tới, ba ngày sau sẽ đến? Làm sao bây giờ? Còn muốn mang nàng đi? Không sợ đắc tội với Thạch Vô Kỳ? Trừ phi có chỗ dựa vững chắc rất tốt. Kỳ quái nhất chính là vì sao phải mang nàng đi? Tuyệt đối không phải là bản tính huyết thống gì, trừ phi nàng có thể mang đến cho hân ưu đãi cực lớn! Tô Quang Bình không dễ đối phó, sợ Ngọc nương phải chịu khổ, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nếu như thực sự cho hân một quyển sổ sách giả, Ngọc nương cũng không thoát khỏi Tô gia, nhiều lắm tạm thời chịu một chút nỗi khổ da thịt. Hiện tại thân thể này lại yếu yếu không chịu nổi, như thế nào mới tốt đây?

Đi ra khỏi phòng, ở trên hành lang dài nhìn thấy Tiểu Thanh. Rất lâu không thấy nàng, Huyền Nhi không hiểu nhìn nàng, biết nàng là một nữ hài số khổ,

cũng không so đo ý đồ của nàng, dù sao chỉ cần Huyền Nhi nàng giữ chặt Vô Kỵ, người khác cũng không xâm phạm vào, còn Tiểu Thanh cũng có ý vô ý trốn tránh nàng.

“Thiếu phu nhân.” Tiểu Thanh liếm thân hành lễ.

“Có chuyện gì sao?” Huyền Nhi tính toán muốn đi tìm đôi phu thê đảm đảm mới cưới tán gẫu, muốn dời đi lực chú ý đối với thân thể khó chịu.

Tiểu Thanh chần chờ một lúc lâu, sau đó kiên định nhìn thẳng Huyền Nhi.

“Ta... nghe được phu nhân cùng Tiểu Nghi nói chuyện.”

Huyền Nhi ngẩn ra.

“Tại sao không đi báo cho Vô Kỵ, trái lại đến nói với ta?” Hay là muốn uy hiếp nàng? Quá lớn mật đi!

“Tiểu Thanh không dám vô lễ đòi hỏi nhiều, chỉ hy vọng phu nhân đáp ứng cho Tiểu Thanh cả đòi phục tứ đại thiếu gia cùng thiếu phu nhân.”

Thì ra nàng vẫn chưa từng buông tha cho chuyện muốn làm thị thiếp. Một mảnh thâm tình đáng giá đồng cảm, nhưng chỉ có việc này là châm chọc không được.

“Vô Kỵ mới là người quyết định, người không ngại tìm chàng yêu cầu, việc này người thích nói liền đi nói. Ta sẽ không để cho người tới uy hiếp ta. Thuận tiện nói cho người biết, người cũng nên lập gia đình rồi, ta sẽ kêu Lãnh thúc lưu ý nhiều thanh niên tốt một chút.” Huyền Nhi lãnh đạm nói xong, liền thấy vẻ mặt Tiểu Thanh tái nhợt mà đi. Huyền Nhi không phải là nữ tử cổ đại, ở trong xã hội lạc quan lớn lên, dưỡng thành cá tính độc lập, hơn nữa có chút tính cách nam giới hóa, thích tự mình xử lý vấn đề của mình, không bằng nữ nhân cổ đại mọi chuyện đều trốn ở phía sau nam nhân tìm che chở, thời điểm nên cường ngạnh tuyệt đối không yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Cuối cùng cũng hành động sao?” Thạch Vô Kỵ thả bỏ câu đưa thư trong tay ra. Suy nghĩ cẩn thận lên tiếng, liền nhìn về phía Vô Ngân.

Hôm qua Tô Quang Bình đã tới phương Bắc, ngủ lại ở “khách điểm Phục Hồ”, cố ý né qua hôn lễ, ba ngày sau mới tính toán đến Ngao Long bảo. Đồng thời Vô Ngân biết được đoạn đối thoại kia trong phòng Huyền Nhi, cũng không phải là do Tiểu Thanh đi mật báo, mà là cho tới nay, bên người Huyền Nhi đều mai phục một cơ sở ngầm. Chỉ là giấu rất tốt, Huyền Nhi chưa bao giờ phát hiện ra mà thôi.

“Hắn có thể sẽ lợi dụng ba ngày nay đi khắp nơi tìm hiểu thế lực của chúng ta ở phương Bắc như thế nào, hơn nữa muốn mang Huyền Nhi đi, sáng không được, nhất định sẽ đến tối. Chỉ đến ba người tất nhiên là không đủ sử dụng, chắc hẳn sẽ chờ một số người, có thể tìm tới đại khái đều là một ít hỗn tạp trên đường.” Vô Ngân phân tích.

Những việc này Thạch Vô Kỵ cũng không để ý, dù sao đợi Tô Quang Bình sau khi quay về phương Nam, hẳn sẽ biết Thạch Vô Kỵ cho hắn “kinh hĩ” gì. Điều khiến cho Thạch Vô Kỵ quan tâm nhất chính là Huyền Nhi, trên thực tế Huyền Nhi trộm mấy quyển sách đối với hắn mà nói cũng không tạo thành tổn thất, bởi vì toàn bộ số sách quan trọng hắn khóa lại ở lầu hai Phong Vân lâu. Nhưng mà, nàng trộm hay không trộm ‘trưởng bốn’ đại biểu cho tâm tư của nàng có phản bội hay không.

“Kế tiếp, cần phải xem nàng sẽ làm như thế nào.” Ánh mắt của Vô Kỵ ném về phía phương xa... Huyền Nhi là vì mẫu thân mới giúp Tô Quang Bình. Nếu Huyền Nhi tín nhiệm hắn, thương hắn, liền sẽ cùng hắn thương lượng, mà không phải nhân nhượng để cho Tô Quang Bình đe dọa. Sáng sớm hôm nay, hắn sớm phái Lãnh Tự Dương lấy tốc độ nhanh nhất đến Giang Nam đi đón Ngọc nương, Lãnh Tự Dương là cao thủ võ công giấu nghề, lo liệu việc này là thỏa đáng nhất, lại đáng được tín nhiệm nhất.

Đừng phản bội ta! Huyền Nhi, không nên phản bội ta! Trong lòng Thạch Vô Kỵ luôn luôn lặp lại những lời này.

Về phần Huyền Nhi, sau khi nàng ở thư phòng lật đến mấy quyển sách, dựa theo hình dáng bức tranh hồ lô tìm được một quyển sổ sách mới viết một phần, bất quá nội dung số mục hoàn toàn là tự mình loạn viết, chỉ có là quy cách phù hợp mà thôi. Như vậy có thể tạm thời lừa gạt Tô Quang Bình, giả tạo một chút, sau đó sẽ tìm Vô Kỵ thương lượng chuyện cứu Ngọc nương. Dù sao Vô Kỵ nhốt mình ở trong Phong Vân lâu không thấy được người. Có việc bận rộn, choáng váng đầu ngược lại tốt hơn một chút. Vô Hà và Lãnh Cương mới kết hôn đang ngọt ngào, nàng nương ngừng quấy rầy nhiều, đành phải tự mình tìm việc làm.

Tinh Nguyệt lên cao, đèn rực rỡ cũng lên cao. Buổi tối ngày hôm sau, Huyền Nhi cho người gọi Tiểu Nghi đến Lan viện gặp nhau. Tiểu Thanh có mặt báo hay không nàng không biết, dù sao chờ Vô Kỵ xuất hiện nàng sẽ tự mình nhận tội.

“Đây là sổ sách?” Thân hình Tiểu Nghi như quỷ mỵ.

“Đúng.” Huyền Nhi giao cho nàng.

“Chỉ có một quyển?” Hiển nhiên nàng cũng không hài lòng.

“Không tìm thấy những thứ khác.” Huyền Nhi không cao hứng lắm. Nữ nhân này rõ ràng không đem nàng nhìn ở trong mắt, nha hoàn Tô gia đều không coi ai ra gì, lần thiện sớ ác (ức hiếp người lương thiện, sợ hãi kẻ ác).

“Tiểu tỷ đi đây, ngày mai lão gia sẽ đến.” Tiểu Nghi lắc mình biến mất ở Lan viện.

Huyền Nhi thở hắt ra, đột nhiên cảm thấy ở phía sau có chút lạnh, xoay người vừa nhìn, đón nhận một đôi lãnh mâu băng hàn, vẻ mặt đã rất lâu chưa từng nhìn thấy. Thạch Vô Kỵ cùng hai đệ đệ đều ở đây, toàn bộ mặt lạnh lùng. Tô rõ nhìn thấy hành vi của nàng, hơn nữa cho rằng nàng phản bội.

Huyền Nhi thẳng tắp nhìn Vô Kỵ.

“Đó là giả.”

Thạch Vô Kỵ chợt xoay người dặn dò.

“Mang nàng đến địa lao Chính Khí lâu! Không có sự đồng ý của ta không cho phép thả nàng ra ngoài!” Nói xong liền muốn đi, thanh âm kiên cường cứng rắn vô tình.

Huyền Nhi đầu hoa mắt choáng một trận! Hắn không tin nàng! Hắn không hỏi nguyên do liền định nàng có tội, còn muốn bắt nàng đến địa lao, lòng nàng tràn đầy bi oán (bi thương và oán hận) hóa thành một tiếng khàn khàn:

“Chàng không tin thiếp.”

“Nàng phản bội ta, ta không thể tha thứ cho người phản bội ta!”

Thấy hắn chìm vào trong bóng đêm, hai chân Huyền Nhi mềm nhũn vội vàng đỡ lấy cây cột ở một bên. Vô Ngân gần người đỡ lấy nàng, nhưng mặt cũng không chút thay đổi, ngay cả Vô Giới từ trước đến nay tất cả hỉ nộ đều hiện trên mặt cũng trong nháy mắt đeo lên một mặt nạ, thành người lạnh vô tình.

“Đi thôi.” Vô Giới mở miệng.

“Các đệ cũng không tin tâu?” Nàng nhìn hai người.

Hai người không nói chuyện, nhìn không ra tâm tư như thế nào.

Huyền Nhi đẩy tay của bọn họ ra, nói nhỏ:

“Không cần đụng vào tâu, không tin tâu thì đừng đụng vào tâu!”

“Đại tâu...” Vô Giới muốn nói lại thôi, bị Vô Ngân trừng mắt liếc một cái.

Trái tim Huyền Nhi như chảy máu mặc cho hai huynh đệ mang vào địa lao, đối với bất cứ cái gì làm như không thấy. Toàn bộ tâm tư đọng ở trên người nam nhân mà nàng yêu thương kia. Vô tình như vậy! Tuyệt quyết như vậy (cực tuyệt định đoạt)! Một câu biện bạch cũng không cho nàng cơ hội để nói. Chỉ tin tưởng nhìn một bên, Thạch Vô Kỵ làm sao có thể đối với nàng như vậy? Chẳng lẽ là yêu thương không đủ? Còn nói chuyện yêu thương gì? Phân tình phu thê cơ bản có lẽ trước sau cũng không tồn tại. Hoặc là cừ hận che hai mắt của hắn, làm cho tình cảm không vững chắc cũng có thể tùy tiện ném đi? Ngàn lần đáng chết chính là nữ nhi Tô Huyền Nhi của Tô Quang Bình, khiến cho bản thân nàng không đủ để Thạch Vô Kỵ tin nhiệm? Nhưng mà, phân tình ân ái hai tháng qua, có thể làm giả được sao? Hắn thông minh như thế sao có thể phân không được tình cảm thật giả khác nhau.

Mắt Huyền Nhi trống rỗng nặn không ra nửa giọt lệ, không! Nàng không rơi lệ. Nếu Thạch Vô Kỵ đối với tình cảm của nàng hời hợt đến ngay cả tin

nhệm cơ bản cũng không có, như vậy hấn không đáng để nàng vì hấn rơi một giọt lệ! Ân ái từ từ rời bỏ, cho là một hồi hư tình giả ý. Nàng nhận ra... nói không khóc... nước mắt lại không có tiền đồ rơi xuống! Thạch Vô Kỵ, một ngày nào đó chàng sẽ hối hận vì đối xử với ta như vậy! Ta sẽ không bao giờ... yêu chàng nữa, không bao giờ... yêu nữa! Huyền Nhi luôn luôn tự nói với mình như vậy...

Trong nước mắt cùng ánh sáng buồn nôn không khỏe, nàng ngủ say sưa ở trên giường đá lạnh cứng. Thân thể cuộn lại, sắc mặt trắng bệch. Phòng giam này thập phần sạch sẽ, ít nhất không có mùi lạ, cũng thông gió. Dụng cụ duy nhất là một cái giường đá. Đêm cuối thu này, thân thể này của nàng tuyệt đối không chịu nổi rét lạnh một đêm! Nghĩ thầm, chết rồi quên đi. Sau khi Thạch Vô Kỵ tàn nhẫn dập nát tình yêu của nàng, thân thể này, thời không này, đã không có gì đáng giá quyến luyến rồi. Tốt nhất khi tỉnh lại, lại biến thành một luồng cô hồn trở lại bên thân mẹ...

Cửa lao không tiếng động mà mở ra, ánh nến đem thân ảnh cao lớn chiếu lên thật dài.

Thạch Vô Kỵ nhìn Huyền Nhi thật sâu, vừa rồi thu được bỏ câu đưa thư, chứng thật sổ sách kia là làm giả, Huyền Nhi không có phản bội hấn. Kỳ thật cho dù nàng phản bội hấn cũng là chuyện có thể, hơn nữa chẳng qua là nàng xuất phát từ một mảnh hiếu tâm, hấn cũng sẽ không truy cứu. Còn nữa, hấn căn bản không thể một ngày không có Huyền Nhi. Nhưng Huyền Nhi vào lao ngục này là tai ương khó tránh khỏi, dự phòng Tô Quang Bình cướp người, tuy rằng đã có chuẩn bị chu đáo, nhưng bọn họ không thể mạo hiểm một chút phiêu lưu, để Huyền Nhi ở phòng giam là thỏa đáng nhất.

Ánh mắt vừa rời của Huyền Nhi làm tâm hấn thật đau, nhưng hấn không thể không đối với nàng nguôi lạnh như vậy. Chính mình căn bản không thể đối mặt với vẻ mặt thương tâm của nàng. Ai! Lúc này trên mặt nàng vẫn còn nước mắt! Hấn trải ra chân bông trên tay nhẹ nhàng đắp ở trên người Huyền Nhi, lướt nhẹ qua nước mắt trên mặt nàng, nhìn nàng tái nhợt mà đau lòng không thôi. Trước khi Tô Quang Bình rời khỏi, cần phải ủy khuất nàng một, hai ngày rồi.

Không đến vài phút Huyền Nhi liền có thói quen đá chân mềm! Thạch Vô Kỵ sớm biết tật xấu phá hư này của nàng, bởi vì lúc trước thường xuyên ôm nàng ngủ, nửa đêm luôn tỉnh lại kiểm tra nàng có đá chân hay không, lại vội vàng thay nàng đắp kín, hi vọng đêm nay nàng cũng không nên tiếp tục đá chân!

Người hầu cũng không biết thiếu phu nhân bị đưa đến địa lao, cho nên giờ cơm của Huyền Nhi đều do Vô Giới đưa đi, vì đề phòng chính mình nói nhiều lời không nên nói, cho nên mỗi lần đều vội vàng vàng bỏ lại cơm liền chạy đi. Nhưng tới buổi chiều hấn lại luống cuống, bữa cơm Huyền Nhi động cũng không động đến! Thậm chí ngay cả trà cũng không uống một ngụm, Vô Giới vội la lên:

“Đại tẩu, tẩu không ăn đối với thân thể không tốt nha, đệ cũng không có cách nào ăn nói với đại ca.”

“Không ăn, không ăn! Đệ chính là con ma tước đáng ghét, đi ra ngoài đi có được không! Tẩu choáng váng đầu muốn chết rồi!” Huyền Nhi ngồi ở trên giường đá khẽ nói, nỗi lòng khiến cho nàng đau đầu nhức óc, hôm nay thân thể càng thêm khó chịu, ngay cả đứng dậy cũng đầu hoa mắt choáng. Lão thiên, nàng sắp chết sao? Ngày hôm qua nghĩ đến không muốn sống, sẽ không đúng lúc bị ông trời tiếp nhận đến, chuẩn bị thu hồi cái mạng nhỏ này của nàng đi? Nhưng nàng còn muốn nhìn thấy khuôn mặt của Vô Kỵ đấy! Chấn bông này nhất định là Vô Kỵ đưa tới, cái này đại biểu cái gì? Nàng có thể đối với hấn tiếp tục ôm một tia hi vọng không?

Vô Giới chui vào trong lao kêu:

“Sinh bệnh sao? Đệ gọi Lãnh Cương đến xem!” Nói xong liền muốn chạy ra ngoài.

Huyền Nhi bỗng chốc đứng dậy ngăn cản.

“Đứng lại, Vô Giới...” Đột nhiên một trận trời đất quay cuồng, tức khắc mất đi tri giác, mặc cho thân thể ngã xuống... Huyền Nhi té xỉu!

Vô Giới sợ hãi! Nếu đại tẩu có việc bất trắc hẳn sẽ bị đại ca giết chết, vội vàng ôm lấy Huyền Nhi chạy ra khỏi phòng giam, hướng Mai viện chạy đi, ở trên đường bắt lấy một người hầu. “Mau gọi đại thiếu gia đến Mai viện!” Nói xong vội vàng tiến vào Mai viện, chết tiệt, đúng lúc phu thê Lãnh Cường đi vắng! Được người hầu nói mới biết đã đi Tùng viện đọc sách. Sai người coi chừng Huyền Nhi, chạy như bay đi tìm Lãnh Cường.

Thạch Vô Kỵ vừa vặn tiễn Tô Quang Bình đi, sau khi nhận được thông báo của người hầu cùng Vô Ngân chạy về phía Mai viện.

“Làm sao vậy?” Thạch Vô Kỵ bắt lấy Lãnh Cường đang đến bắt mạch.

Lãnh Cường cũng vừa đến, nhìn Thạch Vô Kỵ lắc đầu. “Ta tái chẩn xem một chút.”

Mọi người yên lặng, toàn bộ lo lắng nhìn chăm chăm khuôn nhan trắng bệch của Huyền Nhi. (nhan sắc yêu kiều)

Trong chốc lát, đầu lông mày của Lãnh Cường nhăn chặt.

“Đại tẩu có thai, nhưng tình huống không lạc quan.”

Ánh mắt của mọi người không tin tưởng lại đầy áp kinh hi toàn bộ nhìn chăm chú về phía Huyền Nhi vẫn còn ở trong mê ngủ! Thạch Vô Kỵ ngồi ở mép giường nâng Huyền Nhi dậy. Ông trời! Nàng mang thai hài tử của hắn! Đồi sau của Thạch gia đang sinh ra ở trong cơ thể nàng! Nhưng giờ phút này nàng nhỏ bé và yếu ớt như thế! Thân mình nhỏ xinh như vậy chịu nổi thống khổ sinh đẻ sao? Mà Lãnh Cường cũng đã nói không lạc quan! Thạch Vô Kỵ nhìn về phía Lãnh Cường.

“Hài tử có thể thuận lợi sinh hạ không? Đã bao lâu?”

“Mới mang thai nửa tháng. Mang thai đối với thân thể của tẩu ấy tổn hại quá lớn, chỉ cần cẩn thận chiếu cố mấy tháng tới, hài tử cũng có thể bình an sinh hạ. Nhưng hiện nay tâm tình của tẩu ấy bị kích thích lớn, bệnh trạng lúc đầu cũng thích ứng không tốt, khả năng sinh non cũng lớn.” Lãnh Cường lấy ra một lọ thuốc tràn ngập hương bạc hà mát lạnh để tới dưới mũi Huyền Nhi để nàng ngửi, không lâu, Huyền Nhi chậm rãi tỉnh lại.

Nhìn thấy khuôn mặt một phòng, Huyền Nhi ngây người một chút, dần dần nhớ tới mình té xỉu ở trong địa lao, nga! Nàng thể nhưng suy yếu đến mức té xỉu, có thể thấy được khoảng cách ngày ‘một đi không trở lại’ không xa rồi! Trước lúc đó nàng nhất định phải tìm Vô Kỵ nói rõ ràng, không muốn ngậm oan không rõ ràng mà chết đi. Quay đầu mới phát hiện mình đang dựa vào trong lòng Vô Kỵ, khuôn mặt lập tức lạnh xuống, nhớ đến vô tình ngày hôm qua hắn đối với mình.

“Buông thiếp ra!” Kề cận thân mật như vậy, lời nói ra như thế nào cũng không hiện ra nghiêm khắc. Đặc biệt là mặt đối mặt, lời nói rõ ràng thập phần ngưng trọng. Còn nàng lại vẫn nửa nằm ở trên giường đấy! Lời nói ra phải như thế nào để hiện ra lập trường cách biệt?

Lúc này bí mật khó giữ nếu như có nhiều người biết, thiên bất ngộ, địa bất lợi, người bất hoà, hiển nhiên không phải là thời cơ tốt để biện giải. Kỳ quái chính là trên mặt mọi người có chút lo lắng, lại có chút vui sướng, dường như toàn bộ nhắm vào thần sắc của nàng, trên người mình có đại sự gì đã xảy ra

sao? Hay là Lãnh Cường chấn ra bản thân sắp chết, bọn họ mới có diễn cảm này?

“Huyền Nhi...” Thạch Vô Kỳ thấp giọng mở miệng.

“Tránh ra, thiếp không muốn nhìn thấy chàng! Không cần chàng tới mèo khóc chuột giả từ bi!”

Từ trước đến nay Huyền Nhi đối với Thạch Vô Kỳ đều là làm nũng ngọt ngào không mất đi hoạt bát, lời mặn lời nhạt này thật sự là khởi đầu thể kỷ một lần. Trừ bỏ phu phụ Lãnh Cường bắt mình sở dĩ ra (không rõ nguyên do), trong lòng Thạch Vô Ngân, Thạch Vô Giới âm thầm kêu hồng bét! Lần này Huyền Nhi tức giận không nhẹ! Chờ sau này biết được chỉ là một mưu kế, sợ không chính chết bọn hắn mới lạ. Nếu nói hai huynh đệ thâm, chắc chắn Thạch Vô Kỳ càng thâm hại hơn, hắn sẽ không chịu nổi Huyền Nhi lãnh mạc (lạnh nhạt, thờ ơ) với hắn!

Huyền Nhi chính là ủy khuất! Tức giận Thạch Vô Kỳ không nhớ nhưng phân tình phu thê. Nếu như cũng có thể để cho hắn ném tư vị đau lòng là tốt rồi! Đương nhiên giận dữ là phần lớn. Đối với tình cảm của hắn cũng sâu sắc không có tiền đồ! Rất tức giận chính mình, bị hắn ném vào địa lao còn cứng rắn không dấy nổi tâm địa đi oán hận.

“Các người lui ra đi.” Thạch Vô Kỳ để mọi người tránh ra.

Huyền Nhi dám đối với hành vi của hắn đại khiêu chiến, dám đối với hắn châm chọc, để Thạch Vô Kỳ sâu sắc hiểu được, hắn không thể dùng phương pháp đối với người bình thường để ứng phó nàng. Nữ nhân khác tuyệt đối không thể nhúng tay vào chuyện của trượng phu, chịu đựng im lặng mọi việc liên đới, yên tĩnh tuân thủ bổn phận. Nhưng mà, Huyền Nhi bất đồng, người khác đối với nàng như thế nào, nàng bình tĩnh hoàn trả gấp bội cho người khác. Tuy nói tất cả đều là để bảo vệ nàng làm điều kiện tiên quyết, nhưng Huyền Nhi tự có một bộ quy tắc của mình, nói rõ, chẳng những sẽ không đạt được cảm động đến rơi nước mắt của nàng, chỉ sợ còn có một chút tức giận.

Nàng hiểu động, tính tự chủ rất mạnh, hơn nữa thông minh độc lập, rất nhiều chuyện nàng đều một mình xử lý. Hôn sự của Vô Hà có tầm nhìn hạn hẹp, theo thiết kế của hai người, đến sắp xếp thủ tục hôn lễ, cho dù không hề hiểu biết cũng sẽ thỉnh giáo khắp nơi cho đến khi biết mới thôi, không thích lệ thuộc vào người khác, mượn tay người khác. Sớm nói rõ nguyên tắc làm việc của nàng, nàng không phải là nữ nhân sẽ trốn ở phía sau nam nhân tìm kiếm che chở, mà là một nữ nhân kỳ lạ không có tiền lệ nhưng tuân theo. Thân hình nhỏ xinh ẩn chứa sức sống vô hạn, trời sụp xuống chính mình gánh vác lên. Lúc đối mặt với địch nhân sẽ cùng bạn thân kề vai chiến đấu, không kém với đàn ông, cho dù nàng nhỏ xinh như thế.

Những việc này Thạch Vô Kỳ không phải không biết, nhưng thân là một nam nhân, có được một thê tử xinh xắn mỹ lệ thoát nhìn yếu đuối như vậy, ý muốn bảo hộ tất nhiên là không thể kìm nén mà tràn ra, tất cả đều lấy an toàn của nàng làm điều kiện tiên quyết, cho dù là trong thời gian ngắn tạo thành hiểu lầm cho nàng cũng là vô phương. Tính khí của Huyền Nhi làm hắn tán thưởng, nhưng lại không thể để cho nàng cuốn vào chuyện trong kế hoạch báo thù diệt môn này. Đây là chuyện của đám nam nhân, nói nhiều hơn, sẽ chỉ làm Huyền Nhi bận tâm mà thôi. Huống chi nàng lại có thai, há có thể để nàng đặt mình vào trong nguy cơ? Tán thưởng nàng là một chuyện, dựa vào yêu mến, bảo hộ không muốn nàng có một tia tổn thương lại là một chuyện khác, không thể thỏa hiệp.

Huyền Nhi thấy vẻ mặt của Thạch Vô Kỳ trầm tư có chút u buồn, trong lòng không có tiền đồ mềm nhũn, đẩy tay hắn ra trừng mắt nhìn hắn.

“Thiếp hỏi chàng! Hiện tại rốt cuộc chàng có tính toán gì không? Khăng khăng cho rằng thiếp phản bội thì không cần đụng vào thiếp! Thiếp trọng trọng nói với chàng, thiếp không có phản bội chàng, bây giờ chàng bảo thủ suy nghĩ không tin coi như xong, chàng sẽ tiếc nuối cả đời, ngay cả thiếp sắp chết cũng muốn vu oan cho thiếp.”

Thạch Vô Kỳ nâng một cái gối để cho nàng dựa lưng vào, nhìn nàng nhũn nhũn.

“Hò ngôn loạn ngữ, ai nói nàng sắp chết?”

.

Huyền Nhi cũng không dự định chuyển đề tài.

.

“Rốt cuộc chàng có tin thiếp hay không? Thiếp nói sô sách kia là giả!”

.

“Còn nàng làm như vậy là muốn cứu nương nàng.” Hấn giúp nàng nói ra lời chưa nói.

.

Việc này tương đối khiến cho Thạch Vô Kỳ không vui. Bởi vì nàng lại không chịu tìm hấn thương lượng, ý định tự mình xử lý tất cả, cũng không ngăn lại việc này có chút phiền phức phải hao phí một chút sức người chu toàn, không phải là một mình nàng xử lý được. Hừ! Nàng thật sự là độc lập đến mức có thể đem trọng phụ đá qua một bên. Chẳng lẽ hấn lại mặc kệ làm ngơ sao? Nàng lại cho hấn là cái gì? Nàng căn bản không rõ cái này đối với hấn là một loại vũ nhục.

Huyền Nhi ngậy người một lúc lâu, lập tức hiểu ý. Dựa theo khôn khéo cùng hiểu biết của Vô Kỳ đối với Tô Quang Bình cũng không khó để căn nhắc nàng bị hại chuyện gì, sau khi nhận thức chuyện này, Huyền Nhi kêu lên:

.

“Vậy chàng còn đối với thiếp như vậy? Thạch Vô Kỳ, chàng thật sự đáng giận!”

.

“Cũng thế! Cũng thế!” Hấn đáp lễ. Trên mặt không hề có một chút phần nộ, ngược lại có chút che đậy vui sướng.

.

“Có ý tứ gì? Thiếp trêu chọc gì đến chàng? Tai nạn được đến lao ngục! Ngủ trên giường đá lạnh cứng! Đáng tiếc thiếp không chết công để cho chàng thương tiếc áy náy cả đời.” Kỳ quái, nổi nóng một tí, choáng váng đầu liền biến mất.

.

Thạch Vô Kỳ nắm lấy quả đấm nhỏ lên án của nàng để vào giữa hai tay.

.

“Ta luôn luôn biết nàng gả qua đây là có mục đích, ta cũng luôn luôn chờ đợi nàng nói rõ với ta, đại biểu nàng tín nhiệm ta. Nhưng nàng lại muốn tự mình xử lý việc này, có một số việc cần sức người bốn ba, cứu nương nàng lại là chuyện cần làm. Huyền Nhi, nàng là thê tử của ta, đối với trọng phụ của nàng, nàng vẫn không có tín nhiệm sao? Cái này làm cho ta không vui. Về phần một đêm trong phòng giam, ta cũng bồi nàng đến trời sáng mới rời đi, nàng không chết công là vì ta luyện tiếu, chứ không phải là ông trời rủ xuống lòng thương, nàng còn có lời nào muốn nói không? Không đúng sự thật, ta tiếp tục nói a.”

.

Trong lòng Huyền Nhi có chút vui sướng, nhưng vẫn có lời cần phải nghiêm mặt nói tới cùng.

.

“Đương nhiên có! Vì sao đêm qua tổn thương lòng thiếp? Còn có hai tên đồng lõa Vô Ngân, Vô Giới kia thiếp cũng sẽ không bỏ qua. Thiếp cũng không phải là không tín nhiệm chàng, hôm nay vốn định nói với chàng, nhưng đêm qua chàng tổn thương lòng thiếp như vậy, thiếp cực kỳ tức giận. Giam thiếp vào phòng giam có phần rất khoa trương đi, Thạch Vô Kỳ, chàng nợ thiếp nhiều bao nhiêu.”

.

“Tô Quang Bình muốn dẫn nàng đi, muốn đem nàng đưa đến phủ tướng quân làm thiếp, dựa vào nàng để mưu cầu chức quan. Hôm nay ta đi gặp hấn, hấn lấy lý do nương nàng bệnh nặng muốn dẫn nàng về Giang Nam. Ta cự tuyệt, ngày mai hấn vẫn sẽ đến, ta nghĩ nửa đêm hấn sẽ cho người lên vào bắt nàng đi.” Thạch Vô Kỳ có chút thương tiếc vuốt nhẹ khuôn mặt nàng. “Vô luận dùng thủ đoạn gì, nữ nhân của ta ai cũng đừng nghĩ động đến. Còn có Kha Chính Minh, ta sẽ không bỏ qua cho hấn.”

.

Kha Chính Minh? Kê thù sao? Huyền Nhi mặc kệ trước.

“Trước khi xảy ra nói là được rồi, chẳng lẽ thiếp sẽ ngờ ngác đi cùng hấn sao? Vì nương thiếp cũng không được, thiếp sẽ không ngốc để cho hấn lấy chuyện này uy hiếp thiếp cả đời, cái này không giải quyết được chuyện.”

Thạch Vô Kỵ được một tác lại muốn tiến một thước ôm nàng vào lòng, biết nàng cũng gần hết giận rồi.”Thủ đoạn của hấn sẽ không quang minh, đầu nàng là vì không để cho nàng ở thế khó xử, dù sao hấn cũng là phụ thân nàng. Đừng tức giận nữa được không?” Hấn hôn nhẹ lên vành tai nàng.

Bị hôn đến ý loạn tình mê, tuy rằng phương pháp không đúng, nhưng dù sao cũng là vì nàng, nàng vô lực ôm cổ hấn.

“Lần này xóa bỏ, từ nay về sau lại có chuyện giấu diếm thiếp, nhất định thiếp sẽ không vui, hơn nữa loại chuyện này là của bản thân thiếp. Được rồi, chàng có lời gì muốn nói với thiếp?” Nàng nghĩ đến mặt mày vui sướng của hấn cùng diễn cảm kỳ lạ của mọi người lúc này liền cảm thấy kỳ quái.

Thạch Vô Kỵ yêu thương nhìn nàng rất lâu, một tay chậm rãi phủ lên bụng nhỏ bằng phẳng của nàng. “Ta nói, hài tử của chúng ta lớn nửa tháng rồi!”

Huyền Nhi không khỏi khiếp sợ! Vốn cho rằng mình đối với thân thể này không thích ứng cho nên mới có bệnh trạng trải qua những ngày gần đây, không thể tưởng tượng được lại là có thai, lúc này hơn nửa tháng... nửa tháng, không phải là những ngày ở nông trường cỏ kia sao? Thật sự là lợi hại, lần đầu tiên liền trúng thưởng.

Thì ra mang thai thật sự khó chịu như vậy! Huyền Nhi trực tiếp thở dài trong lòng, ai! Thạch gia có hậu sinh, mọi người mừng rỡ như điên, nhưng mà, nàng căn bản không có chuẩn bị tâm lý muốn làm mẹ. Ở thế kỷ 20, một cô gái hai mươi tuổi liền sinh con tương đối không thể tưởng tượng nổi, nàng cho rằng sau hai mươi lăm tuổi mới hợp lý để nói chuyện sinh con. Hai mươi tuổi căn bản vẫn là tâm tính của nửa tiểu hài tử liền sẽ làm mẹ? Huống hồ tình trạng lúc đầu là bộ dạng muốn chết không muốn sống, đợi đến khi chuyển dạ chỉ sợ còn lại một bộ xương khô! Mỗi ngày ốm yếu thực sự là chán ghét. Nàng mặt mày ủ rũ nhìn trượng phu.

“Thiếp không tính toán sinh sớm như vậy.”

Lúc đầu Thạch Vô Kỵ cũng không có tính toán, vốn định trước tiên đem Huyền Nhi nuôi khỏe mạnh một chút mới không đến mức chịu nhiều đau khổ, tuy nhiên nó vẫn là có ngoài ý muốn, cũng tốt, dù sao hấn cũng không còn trẻ rồi. Hấn ôn nhu nói:

“Mệt không? Chúng ta trở về Lan viện nghỉ ngơi trước.” Nói xong ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Huyền Nhi liếc xéo hấn.

“Thiếp còn tưởng rằng vẫn bị đá vào phòng giam, thật sự là mẩu bằng tử quý nha!”

Thạch Vô Kỵ cũng chiều nhìn mặt cười yêu kiều hàm phúng của nàng(hàm chứa trào phúng), khí thế nói chuyện mạnh mẽ đại biểu thân thể nàng đã không còn đáng ngại, cũng đành phải mặc cho nàng nói.

“Đem nàng mang theo trên người, người khác cũng vô tòng hạ thủ(không có cách nào hạ thủ). Vì nghĩ cho nhi tử, cũng không thể để nương của nhi tử

chịu ủy khuất.”

.

Huyền Nhi đâm vào ngực hấn trùng to mắt.

.

“Nhi tử mới được sao? Thiếp càng muốn sinh nữ nhi, chàng thật là một lão cổ hủ, vẫn còn trọng nam khinh nữ!” Nam nhân cổ đại thật sự là cổ chấp vô phương cứu chữa!

.

Thạch Vô Kỵ ôm nàng đi vào Lan viện, đặt ở trên giường, mới trả lời:

.

“Trước sinh nhi tử, huấn luyện cho nó cường tráng, sau này con mới có thể bảo vệ những muội muội như hoa như ngọc của nó không bị háo sắc quấy rầy nha.” Thì ra hấn cho là nhiều từ nhiều tôn đấy! (tử : con; tôn : cháu)

.

“Một hài tử liền rất nhiều rồi, chàng tưởng là sao?” Nàng trì phản đối ý kiến.

.

Mới nói xong, liền thấy người hầu gõ cửa tiến vào bưng một chung cháo hạt sen cùng trà nhân sâm. Huyền Nhi nghĩ thầm không ổn, muốn tìm lý do đã không kịp. Sau khi người hầu lui ra ngoài, Thạch Vô Kỵ đã rót xong một chén cháo chuẩn bị cho nàng.

.

Ngậm đầu tiên hấn nhìn chăm chăm nàng nuốt xuống, hấn lại dứt vại ngậm mới tiếp tục chủ đề ban nãy.

.

“Thạch gia sản nghiệp lớn, nàng nhẫn tâm chỉ đặt ở trên người một hài tử thôi sao? Con sẽ suy sụp mất. Bất quá, nếu thân thể nàng không thể chịu đựng, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp khác để giải quyết.”

.

Huyền Nhi nuốt một ngậm cháo suýt nữa sặc ra, vội vàng nuốt vào vội vàng kêu to:

.

“Biện pháp! Biện pháp gì? Thiếp muốn thông báo trước, chàng là nam nhân của thiếp, chỉ thuộc về một mình thiếp, chàng không được làm ra năm thê bảy thiếp, thị thiếp cũng không cho, chàng hết hy vọng đi! Còn có Tiểu Thanh kia, nhanh một chút đem nàng gả đi, giữ ở bên người thiếp sẽ lo lắng.”

.

Thạch Vô Kỵ bật cười, từ lúc sau khi có Huyền Nhi, hấn hoàn toàn không nghĩ tới chuyện nạp thiếp, không nghĩ tới chuyện phản bội Huyền Nhi để nàng cả ngày đau lòng! Về mặt ghen tuông lại lộ ra đáng yêu! Hấn tà tà cười.

.

“Năm thê bảy thiếp? Vậy ta cam chịu rồi? Bằng không nàng nói, còn có phương pháp gì?” Hấn cố ý trêu chọc nàng. Kỳ thật hấn là muốn, nếu thân thể Huyền Nhi không thể sinh nhiều, hấn tính toán đem sản nghiệp chuyển giao cho đám con cháu của Vô Ngân, Vô Giới. Tuy rằng trước mắt hấn đã cho hai huynh đệ quản lý khá nhiều của cải, nhưng quyền kinh doanh vẫn ở trong tay hấn. Trong con cháu thế hệ thứ hai nhất định phải chọn ra nhân tuyển thích để hợp huấn luyện, mới có thể bảo vệ sản nghiệp cho Thạch gia, hấn không nên có quan niệm truyền cho con của mình.

.

Huyền Nhi sớm đã muốn cùng hấn thảo luận vấn đề sản nghiệp, mấy ngày này không thể nhìn thấy bóng dáng hấn liền biết công việc của hấn bẽ bộn đến thiên hôn địa ám, còn hai huynh đệ khác đường như chơi bởi lâu lỏng không có việc gì làm. Nàng không thích một trạng phu điền cuồng làm việc.

.

“Vấn đề ở chỗ chàng nắm quyền quá nhiều, mệt mỏi suy sụp bản thân là xứng đáng! Tại sao không để cho Vô Ngân, Vô Giới gánh vác một phần chứ? Hài tử của bọn họ sinh ra không thể nhận được sản nghiệp của Thạch gia sao? Làm lớn sản nghiệp rồi cần phải hiểu biết phân công, một ít quyết sách có

thể giao cho bọn họ làm, cứ như vậy bọn họ có việc làm, thiếp cũng không cần vườn không nhà trống, nhất là lý tưởng.”

Không thể tưởng được ý nghĩ của nàng lại cùng hán nhất trí, nàng cũng hiểu được đạo lý kinh doanh buôn bán. Lần thứ hai nàng đề cho hán mê hoặc, những lý niệm này không học được trên sách, nàng lại chưa từng xuất ngoại buôn bán, như thế nào lại biết những cái này? Hơn nữa nàng lại là một tiểu nữ nhân tư tưởng kỳ quái. Từ xưa đến nay, tức phụ vào cửa ai cũng yêu cầu ra ở riêng, tranh thủ ích lợi lớn nhất ở trên người nhà mình, bao hàm phần sản nghiệp của trượng phu cùng huynh đệ chia ra từng phân từng hào? Nhưng Huyền Nhi lại luôn luôn vì người khác mà tính toán, thậm chí đối với sản nghiệp không có dã tâm, chỉ muốn hán bồi nàng nhiều một chút. Nàng thật sự rộng rãi hay là không biết sản nghiệp của hán phú khả địch quốc (giàu có tốt cùng)? Không! Huyền Nhi biết, nhưng nàng không để ý, Thạch Vô Kỳ khẳng định thật sâu.

Hán lại bồi thêm một chén nữa, cuối cùng Huyền Nhi khai vị, hai ngày nay ăn bao nhiêu thứ đều có thể đếm được. Để nhiều tâm tư nàng ở bên trên nói chuyện, bất tri bất giác nàng đã ăn xong một chén.

“Thiếp nói rất đúng, đúng không?” Huyền Nhi truy vấn.

“Đúng!” Hán cười lên.

“Vậy chàng không thể có nữ nhân khác! Cho dù sau này thiếp già đi, xấu đi cũng không được.” Nàng tìm kiếm cam đoan.

“Ngoan, tiếp tục ăn một miếng.” Hán không trả lời. Chờ đợi Huyền Nhi ăn mới nói: “Nàng cho là có nàng rồi, ta còn có khả năng tìm nữ nhân khác sao? Nàng đem khẩu vị của ta nuôi dưỡng kén chọn rồi! Không phải tuyệt mỹ như nàng, ta vẫn không để vào mắt đâu! Yên tâm đi, vật nhỏ.”

Huyền Nhi mặt mày hớn hờ, ngoan ngoãn ăn cháo tự tay hán bồi. Biết mình không chịu nổi hán dụ dỗ nhuyển ngôn nhu ngữ (lời nói nhẹ dạ, nhu hòa), cam tâm phục tùng trong tình yêu ôn nhu của hán. Ai! Nhu tình của người yêu là vết thương trí mạng của nữ nhân, cổ kim đều như nhau a (xưa và nay).

Ăn hết cháo, hán nói nhỏ:

“Hào hào ngủ một giấc, ta quay về Hạo Nhiên lâu, buổi tối trở lại.”

Lại là công việc! Tình địch của nàng chính là công việc! Vui sướng còn đang trong đáy mắt lau không đi, nhưng một lòng lại treo ở Hạo Nhiên lâu. Phu thê bọn họ tính ra đã lâu không tán gẫu thân mật như vậy, không! Lúc này nàng không thuận theo, nàng kéo lấy ống tay áo của hán. “Chúng ta tiếp tục hàn huyên một chút đi!”

“Hàn huyền cái gì? Tùy hứng như vậy, sắp làm mẫu thân rồi đấy.” Hán vẫn ngồi xuống lại, giúp nàng kéo tốt chăn.

Bất ngờ nghĩ đến đe dọa của Tô Hồng Hương, nàng hỏi.

“Đám ty ty của thiếp nói người phương Bắc các chàng đều dùng chung một thê tử, hơn nữa lúc hào hữu tới chơi vì tỏ ra kính trọng còn để thê tử đi ngủ cùng người khác, có thật hay không?”

Thạch Vô Kỳ mặt nhăn mày nhú.

“Tin vịt, vậy tại sao nàng bạo dạn xuất giá? Tập tục này là ở bộ lạc hoang dã mới có, ở Miêu Đồng, ở Tân Cương, đều là bộ lạc thổ dân quốc thổ bên cạnh chưa khai hoang, người Hán không thịnh hành cái này.”

Huyền Nhi đương nhiên biết không phải là thật.

“Lúc trước thiếp còn sợ tới mức tự sát đấy! Danh hiệu khủng bố ‘Tu La phương Bắc’ này khiến người ta run như cây sậy, vì sao lại có danh hiệu này?”

Hắn vẫn nhú mồm, nghe nàng nói vì không lấy hắn mà tự sát, thần sắc có chút bi thương, Huyền Nhi cười thầm trong lòng.

“Bởi vì ta ra tay ác độc, ở trên thương trường dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Mười năm ngắn ngủn trở thành bá chủ thương giới phương Bắc, bên ngoài thoát nhìn cũng không có gọn gàng, sau lưng huyết tinh u ám chỉ là không đáng để người ngoài nói mà thôi. Danh hiệu này là vì ta hành sự âm tàn mới lan nhanh.” Chợt lại nghĩ tới cái gì đó, nói tiếp: “Chuyện nương nàng ta đã xử lý, nàng không được tiếp tục động não, mang thai phải có bộ dạng mang thai, hiểu chưa?”

Nàng nhu thuận gật đầu, nhin không được lại hỏi:

“Chàng muốn làm như thế nào?”

“Tiếp nhận nương của nàng, ta đã phái Lân thúc đi Giang Nam.”

Cách thức hắn xử lý thuận tiện cho nàng rất nhiều, nàng quyết định khen thưởng hắn, kéo cổ hắn xuống hôn chặt, vô cùng khiêu khích đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng hắn...

“Kỳ thật...” Nụ hôn của nàng chuyển qua bên tai hắn. “Chàng nên may mắn vì thiếp từng tự sát, nếu không sẽ không có thiếp ngày hôm nay, thiếp biết chàng yêu thích thiếp như vậy, đúng hay không?”

Thạch Vô Kỳ cũng không rõ ràng nàng nói lời này là có thâm ý gì, toàn bộ tâm tư chìm đắm ở trong thân thể ôn nhu của nàng... Thành công để Vô Kỳ lưu lại trong phòng quyến luyến không đi...

“Ta có làm tổn thương nàng không?”

Thời gian từ từ đi qua, Thạch Vô Kỳ mới giật mình hỏi, nghiêng người chống đỡ khuỷu tay nhìn nàng.

Vẻ mặt xinh đẹp của Huyền Nhi thỏa mãn giống như một con mèo nhỏ được ăn no, không chút che giấu mà hiện ra trong mắt hắn, cười duyên.

“Thiếp không có mảnh mai như vậy!” Nhìn thấy hắn vì nàng mất đi tự chế là một trong những kiệt tác nàng đặc ý nhất, nàng thích câu dẫn hắn, vô cùng thích.

Thạch Vô Kỵ kéo nàng vào lòng, trầm giọng nói:

“Huyền Nhi, Tô Quang Bình là cừu nhân của ta, ta sẽ không bỏ qua cho hắn, trước khi xảy ra ta nói rõ cho nàng biết chuyện này không thể thay đổi.”

“Thiếp vô lực thay đổi những chuyện này, việc này không có chỗ trống cho thiếp xen vào.” Hung thủ của huyết án diệt môn ung dung ngoài vòng pháp luật, người Thạch gia làm sao từ bỏ? Trên thực tế việc này cùng với nàng không quan hệ, nàng không có khả năng mưu đồ tham gia thay đổi những chuyện này, nhưng nàng chán ghét máu tanh.

Lời này cùng cá tính của Huyền Nhi không hợp! Điểm đáng ngờ ở chỗ Huyền Nhi không giúp phụ thân thân sinh cầu tình. Cho dù phụ mẫu không tốt, theo bản tính thiện lương của Huyền Nhi cũng sẽ không cho phép nàng mặc kệ làm ngơ. Cái này không có đạo lý! Vì sao nàng không đếm xỉa đến? Ở chung càng lâu, nghi hoặc càng nhiều!

Huyền Nhi nha Huyền Nhi! Nàng là người như thế nào?

“Nàng... có muốn thẳng thắn với ta chuyện gì không?” Thạch Vô Kỵ hỏi.

Huyền Nhi cười nhạt.

“Chỉ cần chàng yêu thích thiếp hiện tại, làm gì cần phải hỏi nhiều? Nếu thiếp nói thân thể này không phải là của thiếp, chàng có tin hay không? Chàng yêu thân thể này, cũng yêu tính tình của thiếp, rất nhiều chuyện không thể tưởng được, trái lại trở thành yêu ngôn hoặc chủng*. Vô Kỵ, thiếp nói không rõ, chỉ có thể nói tự sát không thành để thiếp trọng sinh.” [* : tà thuyết mê hoặc người (tà thuyết : học thuyết xằng bậy). Dùng chuyện ma quỷ vớ vẩn mê hoặc người]

Thạch Vô Kỵ tập trung tư tưởng suy nghĩ cẩn thận một lát, thoải mái cười một tiếng, để ý chuyện mơ hồ, thời gian sẽ mang đến đáp án, tạm thời không vội vàng, hắn ngồi dậy tính toán mặc quần áo.

“Thật sự nên đi ra ngoài, ta gọi Lãnh Cương kê một chút thuốc bổ để phòng bếp làm cho nàng tắm bổ cơ thể, cũng để cho Vô Hà bồi nàng.”

Sắc trời đã tối, là lúc dùng bữa tối.

Huyền Nhi có chút không muốn giúp hắn mặc quần áo từ tế cũng sửa sang lại tốt quần áo chính mình.

“Trở về phòng sớm một chút, thiếp chờ chàng.”

Thạch Vô Kỵ gật đầu, hôn nàng một cái liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáng sớm ngày thứ hai, Huyền Nhi kéo trượng phu đến Mai viện chơi cờ vây với Vô Hà, thắng Vô Hà, bại bởi Lãnh Cương, sau đó Vô Giới, Vô Ngân cũng chạy đến, từng người thay nhau ra trận. Cảm xúc vui vẻ của Huyền Nhi lây truyền cho mọi người, mỗi người chuyên tâm đánh cờ, cũng cùng nhau dùng bữa ở trên bàn đá của Mai viện. Nàng vui vẻ là có nguyên nhân, hôm nay Vô Kỳ phải bồi nàng cả ngày. Nàng dự định đi dạo khắp nơi trên dưới Ngao Long bảo, nói ra thực mất mặt, thỉnh thoảng nàng vẫn sẽ lạc đường.

Cho rằng có thể có một ngày thanh thản, nhưng vừa dùng xong bữa sáng liền có chuyện tìm tới cửa! Văn tổng quản Vương Hạo – một trong những tổng quản phụ trách tiếp đãi lại đây nói:

“Tô viên ngoại và Kha công tử tới chơi! Đang ngồi ở Tụ Hiền lâu.”

“Biết rồi.” Thạch Vô Kỳ gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt mất hứng của Huyền Nhi, cười nói: “Đi thôi, không thấy được nàng hấn sẽ không chết tâm.”

Đoàn người đi về phía Tụ Hiền lâu.

Trước khi vào cửa, Thạch Vô Kỳ nhìn Huyền Nhi thì thầm.

“Nếu hấn uy hiếp mang nàng đi. Nàng sẽ như thế nào?”

Huyền Nhi nhú mày.

“Tại sao thiếp phải ngoan ngoãn đi theo hấn? Nhưng nếu tướng quân kia anh tuấn uy mãnh hơn chàng, ngược lại thiếp sẽ xem xét một chút.”

Thấy Thạch Vô Kỳ sa sầm mặt, Huyền Nhi biết hấn không thích nghe nàng nói ra những lời này; hấn biết rõ là nói đùa nhưng sắc mặt vẫn kéo dài, rầu rĩ trông nàng.

“Đúng không?” Đột nhiên buộc chặt cánh tay, cả người nàng áp vào trên người hấn. “Nói! Nàng chỉ thuộc về ta!”

“Hài tử trong bụng có thể chứng minh nha! Bộ dạng ăn giấm của chàng thật sự thích thú.” Nàng cúi đầu cười khẽ. Hai người đã tiến vào đại sảnh của Tụ Hiền lâu, những người khác đi theo ở phía sau.

Vừa mở cửa đi vào, Huyền Nhi liền cảm thấy có một đôi mắt tham lam không có hảo ý trực tiếp trừng ở trên người nàng, vô cùng lỗ mãn.

Lúc Thạch Vô Kỵ chào hỏi với Tô Quang Bình, Huyền Nhi nhìn về phía chủ nhân của ánh mắt kia. Một nam tử dày đặc khí son phấn, có thể được coi là xinh đẹp, môi hồng răng trắng, cơ hồ có thể ganh đua tư sắc cùng với nữ nhân, điển hình tài tử phương Nam. Nhưng một đôi mắt tà khí tham lam kia đã phá hủy khí chất tài tử nên có, khiến cho toàn thân hắn thoát nhìn thuộc về hạng người gian nịnh; làm giàu nhất định bất nhân, làm quan nhất định tham ô, khí phách đào hoa trong mắt lại hiển thị ra cổ chấp ngang ngược cướp đoạt đối với nữ nhân. Lúc này đôi mắt kia không biết xấu hổ đảo quanh ở trên người nàng và Vô Hà, trong lúc đó bộ dạng hết sức hạ lưu.

Cho tới bây giờ, Huyền Nhi cảm thấy chuyện ý dâm chỉ là chuyện cá nhân, dù sao không có nguy hại đến người khác. Nhưng giờ phút này nàng không nghĩ như vậy, trong ánh mắt trần trụi của nam tử kia, cảm giác mình đã bị xâm phạm đến mức độ nào đó! Nàng lạnh lùng trừng trả lại, nhưng nam nhân kia lại vẫn không biết xấu hổ bày ra nụ cười dụ dỗ với nàng.

Huyền Nhi không để ý, chuyển mắt nhìn bốn phía, lại thu được sát khí trong mắt Lãnh Cường! Sát khí vô cùng dọa người! Hắn đã đem Vô Hà kéo ra phía sau, trong mắt hiện ra rõ ràng sẽ không bỏ qua cho nam nhân này. Trong bụng âm thầm quát lên, ánh mắt của trượng phu mình khó dò, nhìn không ra tâm tư như thế nào.

“Huyền Nhi, không nhận ra phụ thân sao?” Tô Quang Bình giả bộ bày ra vẻ mặt từ ái.

“Phụ thân.” Huyền Nhi chỉ kém không ngồi xổm xuống nhặt da gà đầy đất, thản nhiên đáp lời.

“Huyền Nhi muội muội, muội càng lúc càng xinh đẹp.” Kha Chính Minh đứng lên, muốn đi đến bên cạnh Huyền Nhi.

Vô Giới, Vô Ngân đứng lúc đứng dậy khéo léo ngăn cản.

Huyền Nhi nghi hoặc nhìn Kha Chính Minh.

“Ta biết ngươi sao? Ngươi là ai?”

Kha Chính Minh cho rằng Huyền Nhi rất sợ trượng phu Thạch Vô Kỵ hiểu lầm mới có ý làm như không biết, nhưng lần này đến đây chính là muốn phá hư tình cảm phu thê của bọn họ, mang Huyền Nhi đi, sau đó dung nạp nàng? Thật đáng tiếc lúc trước không ra tay! Huyền Nhi hiện tại so với trước kia thậm chí xinh đẹp hơn nhiều. Huyền Nhi trước kia đẹp thì đẹp, nhưng lại nhất gan sợ sệt, vẻ đẹp không có một chút say mê hấp dẫn, nhìn qua nhiều nhất chỉ là một oa oa (em bé) đường từ chạm trổ tinh mỹ. Nhưng bây giờ lại khác! Ánh mắt thần vận hiện tại của nàng tràn đầy một cỗ từ tín, toàn thân tràn ngập phong tình. Trong mỗi cái giờ tay nhắc chân liền tựa như một bài thơ một bức họa. Xem ra Thạch Vô Kỵ khiến cho Huyền Nhi xinh đẹp toàn diện. Dung nhan khuynh quốc khuynh thành như vậy, chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng sẽ giật nảy mình! Tướng quân tính là cái gì! Đưa Huyền Nhi vào cung, cả đời hắn huy hoàng tiến chức.

Xoay chuyển ánh mắt, hắn cố tình làm ra diễn cảm đau thương.

“Huyền Nhi, làm sao muội có thể nói không biết huynh? Huynh là Chính Minh ca nha! Ngươi vốn nên nghênh đón muội làm thê tử hân là huynh, chỉ trách nửa năm này huynh bị phụ thân tìm trở lại kinh thành, một lòng muốn cầu một chức quan có chút thành tựu trước rồi trở về cưới muội để muội có cuộc sống sung sướng, nhưng Tô đại thúc không hề biết chúng ta từng thề trước hoa dưới nguyệt, cố ý đem muội gả đi, hại muội thương tâm thất cổ tự tử, tất cả đều là tạo hóa trêu ngươi. Huyền Nhi! Tất cả đều không phải, Chính Minh ca chịu trách nhiệm. Chỉ cầu muội cho huynh thêm một cơ hội. Cũng hi vọng Thạch công tử giúp người hoàn thành ước vọng, chu toàn cho chúng ta.”

Nhìn hấn xương câu tốt như vậy, Huyền Nhi nghĩ thầm người này hẳn nên đi hát tuồng, nhất định có thể nổi danh lập vạn. Lời nói buồn nôn bất cứ lúc nào cũng có thể buột miệng nói ra, lời nói bậy bạ cũng có thể thuận miệng bịa đặt, thật là thần kỳ. Cho dù là Huyền Nhi tiền nhiệm cũng sẽ không coi trọng loại nam nhân tâm cơ sâu thẳm này, cho nên lời hắn nói, Huyền Nhi một mực không tin.

Huyền Nhi đứng lên, chậm rãi bước xuống bậc thềm, lạnh lùng nói:

“Ý của ngươi là —— Vô Kỵ cướp đi tân nương của ngươi?”

Kha Chính Minh vui sướng liêu mạng gật đầu, muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Huyền Nhi khéo léo tránh ra, làm ra vẻ nói :

“Nhưng bây giờ ta đã là thê tử của chàng, làm sao bây giờ đây?”

“Ta tới thoát hôn! Cái này là có thể.” Tô Quang Bình cao hứng đứng lên, cho rằng nữ nhi sẽ ngoan ngoãn đi theo hắn.

Hai mắt Huyền Nhi băng hàn, khóe miệng mỉm cười nhìn Tô Quang Bình nói :

“Hô dữ không ăn thịt con nha! Ngược lại xem ra ngài so với cảm thú cũng không bằng rồi! Hiện tại ông nhất định rất hối hận, trong lòng sẽ nghĩ ‘sao lại thế này’? Giá trị con người của Tô Huyền Nhi này vậy mà gấp trăm lần đi lên! Đem ta gả cho Thạch Vô Kỵ, không sinh kim không lợi lộc, rất đáng tiếc a! Đừng nói với ta mạng ta trở về là vì suy nghĩ cho ta, nói cho ông biết, một chữ ta cũng không tin!”

“Ngươi, tiện nữ nhân này!” Tô Quang Bình tức giận không kiềm được theo thói quen vung tay lên muốn tát xuống mặt nàng.

Huyền Nhi ngăn ra, khấn cấp lui về sau, nàng không nghĩ tới Tô Quang Bình lại dám ở trên địa bàn của Thạch gia đánh người! Gót chân dẫm lên váy, cả người ngã về sau, mắt thấy không phải bị đánh cũng nhất định là ngã, lấy tình trạng thân thể của nàng hiện tại cũng không thể chịu đựng.

Toàn bộ chuyện kết thúc trong nháy mắt!

Thạch Vô Kỵ cách Huyền Nhi năm trượng, thân hình giống như quỷ mị chẳng biết bay đến từ lúc nào, hắn đỡ lấy Huyền Nhi đồng thời một quyền đánh bay Tô Quang Bình; chờ Huyền Nhi thấy rõ ràng thì cả người Tô Quang Bình đã ngã ở ngưỡng cửa, một nửa thân thể ở ngoài cửa, đụng phá một cánh cửa. Mười mấy hán tử cao lớn ăn mặc ác hình ác dạng toàn bộ vội vàng chạy vào, vây quanh ở phía sau Tô Quang Bình! Lại thêm một đám gia đinh ăn mặc trang phục Thạch gia cũng đứng một hàng ở phía sau, chính là nam nhân phương Bắc được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Chịu sự quản lý trông coi Chính Khí lâu, chiến sĩ Vệ Long phòng thủ trung tâm Ngạo Long bảo.

Không khí lập tức ngưng kết, huynh đệ Thạch gia, phu thê Lãnh Cương toàn bộ đứng ở phía sau Thạch Vô Kỵ.

Tô Quang Bình còn không biết sống chết, chỉ cảm thấy mất hết thể diện, tất cả đều là tiểu tiện nhân kia làm hại, nhảy dựng lên rống to kêu gào, khoe miệng vẫn còn mang theo máu!

“Người kỹ nữ thối này, cho rằng có Thạch gia cho người chỗ dựa liền phấn chấn lên! Chờ người bị hấn chơi ngán rồi, xem người có thể ra về đến lúc nào, còn không phải bị đá đến một bên! Ta sẽ không bỏ qua...”

Đe dọa uy hiếp chửi rủa, một chuỗi lời chửi mắng dài liền ra khỏi miệng. Hai phi đao phát sáng lác lư, nhẹ mỏng như lá liễu hướng thẳng trên mặt hấn, hiêm hiêm bay qua hai má hấn, cắt rụng tóc mai hai bên, sau đó cắm thẳng vào cánh cửa. Không có ai nhìn thấy phi đao đến từ nơi nào, quý dị đến gần, vô cùng chuẩn xác khiến cho Tô Quang Bình lập tức im miệng, toát ra mồ hôi lạnh, sợ tới mức chỉ kém không có tè ra quần. Vốn cho rằng võ công của mình gia tăng sau đó triệu tập người trong giang hồ, phòng khi đánh nhau, còn có mấy kẻ hay, nhưng giờ phút này hấn nhận rõ ý nghĩ của mình quá mức ngây thơ. Tô Quang Bình lần thiện sợ ác bắt đầu hối hận chính mình đem chuyện làm tới tình cảnh này! Một hơi vẫn chưa kịp thở gấp, một thanh chùy thủ trên tay Thạch Vô Kỵ lần đến gần cổ của hấn, âm thanh lạnh nhạt nói:

“Không ai có thể sống sót rời khỏi Ngao Long bảo sau khi vũ nhục người của ta. Còn ông, là nhạc phụ của ta, ta nên chiêu đãi ông như thế nào đây?”

Toàn thân Tô Quang Bình phát run, động cũng không dám động, chủ thủ của Thạch Vô Kỵ dính ở trên cổ hấn đi vào ba phần thịt, chỉ cần không cẩn thận hút khẩu khí lớn, yết hầu liền sẽ mở một miệng máu. Chậm chạp nói: “Chuyện gì cũng từ từ... Không dám, nói đùa... là nhạc phụ của người a... Người mau lấy ra... đừng dọa ta... Huyền Nhi...” Hấn làm ra bộ dạng đáng thương mong người khác thương xót nhìn về phía Huyền Nhi. Kha Chính Minh ở một bên sớm bị dọa đến chân mềm nhuyễn, ngồi trên mặt đất, không một chút tác dụng.

Huyền Nhi đến gần, một tay nhẹ đặt trên vai Thạch Vô Kỵ.

“Vô Kỵ, phụ thân thích nhất nói đùa.”

“Đúng nha, đúng nha!” Tô Quang Bình vội vàng phụ họa.

“Cho nên chúng ta hấn nên phụng bồi tới cùng! Phụ thân nha, vừa rồi hù sợ ta, những người ở phía sau ngài làm cho ta rất sợ hãi nga!” Huyền Nhi hét sức làm bộ làm tịch.

Tô Quang Bình lại cho rằng Huyền Nhi đang giúp hấn tìm kiếm lối thoát, vội vàng quát lui những người này, sau đó cười nói:

“Không sợ chứ... mau kêu hấn đem dao găm lấy ra... Ta không có cách nào hô hấp.”

Huyền Nhi khờ dại lắc đầu.

“Không được đâu! Ta cho ông biết, Vô Kỵ của chúng ta cũng thích nhất là nói đùa! Hơn nữa càng hiểu càng tệ hại hơn. Tỷ như, người khác mắng một câu, chàng sẽ mắng trả lại mười câu, người khác đánh chàng một quyền, chàng sẽ vừa đao vừa kiếm đánh trở về. Hào ngạo nhất chính là, chàng thích nhất đem người sửa sang đầu bóng lưng, hơn nữa ở trên đầu bóng lưng khoét chữ lên nha, đặc biệt là: một hai ba bốn năm sáu bảy yết hậu ngữ*.” (* : chỗ này là ‘câu nói bỏ lửng’ nhưng ta hem hiểu lắm nên để nguyên văn hấn viết a ~)

Lúc này Tô Quang Bình mới biết bị Huyền Nhi giờ trò đùa bốn, tức giận muốn mắng lại trở ngại Thạch Vô Kỵ nên không dám lỗ mãng, ghen đỏ cả

khuôn mặt.

.

Phía sau Huyền Nhi truyền đến vài tiếng buồn cười, tất nhiên là bọn Vô Ngân.

.

Thạch Vô Kỵ nhìn xuống ý cười, diễn cảm vẫn là âm tàn vô tình.

.

“Ba ngày. Nếu như ba ngày sau ông còn không rút ra khỏi sáu tỉnh Bắc liền cẩn thận cái mạng già của ông. Người đâu! Đem hai người bọn họ ra bên ngoài!”

.

Chiến sĩ Vệ Long mang hai người tay chân như nhũn ra đi ra ngoài, Kha Chính Minh biết rõ đã không cần lo lắng cho tính mạng, muốn lấy lại một chút thể diện liền phóng ngoan thoát (lời nói hung ác).

.

“Phụ thân ta là mệnh quan triều đình, hắn sẽ không bỏ qua cho đám các người...”

.

Một phen bùn lầy đi vào trong miệng hắn, nghẹn lại lời nói của hắn.

.

Thạch Vô Giới ném đi một ít bùn trong tay, còn Lãnh Cương đi ra cửa cùng lúc sát bên người Thạch Vô Kỵ, Thạch Vô Kỵ hỏi:

.

“Đi đâu?”

.

“Giải quyết tư vụ.”

.

Hắn không nói rõ, nhưng Thạch Vô Kỵ biết Lãnh Cương muốn đi xử lý Kha Chính Minh.

.

“Ngay cả phần của ta cũng cùng nhau tính đi, nhưng lưu lại cho hắn một mạng.”

.

“Biết.” Lãnh Cương đi ra ngoài!

.

Huyền Nhi vô cùng không rõ ràng hai người bọn họ bí hiểm cái gì, giữ chặt Thạch Vô Kỵ nói :

.

“Muốn giết người nào sao?”

.

“Không có.” Thạch Vô Kỵ đỡ nàng ngồi trở lại trên ghế, đem một chén trà sâm cho nàng uống.

.

Thạch Vô Giới khẩn cấp hỏi:

“Đại tẩu, một hai ba bốn năm sáu bảy yết hậu ngữ là cái gì?”

Huyền Nhi cố ý lớn tiếng thờ dài.

“Cái gọi là ‘tự bộc kỳ đoán’ ngài hiểu chưa? Không hiểu chí ít cũng phải giả hiểu, miễn cho người khác cười đẽ không có học vấn.”

Lúc này hiếm thấy Vô Giới nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

“Học vấn học thức, muốn học muốn hỏi, tài khiếu học vấn, đại tẩu nha, bạo dạn hỏi dĩ cầu đáp án chung quy so với giả hiểu còn tốt hơn đi?”

Nàng tán thưởng gật đầu, tiểu tử này luôn đầu võ mồm thất bại, cũng rất có tiến bộ, Huyền Nhi không hề treo ngược khẩu vị của hắn. “Sau bảy chính là tám nha, ‘vương bát’ giả, ‘vương bát’ đã. Không khó mình bạch.”

[tám = bát.

vương bát có hai nghĩa, một là tên thường gọi của rùa hoặc ba ba; hai là ‘bị cấm sùng’ (lời mắng người có vợ ngoại tình) => cho nên ta không bk ý của Huyền Nhi mắng ông ta là đồ con rùa hay là mắng ông ta bị cấm sùng, mà ta nghĩ chắc mà mắng ông ta là đồ con rùa á]

Mọi người bật cười, quên mất không vui ban nãy, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Huyền Nhi không muốn nói đến Tô Quang Bình, bởi vì nàng đã phát hiện chuyện khiến nàng có hứng thú nhất! Hai mắt sáng ngời cộng thêm sùng bái nhìn về phía trượng phu.

“Thiếp không biết chàng biết võ công đấy! Phi đao là chàng phóng ra có đúng không? Chàng có biết bay không? Cho tới bây giờ thiếp đều cho rằng võ công chính là võ hiệp trong tiểu thuyết gat người gì đó, không thể tưởng được thật sự là có đấy! Luyện như thế nào? Dạy thiếp được không?”

Thạch Vô Kỵ phớt lờ cười khê.

“Cho rằng ta là thần tiên sao? Cái phi thiên này nhiều lắm là thân thể rắn chắc, có thể hành động mau lẹ một chút, nhảy cao, chạy trốn xa, một ngụm khí đan điền có thể so với người bình thường chống đỡ lâu hơn, rất nhiều người chưa từng dòm ngó sâu sắc đã đem nó thuần hóa. Luyện công võ cũng vất vả, ba người chúng ta lên núi luyện công gần hai mươi năm, cũng chỉ là như thế mà thôi, nàng cho rằng loại chuyện này một đá liền được sao?”

“Quá khiêm tốn, đại hiệp.” Huyền Nhi bắt mẫn Vô Kỵ một lời kéo qua. Nếu như hỏi không ra cái gì liền lấy hành động biểu thị, đem chén trà sâm đã uống một nửa ném đến trên người Vô Ngân. Chỉ thấy Vô Ngân mở cây quạt, thân hình động cũng không động chỉ lật cái tay, nửa chén trà sâm bình an đứng ở trên cây quạt, Huyền Nhi trực tiếp vỗ tay bảo hay.

“Hào hào nhìn xem! So với giờ trò tạp kỹ còn lợi hại hơn!” Hóa ra ba người đều giấu nghề. Nếu bọn hắn không có ý biểu hiện, ngược lại nàng có thể cho bọn hắn cơ hội biểu hiện, trong lòng nghĩ đến một kế, không ngừng cười trộm ý xấu của mình.

“Sau này nha, ta sẽ rất không cẩn thận từ lâu hai làm ngã chậu hoa, chậu hoa có thể sẽ rớt trúng ở trên người các ngươi. Sẽ rất không cẩn thận lúc đi bộ

vấp ngã, vừa khéo đẩy ngã người bên cạnh xuống sông, cũng có thể sẽ không chú ý gọi người đào một động lớn —— cái loại động lớn này có thể ngã chết người, người không cẩn thận đi qua liền xin lỗi trước! Ai nha! Ta là phụ nữ có thai nha, tính hay quên, hành động bất tiện, mọi người bỏ qua cho.”

Đây là uy hiếp! Về mặt của ba huynh đệ đều không khá hơn chút nào.

Huyền Nhi đứng dậy, lôi kéo Vô Hà đang cố gắng nhịn cười rời khỏi Tụ Hiền lâu.

“Chúng ta đến Mai viện, có chuyện tìm ta thì đến Mai viện, các người nghỉ ngơi thật tốt.” Hải hước bỏ lại một câu này, tiếng cười thanh thúy từ hành lang dài truyền đến...

Ngược lại Thạch Vô Kỳ bật cười, lơ đãng, trước tiên làm chính sự quan trọng hơn.

“Vô Giới, buổi tối dẫn người đem thủ hạ của Tô Quang Bình xử lý, tránh cho bọn hắn tiếp tục xuống tay với Huyền Nhi.”

“Đã biết.” Vô Giới đáp lại.

“Bên Lãnh thúc thì sao?” Thạch Vô Kỳ nhìn về phía Vô Ngân.

Vô Ngân nói:

“Bỏ câu đưa thư báo lại, ngày mai sẽ tới.”

Thời gian không đến bốn ngày, liền có thể đem người mang đến, Lãnh Tự Dương làm việc không cần phải nói. Nhưng một ngày một đêm khoải mã cấp tốc chạy, nương của Huyền Nhi chịu được sao?

“Từ Giang Tô mang đến?”

“Không! Từ Tế Nam, bởi vì đại phòng, nhị phòng Tô gia không dung nạp nàng, đem nàng ném đến một biệt viện hoang vu ở Tế Nam mặc cho nàng tự sinh tự diệt; Lãnh thúc cũng không chạy một ngày một đêm.” Vô Ngân nói rõ.

Trên thực tế, từ Tế Nam, lộ trình bốn ngày có hơi chậm một chút.

“Khi nào chúng ta xuôi Nam?” Vô Giới hỏi.

Hiện nay bốn cừu gia (kẻ thù) đều đã xác định rõ là người nào. Ngao Long bảo cố gắng nhiều năm bởi vì báo thù, lấy an ủi người chết hồn thiêng(trên trời có linh thiêng), thời cơ cũng đã chín muồi.

“Mười ngày sau.”

“Không báo cho đại tẩu và Vô Hà sao?” Vô Ngân hỏi.

“Không báo.” Biết rõ đối với các nàng cũng không có lợi ích gì, tăng thêm lo lắng mà thôi. Huống chi hiện nay thân thể của Huyền Nhi không nên chịu kích thích, sau khi sự việc xảy ra, có thể gặp khó khăn.

Có thể thỏa mãn nguyện vọng nhiều năm nay, không có vui sướng, chỉ có đau kịch liệt; đau đớn diệt môn mười bảy năm qua, sớm đã cùng xương thịt xen kẽ khó phân, hiện giờ có thể tháo dỡ xuống cũng là máu thịt đầm đìa... May mắn có Huyền Nhi, nếu không sinh mạng còn lại phải dựa vào cái gì để tiếp tục sống? Huyền Nhi nha, tiểu vui vẻ này, cho dù cảm giác trên người nàng có lượng thần lực kỳ dị, hành vi lớn mật khiêu khích, học thức phong phú, lộ ra chút tin tức gì đó không đoán được, nói cách khác, quả thực cùng thời đại này không hợp nhau. Mỗi khi suy nghĩ liên quan đến vấn đề này, liền phát hiện chính mình cũng không thực sự muốn biết đáp án, giống như sau khi vạch trần tất cả, chân tướng rõ ràng, Huyền Nhi liền sẽ biến mất... Không! Hắn không thể mất đi nàng, không thể trong lúc nàng mang cho hắn nụ cười mất đi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nguồn : Lạc Thủy Điện

Yêu Tinh Các

Ngày hôm sau, Ngọc nương tới Ngạo Long bảo.

“Huyền Nhi! Huyền Nhi!” Ngọc nương dựa vào trong lòng nữ nhi lệ rơi đầy mặt, toàn thân run rẩy không thôi. Bốn ngày trước, nam nhân lãnh khốc đáng sợ này xuất hiện ở trước mặt nàng, bởi vì nàng không có đồ ăn còn đói bụng đến hấp hối, cho là cường đạo, cướp không được tiền liền muốn khi dễ nàng, hoặc đem nàng bán vào kỹ viện.

Hắn không có khi dễ nàng, nhưng vẫn đem nàng bắt đi. Nàng cho là mình chết chắc rồi, bốn ngày này nàng không dám hỏi, chỉ có khóc, hắn bảo nàng ăn, nàng không dám không ăn; hắn muốn nàng ngủ, nàng không dám không ngủ, cho nên cũng không có đói bụng đến run người. Trừ bỏ oán trời cho nàng nhiều cực khổ ra, nàng còn có thể như thế nào? Một chút ý niệm muốn chạy trốn ở trong đầu cũng không dám có, chạy trốn đi nơi nào? Nữ nhân như nàng không có nơi nương tựa, không có thân phận, không có địa vị, nơi nào trong thiên hạ có thể dung thân nàng? Tô Quang Bình không cần nàng, mà lúc trước cô chấp cướp nàng vào Tô gia cũng chưa từng chính thức nhập môn, mới suy bại cho tới tình cảnh ngày hôm nay, một khi thất sủng, so với dung nô cũng không bằng.

Huyền Nhi vội vàng trấn an Ngọc nương, nàng gầy trơ xương như củi, bị dọa không nhẹ, sắc mặt trắng bệch.

“Nương, không có việc gì, con nói rồi, nhất định phải mang người ra, Tô Quang Bình cũng đã không thể khi dễ người rồi, nương, chúng ta cảm ơn Lãnh thúc trước, thúc ấy đặc biệt đi đón người đây!” Dem Ngọc nương nâng dậy đối mặt với Lãnh Tự Dương, Ngọc nương lại sợ hãi rụt rè ở trong lòng Huyền Nhi, không dám đối mặt với Lãnh Tự Dương, nhìn dưới mặt đất, thanh âm như muỗi vằn.

“Cám ơn Lãnh đại gia.”

Lãnh Tự Dương không nói chuyện, bỏ đi chỗ khác.

Ngọc nương sợ hãi nhìn Huyền Nhi. “Nương làm sai cái gì sao?”

“Không, không có! Từ trước đến nay Lãnh thúc ít nói, người không có làm sai gì cả.” Huyền Nhi vỗ vỗ Ngọc nương. Không chú ý đến ánh mắt đánh giá của mọi người.

Diện mạo mẫu nữ các nàng trừ bỏ chênh lệch tuổi tác ra, quả thực có thể nói là giống nhau như đúc. Ngọc nương là mỹ nhân phương Nam điển hình. Nhỏ xinh, nhất gan, thân thể không chịu nổi một chút gió thổi, trong đó về mặt tất cả đều là bất lực sợ hãi.

Chiều cổ nữ nhân như vậy cần phải có bao nhiêu tâm lực nha (tâm tư và lao lực)! Nữ nhân này giống như tùy thời đều tính toán rồi lệ cầu xin thương xót, sống ở trong sự sợ hãi, hay là bán tính vốn như thế? Hoặc là ở dưới dâm uy (lạm dụng uy quyền) của Tô Quang Bình mà đường thành?

“Hai tháng trước, đại tẩu nói chính là bộ dáng này của Ngọc nương.” Lãnh Cương thấp giọng nói.

Thạch Vô Kỳ không muốn suy nghĩ nhiều, đến gần mẫu nữ các nàng, vịn đầu vai của Huyền Nhi.

“Được rồi, Huyền Nhi, nên trở về phòng nghỉ ngơi. Nương của nàng chạy đường dài cũng mệt mỏi rồi, ta gọi người hầu dẫn nương đi Khách viện nghỉ ngơi.”

“Thiếp không mệt nha!” Huyền Nhi không nghe theo, vẫn ôm lấy Ngọc nương. Nhưng Ngọc nương vội vàng thoát khỏi ôm ấp của nàng, sợ hãi thấp nói:

“Huyền Nhi, phải nghe lời, không thể đại nghịch bất đạo!” Nữ nhân vốn là không thể phản bác nam nhân, đây là căn bản tam tòng tứ đức, tại sao Huyền Nhi không hiểu chuyện như thế, nam nhân này khỏe mạnh như vậy, một quyền có thể đánh chết người nha!

“Nương, con không có đại nghịch bất đạo. Vô Kỳ, chàng nói có đúng hay không?” Cái này vừa mở miệng lại nguy rồi.

Mắt Ngọc nương mở lớn hơn nữa.

“Làm sao có thể gọi thẳng tặc danh của trượng phu? Con ... rất không hiểu chuyện! Thạch đại gia... Huyền Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài bỏ qua cho, không nên trách nàng.” Chuyển hướng Thạch Vô Kỳ cầu tình, lập tức liền muốn quỳ xuống.

Thạch Vô Kỳ âm thầm nhủ mảy trong bụng, một tay nâng thân thể Ngọc nương lên, ôn hòa nói: “Ta sẽ không tức giận, người phương Bắc chúng ta đều gọi thẳng tính danh, không nhất định phải cải chính, người đi nghỉ ngơi đi!” Sau khi ra hiệu cho người hầu liền ôm lấy Huyền Nhi trực tiếp đi về Lan viện.

Đờ Huyền Nhi ngồi trên chiếc ghế ở hành lang dài của Lan viện, Thạch Vô Kỵ xoay người điểm nhẹ cái miệng nhỏ nhắn chu lên nàng.

“Làm sao vậy?”

“Chàng hảo vô lễ.” Huyền Nhi không thông cảm trừng hấn.

Thạch Vô Kỵ lại cười không ngừng khẽ hôn lên môi của nàng, ngồi ở một bên thuận tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “Ta hành động kiêu ngạo như vậy mới phù hợp với ý tưởng của nàng, không phải sao? Nếu như ta lại có lẽ một ít, sợ nàng muốn té xiu! Huyền Nhi, ta vô cùng may mắn nàng không có cá tính của nương nàng, thật sự vô cùng may mắn.”

Lời này khiến Huyền Nhi đặc biệt vui vẻ, ở phương diện nào đó mà nói, hấn khẳng định Dương Ý Liễu nàng kiên trì gìn giữ lại một mặt. Bất quá hôm nay Ngọc nương chính là vì cá tính này mà hoảng sợ, mười phần thì có tám, chín phần lệ thuộc vào hoàn cảnh mà tạo thành, chủ yếu, Ngọc nương trời sinh tính thiện lương còn xấu hổ, nhưng gặp phải phi nhân, thực đáng thương.

“Thời gian dài ở dưới dâm uy bạo lực, tính cách con người đều có thể bóp méo, hơn nữa mười mấy năm qua nàng trừ bỏ yên lặng thừa nhận ra, căn bản không có cửa xin giúp đỡ. Thiếp nghĩ, một khi tới đây, nàng sẽ từ từ sống quay trở lại trạng thái như trước của mình, Vô Kỵ, chuyện này thực sự đã làm phiền chàng, thiếp rất cảm tạ chàng đồng ý thu nhận và giúp đỡ nương của thiếp.”

Huyền Nhi nhìn Vô Kỵ trang trọng cảm tạ hấn. Ít nhất, nàng thiếu Ngọc nương nhiều như vậy, nên muốn thay nàng (NN) an bài quãng đời còn lại.

Thạch Vô Kỵ điểm trên môi nàng. Lắc đầu.

“Không nên nói lời này, ta không thích nghe. Rất xa cách, ta chính là trượng phu của nàng.”

Huyền Nhi sửa đổi tư thế ngồi ở trên đùi hấn, cười dài dán vào trong lòng ngực của hấn.

“Ngủ trưa một lát, nương của nàng ta đã phái người dọn xếp thoải đáng.” Đứng lên ôm Huyền Nhi tiến vào phòng trong.

Đặt ở trên giường, kéo tốt chăn liền muốn đi ra, Huyền Nhi giữ chặt tay hấn.

“Thiếp muốn chàng bồi thiếp nói chuyện.” Biết hấn lại muốn đi thu xếp công việc.

“Huyền Nhi, vật nhỏ thích dính người này, cũng sắp làm mẫu thân rồi đấy.” Mấy ngày gần đây, Thạch Vô Kỵ sẽ ở bên tai nàng nói một chút lời cưng chiều kiêu sủng, nàng rất thích. Càng yêu thích lợi dụng tâm tính bất đắc dĩ thêm thương tiếc của hấn, nàng tiến hành kế hoạch dính người, dù sao công việc vĩnh viễn làm không xong, gác xuống một chút lại có làm sao!

Thạch Vô Kỵ cùng y phục nửa nằm ở bên giường, để Huyền Nhi đem đầu gối ở trên đùi hấn, một tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng, thấp giọng cùng nàng nói chuyện, có một câu, không một câu, cho đến khi mí mắt của Huyền Nhi nặng nề, truyền đến hơi thở đều đều, xác định nàng đã ngủ say mới cẩn thận để nàng nằm ngay ngắn trên giường, xuống giường kéo tốt chăn, thấy bên môi nàng giường lên nụ cười nhạt, vô cùng quyến luyến nhìn một lúc lâu,

mới lặng lẽ đi ra ngoài không có chút âm thanh sợ kinh động đến nàng.

Huyền Nhi như có điều suy nghĩ nhìn Ngọc nương ở một bên im lặng ngồi thêu. Lúc thì nàng không ngừng thêu, lúc thì lại xuất thần một chút, có lúc trên mặt lóe lên nghi hoặc, có lúc hiện lên đỏ ửng, có lúc lại bất ổn.

Trải qua năm ngày ở trong Ngao Long bảo, Ngọc nương từ nôm nóp lo sợ đến cẩn thận từng li từng tí, đến không hề sợ hãi nữa, tiến bộ của nàng nhìn ra được: dưới sự đốc lòng vui vẻ chiếu cố của mọi người, Ngọc nương bày ra phong vận (bộ dạng thủy mĩ) cùng mỹ lệ của thiếu phụ ba mươi bảy tuổi nên có. Tuy rằng xấu hổ, nhưng không hề có bộ dạng động một chút lại rơi lệ, cũng không tiếp tục lo lắng thần hồn nát thần tính bị người bắt nạt, thậm chí có khi còn có thể vui vẻ cười nói. Tất cả đều là chuyện tốt, nhưng mà, giờ phút này trong lòng Ngọc nương đang suy nghĩ cái gì?

Dựa theo quan sát của Huyền Nhi, Ngọc nương đối với nam giới đều mang theo một loại sợ hãi không hiểu. Một, hai ngày trước mới tới đây nàng lại càng sợ Lãnh Tự Dương đến mức mau chóng té xỉu. Nàng sợ dáng người cao to cường tráng của nam nhân phương Bắc, nếu không cẩn thận chọc tức nam nhân, thân thể suy nhược của mình không thể chịu nổi một quyền thô bạo! Đây là tổn thương sâu sắc của Tô Quang Bình dành cho nàng. Lãnh Tự Dương đã sớm phát hiện bệnh thái* sợ hãi của Ngọc nương đối với nam nhân, vì thế an bài hai nha hoàn ở Khách viện phục tữ Ngọc nương, hơn nữa nghiêm cấm nam dung (đầy tớ nam) đến gần Ngọc nương. Nơi của Lãnh Tự Dương ở Hạnh viện vừa vận đối diện với Khách viện, thời điểm ra vào hẳn cũng biết Ngọc nương nhìn không thấy. (*: trạng thái không bình thường về sinh lý hoặc tâm lý)

Ngọc nương hẳn là sợ Lãnh thúc! Huyền Nhi hiểu được điểm này, nhưng sáng sớm các nàng ngồi ở dưới tàng cây đa lớn trong Khách viện thêu hoa tán gẫu, không thấy Ngọc nương có thần sắc gì không đúng: vì sao sau khi Lãnh thúc đi vào Hạnh viện, lại không đi ra, thần sắc của Ngọc nương liền không đúng chứ? Huyền Nhi đánh cuộc ban nãy chính mình tóm được Ngọc nương vụng trộm liếc nhìn Lãnh Tự Dương một cái, rồi sau đó cùng nàng nói chuyện liên đăng trí, khéo mắt theo bóng người đi xa, phảng phất trái tim có nơi đánh mất.

Lãnh Tự Dương gần năm mươi tuổi, bởi vì là người luyện võ, dáng người không những không biến dạng, mà còn cường tráng rắn chắc như người trẻ tuổi. Tính cách cùng Lãnh Cương giống nhau như đúc, lạnh lùng, ít nói, nhưng rất sắc sảo. Tang tễ từ nhiều năm chưa từng có ý định tái giá, từ sắc không dính, cuộc sống giống như Thanh giáo đồ, nhặt nhều lãnh đạm khiến cho người ta không dám thân cận.

Ngọc nương đối Lãnh Tự Dương có tình ý sao? Trong lòng Huyền Nhi luôn luôn cân nhắc. Nếu đúng như vậy, cũng tính là một chuyện tốt; Ngọc nương mới ba mươi bảy tuổi, xinh đẹp xuất sắc, để nàng cô độc nửa đời còn lại thật sự rất không có nhân đạo. Huyền Nhi thấy, Lãnh thúc không phải là một nam nhân phong tình, ngược lại là một hảo nam nhân có thể dựa vào giao phó cả đời. Cuộc sống nửa đời trước của Ngọc nương ở trong địa ngục, nửa đời sau có thể có người dựa vào, có người yêu thương nàng mới đủ để bồi thường đau khổ nàng chịu được.

Chỉ là, Lãnh Tự Dương đồng ý sao?

Làm như thế nào mới tốt đây? Tính cách Lãnh Tự Dương cao ngạo (cô độc và kiêu ngạo) độc lai độc vãng, nhiều năm chưa từng tái giá có thể cảm thấy vợ con trói buộc, tập hợp hai người bọn họ lại thoả đáng sao?

Đang vắt óc suy nghĩ, liền thấy Thạch Vô Kỵ đi vào Khách viện, thẳng hướng các nàng đi tới.

Ngọc nương vội vàng kéo Huyền Nhi cung kính đứng thẳng nghênh đón.

“Không cần, nương bận rộn, ta tới mang Huyền Nhi quay về Lan viện.” Thạch Vô Kỵ khách khí hướng Ngọc nương chào hỏi xong, đỡ lấy thất lưng của Huyền Nhi đi ra khỏi Khách viện.

“Có chuyện gì sao?” Huyền Nhi hỏi. Sẽ không phải lại là bảo nàng nghỉ ngơi đi? Nàng nhún nhún cái mũi nhỏ. Chịu đủ Thạch Vô Kỵ thường xuyên bảo nàng đi ngủ. Mỗi lần thức dậy đều chật vật muốn chết. Hắn nên tìm thời gian bảo Lãnh Cương giáo huấn Vô Kỵ một quan niệm: phụ nữ có thai cần phải hoạt động thích hợp mà không phải cả ngày giống như người bệnh nằm ở trên giường.

“Cho nàng xem một thứ.” Thạch Vô Kỵ thần bí cười một tiếng.

Vừa rồi ở Mai viện, nhìn thấy cây trăm ngọc bích cài trên búi tóc của Vô Hà, khiến cho hắn giật mình khinh thường chính mình sơ suất. Trên người Huyền Nhi không có một chút đồ trang sức, đường đường là Thạch gia đại thiếu nữ chẳng phải nghèo khó đáng thương? Trên bàn trang điểm ở Lan viện có một hộp châu báu, bên trong trang sức gì cũng có, nhưng lại không thấy Huyền Nhi lấy ra dùng, chỉ lấy mấy viên trân châu để trên mặt đất làm đạn châu chơi đùa. Hỏi nàng, nàng lại nói: tầm thường.

Trang sức châu báu của Vô Hà cũng không thiếu, hơn nữa thời điểm xuất giá, Huyền Nhi trắng trợn vơ vét vàng bạc, của quý hiếm thế (người đời ít thấy) trong kho làm của hồi môn, cũng không thấy Vô Hà dùng qua; ngược lại một cây trăm ngọc bích bình thường không có gì lạ lại được Vô Hà đặc biệt yêu quý? Thì ra đó là vật Lãnh Cương tặng nàng. Cái này nhắc nhở Thạch Vô Kỵ, hắn chưa bao giờ “chân chính” tặng cái gì cho Huyền Nhi.

Ngồi ở phòng khách, Huyền Nhi nhịn không được hỏi:

“Cái gì vậy? Mau cho thiếp xem!”

“Này.” Thạch Vô Kỵ chỉ vào hộp gỗ nhỏ tầm thường đặt ở trên bàn trước mặt, cỡ bằng bàn tay, toàn thân đen nhánh, thậm chí còn có chút mốc meo.

Trong mắt Huyền Nhi cũng không hiện lên thất vọng. Nếu như nhìn thấy kim ngân châu báu đầy bàn mới thất vọng đấy! Mẫu thân ở thế kỷ 20 là một người có năng lực đặc biệt, trong nhà bày đầy đồ chơi cổ quái hiếm lạ, kinh nghiệm nói cho nàng biết, càng là vật không ra gì càng cổ quái... Bên trong có thể là một cây xương cốt khủng long hay không? Nàng hưng trí búng búng, thật cẩn thận nâng lên, thận trọng mở ra —— là một vòng cổ hồng tuyền (tơ hồng) xuyên thành, hoa tai thì là một khóa tăng đá có tạo hình kỳ lạ, từ bên ngoài có thể nhìn rõ ba tầng bên trong, mặt ngoài thuộc trong suốt, cầm trong tay vô cùng ấm áp, tận cùng bên trong là hai cực ba màu đen hồng trắng họa thành, vây quanh hai cực chính là Tứ Tượng đồ (bức vẽ), ngoài tầng Tứ Tượng đồ hàm chứa Bát Quái.

(Bát quái ở đây là một nhóm ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng ở thời Cổ đại. Gồm 8 quẻ: Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài. Sử dụng 1 vạch ngang – để đại diện cho mặt trời, 2 vạch — tượng trưng cho mặt trăng. Dùng 3 ký hiệu hai loại vạch trên tổ hợp thành 8 nhóm, gọi là bát quái. Mỗi quái tượng trưng cho 1 sự vật nhất định. Bát quái lại phối hợp nhau tạo thành 64 quái, dùng tượng trưng cho các loại hiện tượng tự nhiên và hiện tượng nhân gian. Về sau dùng để chiêm bói, bói toán)

“Đây là cái gì? Trời đất sinh hai cực, hai cực sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, nhìn càng lâu càng cảm thấy bát quái đồ đang xoay tròn, hai cực lại từ phản phương hướng xoay tròn... Oa! Đầu sẽ choáng váng đấy!” Huyền Nhi vội vàng nhìn đồ vật trong hộp, đặc biệt tò mò.

“Bát Quái Thạch này thuộc di vật thượng cổ, nội dung tinh thâm rất nhiều, người hiểu biết nghiên cứu sẽ từ trong này biết được thiên cơ, biết cổ kim, thông tương lai, là thần vật. Nhưng qua nhiều thế hệ Thạch gia chúng ta chỉ dùng để truyền thừa, không có dã tâm. Trên di thư của tổ tiên có đề cập qua, vật này sẽ khiếp sợ lòng người, ở thời điểm nhân duyên giao nhau nào đó, sinh ra nghịch chuyển thời không, lộ ra yêu dị, bởi vậy trấn ở trong hộp đen. Kỳ quái chính là, để phụ nhân mang thai bội đeo (đeo làm đồ trang sức), sẽ có công hiệu an thai.” Thạch Vô Kỵ lấy Bát Quái Thạch ra đeo ở trên cổ Huyền Nhi.

“Rất quý trọng, trí nhớ thiếp không tốt, làm mất thì phải làm sao bây giờ?” Huyền Nhi đương nhiên vui vẻ. Nhưng làm mất truyền gia chi bảo của Thạch gia sẽ không thú vị.

Thạch Vô Kỵ cười:

.

“Không mất được, Bát Quái Thạch này hấp thu khí tức của nàng liền sẽ phụ thuộc vào nàng, không mất được đâu.”

.

Huyền Nhi ôm hông của hắn, dịu dàng nói:

.

“Cám ơn chàng, thiếp rất thích.”

.

“Vừa nãy nàng đang suy nghĩ cái gì?” Thạch Vô Kỵ nhớ tới lúc vừa đến Khách viện, thần sắc của Huyền Nhi như có điều suy nghĩ.

.

“Thiếp suy nghĩ, đem nương của thiếp gả cho Lãnh thúc, hai người hảo hảo bầu bạn.”

.

Ý tưởng này của Huyền Nhi khiến cho Thạch Vô Kỵ hơi kinh ngạc.

.

Tuy nói Ngọc nương cũng chưa từng chân chính nhập môn Tô gia, thế nhưng quy tắc của thời đại này đối với nữ nhân vô cùng nghiêm khắc, quan niệm “một nữ không phụng dưỡng hai phu” này sinh ra là vì phân lại nếp sống loạn luân cùng đa gả bất trình* của Đường Triều. Cho nên ở Tống Triều chẳng những lưu hành nữ nhân quần chân còn phòng ngừa không cho các nàng xuất đầu lộ diện, cửa chính không ra cửa trong không bước lại thêm cô nương chưa xuất giá nhất định phải cần thủ nội quy (tuân thủ nghiêm ngặt). Dư luận lại càng mạnh mẽ đề xướng tạo nên tam tông tứ đức cùng thờ trình tiết. Loại hình thái xã hội thế chế này, nữ nhân tái giá có thể bị người chê trách, thuật ngữ quan thượng bất nhĩ. Mà thân là đám tử nữ (con trai con gái) đối với mẫu thân tái hôn vô cùng phản đối mới phải, hơn nữa Tô Quang Bình vẫn khỏe mạnh, người này tái ác bất lương, dầu gì cũng là phụ thân thân sinh của Huyền Nhi, tại sao Huyền Nhi lại muốn tác hợp Lãnh thúc cùng Ngọc nương đây? (*: gả cho nhiều người không trung trinh)

.

“Nàng lại đang suy nghĩ cái gì? Cái này chẳng qua là một mình nàng một bên tình nguyện mà thôi.” Sở Ngọc nương cũng không có can đảm trái với đạo đức truyền thống này đi?

.

Huyền Nhi đối với đạo đức cổ xưa không cho là đúng.

.

“Vô Kỵ, ngược lại chàng nói một chút, gả cho chàng cho tới bây giờ có lúc nào thiếp ngoan ngoãn tuân thủ quy định mà nữ nhân nên tuân thủ không? Tư tưởng của thiếp không có bị tẩy não, chuyện gì thiếp cho là đúng, có ích, liền mặc kệ quy tắc thế chế gì đó, nhất định sẽ đi làm. Thiếp là thế tử của ‘Tu La phương Bắc’ đây! Làm việc dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào mới không làm hổ thẹn uy danh của lão công thiếp nha!” Xấu xa cười một tiếng, nói tiếp: “Chuyện này giúp thiếp đối phó với bên Lãnh thúc, chỉ cần thay thiếp dò xét về mặt của ông ấy có ý với nương thiếp hay không là được, được không?”

.

Thạch Vô Kỵ cười khò, sớm biết một khi Huyền Nhi quyết định chuyện gì liền sẽ làm cho đến cùng, hắn không giúp nàng còn có thể như thế nào? Hiện tại nàng cũng không phải một mình, điều này có thể mặc cho nàng một mình đi làm sao?

.

“Được, ta sẽ chú ý.” Hắn nhận lời.

.

“Ân! Thiếp biết chàng đối với thiếp tốt nhất!” Huyền Nhi vô cùng hài lòng.

.

Vốn là ngày hôm nay muốn nói cho Huyền Nhi biết chuyện bốn ngày sau xuôi Nam, nhưng Huyền Nhi tuyệt đỉnh thông minh, không quá hai ngày nhất

định sẽ đoán ra mục đích xuôi Nam của bọn họ, sau đó sẽ lo lắng nhất định muốn đi cùng hắn, Thạch Vô Kỳ suy đi nghĩ lại vẫn là chờ một ngày trước khi đi rồi nói, sau khi được chứng kiến quyết tâm cùng công phu quần lầy của Huyền Nhi, hắn không muốn mạo hiểm, trước mắt để tâm tư nàng chuyển đến nơi khác là thỏa đáng nhất.

“Ngày mai ta cùng với Vô Ngân, Vô Giới lên núi săn thú, kiếm hai lông chồn, một cái cho nàng mặc qua mùa đông, một cái đợi hài tử sinh ra cho con giữ ấm.” Hắn dặt tay nhỏ bé của nàng đi đến Hương viện; Hương viện đủ loại hoa quế, lúc này đang nở rộ, đóa hoa màu trắng ở trong gió thu hiu hiu rơi xuống giống như tuyết rơi, giống như hoa mưa, vậy đầy hương khí. Huyền Nhi vui vẻ kinh hô, chạy vào trong mưa hoa xoay tròn; nàng từng đi qua Nhật Bản ngắm hoa anh đào, thời điểm hoa anh đào thối đến đầy người, tâm tình liền phấn khởi vô hạn, toàn tâm chìm đắm trong mộng cảnh ngăn cách. Giờ khắc này, nàng cảm giác mình xinh đẹp giống như tiên nữ, giống như mau chóng bay lên. Hoa quế tuyết trắng lại càng hơn hoa anh đào một bậc, bởi vì thời điểm cùng lúc gửi hương khí phân phát đầy người, xoay tròn đến hoa mắt, lồng ngực ấm áp của Vô Kỳ đang tùy thời chờ đợi cung cấp cho nàng dựa vào. Cùng Vô Kỳ ở chung một chỗ, nàng vĩnh viễn an tâm không lo, còn Thạch Vô Kỳ sớm đã bị mừng rỡ như điên hiếm thấy của nàng hiện lên trong nháy mắt tuyệt nhiên đi hồn phách, chỉ có thể si ngốc trông coi nàng, đi theo nàng.

“Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng!” Huyền Nhi lớn tiếng hô lên, ôm lấy trượng phu hôn rồi lại hôn.

Thạch Vô Kỳ sững sốt một lúc lâu, vui mừng khôn xiết vội vàng bao phủ lên lý trí của hắn. Hắn luôn luôn thương thức tình cảnh ‘im lặng thắng có tiếng’ (nghĩa là im lặng đánh bại tiếng động), cũng tin tưởng khuôn mặt ân tình (ân chứa tình cảm) thẹn thùng còn hơn tình cảm trực tiếp nói ra miệng, cho rằng lúc yêu mến mỗi cái giờ tay nhắc chân đủ để đại biểu tất cả. Nhưng mà, hắn không nghĩ tới, lúc người đang vô cùng háo hức sôi trào, trắng trợn nói ra lời yêu thương lại rung động lòng người như vậy, kéo theo ba hôn bảy vĩa, trực tiếp đánh tan giấc quan ý chí của toàn thân, chỉ vì lần kích động vui mừng khôn xiết này, hắn lại kém một chút là lệ nóng doanh tròng!

Ôm chặt Huyền Nhi, thật lâu nói không ra lời!

Cái ôm của hắn biểu hiện kích tình của hắn, nhưng mà, hắn chưa nói, cũng không có nói lời yêu nàng, Huyền Nhi có chút thất vọng! Bất quá, không sao, một ngày nào đó hắn sẽ nói, nàng nhất định sẽ làm cho hắn nói ra miệng! Mặc kệ là cưỡng bức hoặc là dụ dỗ đều được.

Hai người đều là hoa quế đầy người, Vô Giới vội vàng dừng chân lại, muốn né tránh không dám quấy rầy hai người thân ái, nhưng Thạch Vô Kỳ đã phát hiện ra hắn.

“Chuyện gì? Vô Giới.”

“Vương đại nương của Kim diệt phường đang đợi ở tiểu sảnh sau Tụ Hiền lâu.”

Kim diệt phường? Huyền Nhi nhớ tới Vô Hà có nói qua, may vá hạng nhất của phường Bắc đều ở Kim diệt phường, ngay cả quần áo của hoàng thượng cũng đặc biệt tới đây đặt làm; bởi vậy thanh danh càng thêm lan xa, vài vóc loại tuyệt hảo, giá cả cũng đắt không theo chuẩn mực, nhưng thủ công kỹ càng tỉ mỉ, muốn mặc thì bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không tiếc. Nghe nói tiền của một kiện quần áo đủ để chống đỡ chi tiêu cuộc sống một năm của gia đình tầm thường. Hơn nữa vài vóc sang quý, một bộ y phục ít nhất khoảng chừng bốn mươi lượng, đây là rất không có giá trị trường. Một kiện quần áo mười vạn lượng còn có người làm, trong đó lợi dụng khách nhân có tâm tính khoe giàu nâng giá tiền lên bao nhiêu, chắc hẳn đáng xem. Thói hư tật xấu của người Trung Quốc, kéo dài ngàn năm vẫn vậy.

“Người của Kim diệt phường tới đây làm gì?” Huyền Nhi hỏi.

Thạch Vô Kỳ đỡ nàng đi ra ngoài!

“Mua thêm quần áo mùa đông cho nàng, mười bộ mặc ở nhà, hai kiện áo khoác lông chồn trắng, hai kiện áo choàng lông chồn đen, mũ da chồn, mười đôi giày da, bốn bộ áo ngủ. Nơi này mùa đông lạnh lẽo, nàng sẽ chịu không nổi.”

Không thể tưởng được Thạch Vô Kỵ lại chú ý tới những chuyện nhỏ nhặt của nàng, khi nàng gả qua đây chỉ có hai bộ y phục. Lúc Vô Hà xuất giá, ngoại trừ nàng tìm người làm một bộ quần áo phù hợp với thân phận ra, cũng không làm những thứ khác, cũng không thèm để ý đến.

“Có cần phải làm nhiều như vậy không? Thật là lãng phí tiền.”

“Quần áo là thứ cần thiết, không gọi là lãng phí.” Vô Giới thay mặt đáp.

Huyền Nhi không nói thêm gì nữa.

Huyền Nhi, Vô Hà, Ngọc nương tất cả đều danh tác trí trạng*. Các nam nhân chỉ có tính tượng trưng làm một, hai bộ mà thôi. (*: danh tác là cây bút lớn, nhà văn nổi tiếng; trí là bố trí, sắp xếp; trạng là trạng bị => có thể hiểu là tất cả đều làm cho ba nữ nhân là chính, là chủ yếu)

Vương đại nương kia hé ra miệng rộng tô màu đỏ tươi, thuộc loại gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ (nói dối, nói càn), đem toàn bộ ba nữ nhân nói thành thiên tiên hạ phàm, Thương Nga, Tây Thi, Triệu Phi Yến tái sinh, từ đầu tới đuôi chỉ nghe tiếng ồn của nàng. Diễn hình nhân vật giao tiếp siêu cấp, thích hợp kiêm bà mối, tú bà. Từ nương nửa lão vẫn còn bộ dạng thướt tha, hình thể cao tráng lại một thân phong tao, mặc kim mang ngân tằm thường gặp bội.

“Trước đó vài ngày, nghe Vương viên ngoại nói, ở tiệc cưới của Đại tiểu thư có hai đóa hoa xinh đẹp, một đóa là tân nương tử, hồng đến giống như hoa hồng, một đóa khác là hoa bách hợp cao nhũ, chính là đại thiếu nữ nãi nãi! Ta còn không tin có ai có thể đẹp giống như Đại tiểu thư! Ngày hôm nay vừa nhìn, Thạch đương gia thật sự là hảo phúc khí, muội muội là hoa khôi phương Bắc, thê tử là vòng hoa phương Nam (vòng hoa đội đầu của cô dâu, chắc cũng giống hoa khôi), đẹp đến nỗi không phân được cao thấp nha! Lần trước Mã Thăng Văn Mã thiếu gia đứng lúc có việc không thể tới tham gia, để vượt mặt cơ hội, hối hận muốn chết, luôn luôn hỏi ta, thiếu phu nhân Thạch gia có bộ dáng ra sao? Chỉ nghe thấy mọi người nói qua là tuyệt sắc trần gian.”

Huyền Nhi đánh cược, đem Vương đại nương phóng tới thâm sơn tuyệt cốc, nàng vẫn có bản lĩnh một mình nói ba ngày ba đêm. Miệng động niềm nở như vậy, tại sao cảm lại không trật khớp chứ? Bản lĩnh hạng nhất, nhưng nàng lại mệt mỏi đến mức bụng nổi không thể chịu nổi lời nịnh hót này. Tâm nhân vừa chuyển, cười nói:

“Tiểu nữ tử không tài không đức, sao có thể để đại nương tán thưởng. Cổ nhân nói: lưỡi có ba tấc, phụ nhân thị chi, vốn nên là đậu hũ, ruột để ra ngoài, lưỡi sẽ không nát*. Chúng ta vốn là không tin, hôm nay may mắn gặp chi, mới biết trong xã hội không thiếu cái lạ, than thở cổ nhân nhìn xa trông rộng. Đi ngàn dặm đường, vẫn đánh bại đọc vạn quyển sách. Quả thật trăm nghe không bằng một thấy, rất tốt để ví dụ chứng minh, rất tạ ơn.”

(* : nghĩa là dùng ba tấc lưỡi của mình để biến trắng thành đen, biến đen thành trắng, thuyết phục một người nào đó, hoặc là lừa dối, nhất là phụ nữ luôn biết dùng miệng lưỡi, tóm lại câu nói này chính là nói về những người dẻo miệng)

Phen này nghiền ngẫm từng chữ một, nói xong Vương đại nương đầu óc choáng váng: nàng là một nữ tử không có hiểu biết, đừng nói là viết tên của mình, chỉ sợ ngay cả hình dạng của sách như thế nào cũng chưa từng gặp qua. Lại không tiện tỏ về chính mình không muốn gặp loại trường hợp này, vội vàng đo xong thân, vội vàng dẫn nha đầu cáo lui.

Người trong phòng cười thành một đống.

Vô Giới cười to đến vô lực, ôm bụng ngồi phịch ở trong ghế kêu:

“Trước kia chúng ta đều không biết phải làm như thế nào để ngăn chặn miệng của Vương đại nương kia, hôm nay rốt cuộc chúng ta hiểu rõ, đại tẩu, chiêu này cao minh!”

“Ngọt một chỗ cong mắng chửi người mà không mang lời thô tục, đại tẩu là cao thủ!” Vô Ngân luôn luôn bội phục nàng. Thực sự không biết quái thai này của Huyền Nhi từ đâu đánh tới, hiển nhiên cũng không phải di truyền từ cha nương.

Huyền Nhi ngồi ở bên người Vô Kỵ, uống trà của trượng phu đưa tới, mặt mày hớn hở lại vô cùng xảo quyệt.

“Không phục sao? Các vị đại hiệp.”

Thấy Huyền Nhi được sủng ái như vậy, Ngọc nương lòng đầy vui mừng. Tuy rằng sau khi tới đây phát hiện tính tình của nữ nhi biến đổi rất lớn, trở nên hoạt bát vui tươi hơn, nhưng đây là chuyện tốt, nhìn xem, từ chủ nhân cho tới dung nô của Thạch gia hoàn toàn đối với Huyền Nhi thành tâm yêu thích, ngay cả mạng theo chính mình cũng tôn quý (kính trọng, coi trọng), từ nay về sau quãng đời còn lại đã không còn gì để tiếc nuối!

Ngọc nương cũng không biết, nàng thậm chí may mắn đời này kiếp này hưởng thụ cảm giác khoái hoạt. Nàng theo thói quen lại nhìn về phía Lãnh Tự Dương ở ngoài cửa đang cùng trưởng phòng nói chuyện; hẳn là người tốt, nhưng bề ngoài lại đáng sợ như vậy, xử lý toàn bộ sinh hoạt thường ngày của nàng đều là hẳn sai người làm, chiếu cố tỉ mỉ chu đáo. Biết nàng sợ nam nhân, cũng không cho tiến vào trong tầm mắt của nàng. Bộ dạng eo gấu lưng hổ, sức lực nhất định dọa người, tuy nhiên nó chưa từng làm mất đi xuất sắc hơn người của hắn, người hầu phạm phải sai lầm hẳn sẽ uốn nắn, không có mắng chửi người... Một người tại sao có thể có bề ngoài cùng nội tâm hai loại cá tính cực đoan như vậy? Một người sao có thể có bề ngoài khủng bố nhưng trong nội tâm lại ôn nhu sẵn sốc như thế chứ? Ngọc nương không hiểu... Ở trong năm tháng nàng ba mươi bảy tuổi (ý là từ nhỏ đến năm 37t đây), cũng chưa từng xuất hiện qua người thiện lương, lại càng chưa từng xuất hiện qua nam nhân khiến người mê hoặc giống như Lãnh Tự Dương, nga! Hào ngượng ngùng, nàng là một nữ tặc (phụ nữ có chuẩn mực đạo đức), tại sao có thể vẫn luôn nghĩ đến nam nhân, một nam nhân không liên quan gì...

Huyền Nhi thấy thần sắc của Ngọc nương bất định, đến gần nàng khẽ gọi:

“Nương, không thoải mái sao?”

“Không... Không có... Nương trở về phòng!” Hai gò má của Ngọc nương lộ ra màu hồng, vội vàng muốn né tránh, hấp tấp chạy ra ngoài.

Huyền Nhi tận lực chú ý Lãnh Tự Dương ở ngoài cửa, chỉ thấy hắn thần nhiên nhìn Ngọc nương liếc mắt một cái, không có lưu luyến gì, lại cúi đầu cùng trưởng phòng nói chuyện. Huyền Nhi rất thất vọng, không nghĩ tới Thạch Vô Kỵ lại hướng nàng làm cái ánh mắt “nhắm chặc”, hai mắt nàng tức khắc sáng ngời.

Bộ dạng ‘liếc mắt đưa tình’ này, mọi người cho rằng hai người đang nói chuyện tình cảm, từng người vội vàng né tránh đi.

Sau khi chờ đợi Lãnh Tự Dương ở ngoài cửa cũng đi rồi, Huyền Nhi khẩn cấp hỏi:

“Thế nào?”

“Đêm nay ta tiếp tục xác định một chút, sẽ có đáp án rõ ràng. Trước tiên đừng hỏi.”

Huyền Nhi nghe lời gật đầu, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nguồn : Lạc Thủy Điện

Yêu Tinh Các

Mùa thu là mùa săn thú tốt nhất.

Thạch Vô Kỵ dẫn toàn bộ gia đình trong Ngạo Long bảo đi lên núi, chỉ chừa lại một ít đội thủ hộ Ngạo Long bảo. Loại săn bắn quy mô lớn này là vì làm ấm người cho chuyến xuôi Nam ba ngày sau.

Đương nhiên Huyền Nhi không biết chuyện này, bởi vì hôm nay không có việc gì khiến nàng phân tâm cho nên toàn bộ triệu chứng nôn ọc xuất hiện, ngủ thẳng đến khi trượng phu xuất môn cũng không biết, mặt trời lên cao vẫn còn nằm ở trên giường hấp hối, nghĩ đến chính mình còn phải chịu đựng đau khổ tám tháng thì chân mềm nhũn ra. Hơn nữa nghĩ đến bụng của mình biến thành hình dạng quả cầu sẽ kinh khủng đến bậc nào lại hoảng sợ không thôi! Chưa từng thấy qua phụ nữ nào mang thai được cho là đẹp cả. Vui sướng là có thể vì người trong lòng sinh con đường cái, vạt áo dần dần rộng ra cuối cùng vẫn không hối hận là một loại lý tưởng thỏa mãn cùng không oán. Nhưng dựa vào sự thật là nói, sinh con không đẹp như thế, bụng lớn, tóc sẽ khô vàng, làn da sẽ nhẵn nhịu, hàm răng sẽ tổn hại, quan trọng nhất là dáng người sẽ biến dạng, bao nhiêu thê tử bởi vì dáng người biến dạng mà thành hạ đường phụ? Tô Huyền Nhi chỉ cầu khối thân thể thuộc loại đoan trang trời sinh này sẽ giống như Ngọc nương, sinh con xong mà dáng người vẫn giống như nữ tử...

Trong lúc đang miên man suy nghĩ thì người hầu Tiểu Phi gõ cửa tiến vào.

“Thiếu phu nhân.”

“Chuyện gì?” Nàng mở mắt ra.

Tiểu Phi có phần muốn nói lại thôi, chậm chạp nói:

“Có người kiên trì muốn gặp ngài đây! Lãnh tổng quản đuổi không được bọn họ.”

“Là ai?” Ở phương Bắc nàng không có quen biết ai nha.

“Là thiếu gia Mã Thăng Văn của Mã gia và danh kỹ Mã Tiên Mai. Lãnh tổng quản không để cho bọn họ gặp ngại, nhưng bọn họ vô lại không chịu đi đã nửa canh giờ, cho nên nô tì mới tự làm chủ đến nói với ngài.” Tiểu Phi đối với Thiếu phu nhân nhanh mồm nhanh miệng này bội phục sát đất, càng hy vọng Thiếu phu nhân có thể đuổi Mã Tiên Mai luôn tự cho mình đã ổn thỏa nhị phòng của Thạch gia.

Ba chữ Mã Tiên Mai này thật sự là như sấm bên tai! Nàng biết nhân vật số một này, nhưng vì chưa có ý định đối mặt lại có phần quên đi. Lúc này vô cùng hào phóng đến thăm, đích thị là nghe ngóng được toàn bộ nam nhân không có ở nhà nên cố ý vội vàng tới tìm nàng ra oai phủ đầu.

“Không làm nghề nghiệp của nàng cho thật tốt, tiến dần từng bước đến đây làm gì? Mà Mã Thăng Văn kia... không phải đại sắc quỷ phòng chữ Thiên ở phương Bắc sao? Đề Vô Giới thấy khẳng định đánh chết hẳn, được rồi! Ta đi gặp hai nhân vật vang dội này, Tiểu Phi, giúp ta chải đầu thay quần áo.”

“Dạ.”

Thật là đúng lúc, vừa vặn có chuyện làm, toàn thân không được khoẻ tiêu tan hơn phân nửa.

Dựa theo Vương đại nương lăm lăm mồm thuật lại chung quanh thì: Tô Huyền Nhi là một ngọc nhân nhi từ nước tạo thành, nhỏ xinh nhu nhược, ta thấy còn thương, da thịt giống như tuyết ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, lại xinh đẹp hơn Thạch Vô Hà một bậc; giọng nói như hoàng anh xuất cốc, từng chữ từng chữ thanh thúy êm dịu lại xuất khẩu thành thơ. Nữ nhân có thể so sánh với Thạch Vô Hà xinh đẹp quả thực tương tượng không ra, Thạch Vô Hà là đại mỹ nữ đệ nhất được phương Bắc công nhận, làm sao có thể có người so sánh với nàng càng đẹp hơn? Trải qua lời nói ngày hôm qua của Vương đại nương, tâm của Mã Thăng Văn liền ngứa ngáy khó chịu. Chạm không được, nhìn xem một chút cũng tốt nha! Đúng lúc hôm nay ba huynh đệ Thạch gia, Lãnh Cường đều không ở đây, hôm nay không đến thì đợi đến bao giờ? Tìm đến Mã Tiên Mai thị uy, nghĩ kế, sau này Thạch Vô Kỳ muốn tính nợ cũng sẽ tìm đến Mã Tiên Mai. Nhưng Lãnh Tự Dương mặc dù không đến mức đuổi bọn họ đi, nhưng cũng không chịu để Thạch phu nhân đi ra gặp bọn họ, Mã Thăng Văn nóng vội không thôi.

Mã Tiên Mai là một đại mỹ nhân, dung mạo xinh đẹp, dáng người đầy đặn làm cho người khác thêm nhỏ dãi, giỏi ca múa, là mỹ nhân thon cao ở phương Bắc. Chỉ là mỹ nhân phương Bắc Mã Thăng Văn trải qua nhiều rồi, cũng đã thấy phiền, một lòng cột ở trên người mỹ nhân phương Nam, Tô Huyền Nhi kia khiến cho hắn chỉ nghe kỳ danh liền thần hồn điên đảo, chiếm hết trái tim của hắn. Đáng tiếc không cưới được Thạch Vô Hà, mà Lãnh Cường thì hắn lại không chọc nổi, huynh đệ giang hồ nói cho hắn biết, Lãnh Cường là cao thủ tuyệt đỉnh xếp trong mười người có tiếng tăm trên giang hồ, người chọc phải hắn không có ai có thể sống sót, cho dù Thạch Vô Kỳ cũng không thể trêu vào, nhưng không thừa dịp hôm nay thì đợi đến bao giờ?

Mã Tiên Mai tựa hồ cũng ý định y lại tới cùng.

Nàng có lý do tức giận nha! Vốn tưởng rằng có thể ổn thỏa vị trí nhị phòng, nào biết sau khi Thạch Vô Kỳ đi một chuyến Giang Nam trở về liền chẳng quan tâm tới nàng, không tới gặp nàng, chỉ để người tới đưa ngân phiếu một vạn lượng cho nàng, xem như cắt kết. Khiến nàng biến thành chuyện cười của đám tỷ muội. Cười nàng rốt cục trở thành hạ đường phụ, một lòng trông mong phát lên thành Phụng Hoàng, đối với nam nhân khác chẳng thèm ngó tới, hiện giờ hai đầu đều không có, cái gì cũng không có. Nàng thật muốn nhìn xem Tô Huyền Nhi kia đến tốt cùng có chỗ nào mạnh hơn nàng. (1: có thể hiểu là không thể làm nhị phòng mà cũng chả có nam nhân nào tìm nàng ta)

Sau cửa hồng truyền đến một giọng nói dịu dàng trong vắt:

“Lãnh thúc, có người muốn gặp ta phải không?”

“Khách không mời mà đến.” Lãnh Tự Dương đỡ Huyền Nhi tiến vào Tụ Hiền lâu.

Ngồi yên ở thủ tọa, trước tiên Huyền Nhi đánh giá Mã Tiên Mai, nhân tiện nhìn Mã Thăng Văn ở một bên. Ánh mắt sắc mị, loè loẹt, chỉ kém không có chảy nước miếng tại chỗ mà thôi, Huyền Nhi chán ghét không nhìn, lại nhìn về phía Mã Tiên Mai, vô cùng đẹp, tiền vốn toàn thân tốt không phản đối, sau này tuổi già sắc suy còn có thể đi làm một vú em (là làm nhũ mẫu á).

“Hai vị đặc biệt đến đây là có gì muốn làm sao?” Huyền Nhi đánh vỡ yên lặng, để người hầu dâng trà.

Mã Thăng Văn hơi lặng người nói không ra lời, Mã Tiên Mai ‘hành văn gãy gọn’ ‘lo việc nghĩa không thể chảnh mắng’ : “Làm sao thì không dám, hôm nay tiểu muội đặc biệt đến đây để chào hỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ quả nhiên danh bất hư truyền, dung mạo tuyệt tục, ngoại nhân miêu tả rất hàm xúc. Nghe đồn hiện nay tỷ tỷ đang có mang, khó tránh sẽ có chút không đề ý đến tướng công, tiểu muội ta sẽ phục tể tướng công thật tốt. Mong tỷ tỷ tác thành.” Sáo ngữ đối trá một đồng lớn, rốt cuộc vẫn là nói ra mục đích chính yếu: muốn cùng Huyền Nhi cộng sự một phu (cùng chung một chồng).

(2 : đi thẳng vào vấn đề

3: việc đáng làm thì phải làm)

Huyền Nhi âm thầm cười.

“Không làm phiền Mã cô nương lo lắng, Vô Kỵ có ta là đủ rồi, các hạ tự mình mang theo hoa thơm cỏ lạ, độc chiếm hoa khôi không ai không yêu thích, sao có thể để người ủy khuất làm nhị phòng? Vậy cũng rất vũ nhục người rồi! Huyền Nhi không có tài nghệ song toàn như Mã cô nương, đành phải yên tĩnh lập gia đình làm thê cả đời. Mã cô nương trời sinh quang vinh, khiến các nam nhân khuynh đổ dưới váy, danh lợi song thu, vạn người ngưỡng mộ. Lập gia đình phải bỏ nghề làm canh thang, đáng tiếc đáng tiếc! Ngay cả ta cũng luyến tiếc thì huống chi là các nam nhân trong thiên hạ vì người mà say mê.”

Không ngờ Tô Huyền Nhi lại là nhân vật khó chơi như vậy, Mã Tiên Mai sùng sốt, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, giọng nói chuyển sang bén nhọn.

“Tướng công nhân phẩm ngang đường, làm sao có thể để một nữ tử bình thường như người độc chiếm?”

Huyền Nhi lạnh nhạt nói:

“Ta có nên độc chiếm hay không vẫn không thể tùy theo người giống như hạ đường phu như người đến cửa hưng sư vấn tội! Còn có, trượng phu của người khác người đừng có một tiếng tướng công hai tiếng tướng công.”

“Người —— người —— chờ xem đi! Ý định ban đầu của ta muốn an ổn sống chung với người, nào biết người lại không thức thời như vậy. Dáng người cứng nhắc như người, không ngực không mông, hấn sẽ chú ý đến người bao lâu, đợi một thời gian nhất định hấn sẽ trở lại bên cạnh ta.” Mã Tiên Mai tức giận đến nói bừa, hấn không thể xông lên trước đập vỡ khuôn mặt đẹp của Huyền Nhi.

Huyền Nhi đối với lời đe dọa nàng cũng không cãi lại, nhàn rãi quay đầu nhìn Lãnh Tự Dương ở bên người.

“Khách nói năng lỗ mắng với chủ nhân, Ngạo Long bảo của chúng ta đều giải quyết như thế nào?”

Chỉ thấy trong mắt Lãnh Tự Dương hiện lên ý cười.

“Liệt vào hộ cụ tuyệt lui tới, hơn nữa gọi người đuổi ra ngoài.”

“Như vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa?” Hai mắt Huyền Nhi lóe lên một tia nghịch ngợm chờ mong.

Mã Tiên Mai kêu to:

“Ngươi —— ngươi dám! Hắn sẽ không bỏ qua ngươi, hắn trở về sẽ thay ta lấy lại công đạo...” Lời còn chưa nói hết ra khỏi miệng đã bị bốn tráng hán nắm lại áp giải ‘tiền khách’ biến mất, tính cả Mã Thăng Văn cũng cùng chung đuổi ra ngoài!

Thật sự là một trò hề. Huyền Nhi đứng lên đuổi người, tiếp theo cho nàng ta liều thuốc nặng, xem nàng ta còn có dám tới cửa kêu gào hay không.

“Thiếu phu nhân.” Lãnh Tự Dương nhẹ kêu một tiếng.

Huyền Nhi nhìn ông ta. “Chuyện gì?”

“Đại thiếu gia cùng Mã Tiên Mai sớm đã không có liên quan.”

Thì ra Lãnh thúc sợ nàng sẽ lo lắng! Huyền Nhi cười nói:

“Việc này đáy lòng ta hiểu rõ, sẽ không so đo với Vô Kỵ. Nếu Vô Kỵ có dính dáng gì với nàng, cuộc khẩu chiến hôm nay ở đây ta sẽ không có lợi thế. Lãnh thúc, cảm ơn sự quan tâm của người.”

“Là chuyện cần làm” Nói xong ông liền lui ra ngoài.

Đương nhiên nàng sẽ không nói gì với Vô Kỵ. Không! Một chữ nàng cũng sẽ không nói. Ngược lại tất sẽ có người đi nói cho hắn biết, còn nàng sẽ đợi xem Thạch Vô Kỵ sẽ nói như thế nào, nàng rất mong đợi.

Tiểu Phi nói Mã Tiên Mai rời đi Huyền Nhi luôn luôn ở trong phòng, ăn xong điểm tâm liền đi nghỉ ngơi. Lúc này vô cùng bình thường, gần đây Huyền Nhi dễ mệt mỏi, thể nhưng cũng không bình thường, Huyền Nhi không nên giống như ngày thường, coi như không có chuyện Mã Tiên Mai kia!

Thạch Vô Kỵ không nghĩ tới Mã Tiên Mai còn chưa hết hi vọng, thậm chí thừa dịp hấn đi vắng tới cửa thị uy! Còn nhân tiện tìm đến Mã Thăng Văn. Hấn không muốn làm quá tuyệt tình, vốn tưởng rằng Mã Tiên Mai lịch lãm phong trần nhiều năm, hiểu được nặng nhẹ, không ngờ sau khi tâm tư nữ nhân trăm phương ngàn kế thất bại, ngay cả hiểu biết sâu xa như nàng ta cũng trở nên giống như thôn phụ xấu xa dốt đặc cán mai (không có tri thức). Ban nầy hấn đã kêu Vô Ngân đi “Hoa hồng viện” đưa mười vạn lượng ngân phiếu, muốn Mã Tiên Mai lập tức rút ra khỏi sáu tỉnh Bắc, nếu như tiếp tục xuất hiện trong mắt người Thạch gia nhất định sẽ không buông tha.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trong phòng u tĩnh có điểm chút dư quang nắng chiều chiếu lên cửa sổ, gió nhẹ lướt qua lay động phong linh bên cạnh rèm (chuông gió). Gian phòng này đã được đôi tay khéo léo của Huyền Nhi sửa đổi trở nên ấm áp sáng sủa hơn. Huyền Nhi lẳng lặng nằm ở trên ghế dựa bên cửa sổ ngủ say, trên tay vẫn đang nắm một quyển thi tập.

Thạch Vô Kỵ kéo công tắc cột giường một cái, trong phòng nhất thời hiện ra ánh sáng màu hồng nhu hòa. Màn vải vốn che phủ bốn cây thạch trụ ở góc tường đã bay lên cao, lộ ra bốn viên Dạ Minh Châu lớn bằng nắm tay, trên minh châu có che một tấm lụa mỏng màu hồng nhạt, ý cảnh chuyển sang mộng ảo. Hấn ngồi ở bên cạnh ghế nằm, khẽ vuốt khuôn mặt phấn nộn Huyền Nhi.

“Đã về rồi sao? Thu hoạch như thế nào?” Huyền Nhi xoa xoa mắt, nhìn trượng phu khẽ cười.

“Cũng tạm. Da lông đều giao cho phòng nữ công xử lý rồi.”

Huyền Nhi nằm chết dí ở một bên, kéo Vô Kỵ cùng nằm xuống. “Có mệt không?”

“Không mệt. Hôm nay như thế nào? Có chuyện gì khiến nàng không vừa ý hay không?” Hấn thấp giọng hỏi.

“Cũng được, thiếp đều nghỉ ngơi ở trong phòng, chỉ là rất im lặng, không có gì đáng kể cả, dù sao chàng không có ở nhà, thiếp làm sao có thể vui vẻ.” Huyền Nhi cố ý tránh đề tài.

“Không có chuyện khác sao?” Hấn xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ của nàng ở đối diện mặt hấn.

“Ví dụ?” Nàng xấu xa nở nụ cười.

Thạch Vô Kỵ thở dài, giờ phút này nàng cười giống như một con hồ ly.

“Tin tưởng ta, Huyền Nhi. Nếu ta sớm biết thân tử của ta là nàng, sớm biết rằng trời cao sẽ chiếu cố ta có được nữ tử khuynh tâm, như vậy, trước khi gặp nhau, ta sẽ không phát sinh chuyện gì.”

“Nhưng dù sao chàng vẫn cưới vợ nha, cưới được bạn đồng hành cả đời, không phải nên tận tâm đối xử sao?” Cách nói này đối với bất cứ người nào cũng không hợp lý. Nhưng Huyền Nhi đối với tín niệm của mình lại là như thế.

“Có thể tử thi như thế nào? Chưa chắc có tình. Nếu không cưới được nàng, cuối cùng cả đời ta có được nhiều nữ nhân hơn nữa cũng không thấy áy náy. Bởi vì ta không hiểu tình, cũng không tin tình.”

“Chàng nói hiện tại chàng rất áy náy?” Huyền Nhi ngồi dậy áp sát ở trên người hắn. Trong mắt lộ vẻ mới lạ, chú ý áy náy trăm năm không dễ thấy của hắn.

Thạch Vô Kỵ ôm chặt lấy nàng.

“Nói cho ta biết, nàng không tức giận.”

Huyền Nhi tỉnh nghịch cười không ngừng.

“Tại sao thiếp phải tức giận? Người bị đuổi ra ngoài cũng không phải là thiếp.”

“Nàng thật là một tiểu nữ nhân kỳ lạ.” Hắn bật cười. Sau đó rất ôn nhu hôn nàng. . .

Đây là Huyền Nhi thông minh, không hưng sư vấn tội, không ăn dấm chua lâu năm. Cuối cùng phát hiện người chính thức có được Vô Kỵ là nàng nha! So đo qua lại, chỉ biết đột nhiên lộ ra vẻ mình trưởng thành, cần gì chứ! Tính toán ở chung cả đời, trong lòng bạn đời còn có vương mặc không vui, từ nay về sau còn phải dùng cái gì làm kế? Chẳng thà hào phóng một ít, ngược lại trọng phụ sẽ áy náy còn từ đó một lòng trung trinh, lấy thành tâm hồi báo.

Kim diệt phường đưa tới ba rương quần áo lớn, sử dụng vải vóc thượng hàng gấp gấp chế tạo mà thành. Ngọc nương, Vô Hà, Huyền Nhi toàn bộ tụ tập ở Mai viện thử mặc quần áo; không hổ là danh phường đệ nhất phường Bắc, cảm giác mặc vào đúng là khác nhau, vừa người, thoải mái lại tự nhiên, màu sắc thanh lịch hoa lệ cũng không lộ ra nửa điểm phô trương kiêu ngạo tục lệ. Quần áo Huyền Nhi đều là một màu trắng tuyết, chỉ có một bộ trần châu hồng, sau khi mặc vào, màu hồng cùng da thịt tuyết trắng tôn nhau lên, liền hiện ra trong suốt sáng long lanh. Khiến nàng cũng luyến tiếc thay xuống.

Lúc buổi chiều, các nữ nhân tụ tập cùng một chỗ là có nguyên nhân, các nam nhân đều nhốt mình ở trong “Phong Vân lâu”, từ hai ngày trước khi đi săn bắn trở về, đều là như thế này, trời chưa sáng liền đi vào, khóa cửa lại, thủ vệ bên ngoài chịu lệnh không được quấy rầy, thẳng đến lúc đêm khuya từng người mới trở về phòng nghỉ ngơi. Cũng không biết mùa đông chuẩn bị tới còn có chuyện gì bận rộn, trưởng doanh thu ở các nơi đều được đưa tới toàn bộ (sổ ghi chép), hiện tại hắn là trưởng phòng tính toán chuyện chia lãi cuối năm, các lão đại long đầu (dẫn đầu, chủ đạo => ý nói đám người Vô Kỵ), nghiêm khắc mà nói hắn là không có chuyện gì vội vàng mới phải, thậm chí cả Lãnh Cương đối với chuyện buôn bán hoàn toàn không có hiểu biết vậy mà cũng bị bắt đi bề quan, thật là không có đạo lý! Làm hại những nữ nhân này thành thế tử oán phụ, rồi rãnh.

“Chúng ta đi thuê thừa đi. Làm một đôi giày cho tiểu hài nhi sắp sửa sinh ra.” Vô Hà đề nghị lên.

Ngọc nương cười chỉ rõ nữ công trên bàn đá.

“Ta đã làm một bộ y nữ giày cho nam hài nhi, hiện tại đang làm một bộ khác cho nữ hài nhi, như vậy sinh nam hay sinh nữ cũng không lo lắng.”

Huyền Nhi lập tức tròn trắng mắt, nàng chưa từng chạm vào những món đồ này. Bình thường quần áo, hài của Lãnh Cương mặc đều do Vô Hà làm. Nàng từng hỏi Vô Kỵ có ao ước hãm mộ không, Vô Kỵ chỉ nói luyến tiếc nàng làm lưng vất vả. Biết rõ nàng không có kiên nhẫn làm những đồ chơi nhỏ này, hơn nữa biết rõ nàng không rảnh những thứ này, nếu như thực sự làm một đôi cho hắn, sợ là một lớn một nhỏ, trái phải hoàn toàn khác nhau, mặc đi ra ngoài sợ sẽ nhận không ra người, không mặc lại có lỗi với ái tâm của lão bà, bởi vậy hi vọng Huyền Nhi hoàn toàn không động thủ mới tốt.

“Không có chuyện khác để làm sao? Không cần thuê được không?” Nàng bi thương nói.

“Đọc sách? Thương cục? Đều đã làm” Vô Hà nói ra những tiết mục khác.

Huyền Nhi nhìn lên không trung, mây nhạt, phong tình, gió nhẹ phe phẩy, nàng đột nhiên kêu lên.

“Chơi điều!”

“Điều?” Vô Hà, Ngọc nương đều không hiểu.

“Là con điều nha!” Huyền Nhi nói xong cũng dẫn dò người hầu đi tìm đến ba con điều, vài ngày trước nàng từng thấy qua tiểu hải tử của các người hầu đang chơi đùa

“Huyền Nhi... Đó là trò chơi của nam hải...” Ngọc nương hoảng sợ.

“Đúng nha, tẩu tẩu, rất lỗ mãng đó!”

Hai tay Huyền Nhi kéo hai người ta khỏi Mai viện, đi đến đại bình nguyên⁴ trống ở phía sau Ngạo Long bảo. “Chờ các người chơi nghiệm sẽ không nói như vậy nữa!” (4 : đồng bằng lớn, hiểu là mảnh đất trống bằng phẳng lớn)

Chuyện đương gia chủ mẫu, đại tiểu thư cùng mẫu thân của chủ mẫu muốn chơi điều truyền khắp phòng người hầu, toàn bộ tiểu hải tử đều tụ tập ở đại bình nguyên, nhiều người xin nghỉ làm một lát cũng đã chạy tới xem. Bọn họ cực kỳ yêu thích Thiếu phu nhân hoạt bát hiền lành thân thiết này, chủ đề trò dư thừa hậu đều là quanh quẩn ở trên người Thiếu phu nhân (lúc rảnh rỗi). Nàng nhanh mồm nhanh miệng, hải hươc vui tươi làm cho Ngạo Long bảo chìm túc mang đến sắc điệu vui vẻ (nặng nề trang nghiêm).

Trở thành vương của gần hai mươi hải tử, Huyền Nhi đối với một ít trò chơi đặc biệt nắm chắc, chơi điều lại càng qua một phen công phu. Đo lường hướng gió, kêu người hầu nắm bắt, một trận xuôi gió đi lên nàng chạy vài bước, con điều vững vàng bay lên phía trời xanh, toàn bộ đám tiểu hải tử khâm phục lớn tiếng reo hò.

“Cùng đến chơi đi! Vô Hà, nương!” Huyền Nhi liên tục thả dây, tâm tình phấn khởi nhảy nhót!

Ngọc nương chỉ cười, không dám qua chơi. Ngược lại nhiều ngày qua Vô Hà bị tư tưởng của Huyền Nhi tẩy não, không nhút nhát như trước đi qua cầm lấy con điều muốn làm cho nó bay lên, nhưng chơi điều cũng không đơn giản như vậy. Thử vài cái, vẫn là không bay lên được! Hai, ba hải tử người hầu lớn chừng mười mấy tuổi chạy tới, rất có quyền uy chỉ đạo Đại tiểu thư đẹp như tiên nữ bình thường chỉ dám đứng từ xa quan sát này.

Dưới sự trợ giúp của mấy hải tử, rốt cục con điều từ từ bay lên không trung. Toàn bộ tiểu hải tử vui vẻ kêu to! Cuốn lấy phía sau Vô Hà cổ vũ, một lòng muốn bay lên cao hơn so với Thiếu phu nhân.

“Muốn so cao với tẩu? Vẫn còn rất sớm! Lấy tuyến!” Huyền Nhi vội vàng gọi người hầu đứng ở một bên, trong chốc lát hai luồng tuyến dài vội vàng đưa lên.

Một hồi đám tiểu hải tử cũng ngửa ngề cầm lấy con điều thô sơ do tự tay mình làm, tranh nhau bay lên không trung, chừng mười mấy con điều nhưng chỉ thấy hai con phượng hoàng màu sắc rực rỡ bay lên cao nhất. Không khí vô cùng sôi nổi, các người hầu cũng muốn gia nhập, nhưng lại không dám

chơi đùa ở trong giờ làm việc, phép tắt trong Ngạo Long bảo rất nghiêm, có thể tranh thủ thời gian đứng xem coi như đã thoả mãn rồi.

.

Ba huynh đệ Thạch gia cùng phụ tử Lãnh Tự Dương vừa ra khỏi Phong Vân lâu liền thấy trong bảo đặc biệt im lặng, xa xa lại truyền đến tiếng ồn ào, trừ bỏ các người hầu đứng gác, quét tước, đưa nước trà ra, những người khác đều không thấy bóng dáng đâu.

.

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Tự Dương hỏi người giúp việc đi ngang qua.

.

“Thiếu phu nhân các nàng đang thả điều.” Người hầu chỉ lên bầu trời.

.

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu, bầu trời hôm nay rất nóng. Biết là Huyền Nhi khởi đầu, thấy nhưng không thể trách, vì cái gì nàng cũng dám làm.

.

“Vậy người còn lại là ai?” Vô Giới hỏi.

.

Con điều hoa lệ người hầu không dám chơi, tất nhiên người còn lại là chủ nhân.

.

Mọi người lại cùng nhau nhìn về phía Lãnh Cương.

.

“Là Vô Hà.” Lãnh Cương cười khở. Hắn thường cô vũ Vô Hà học tập đại tẩu.

.

Đi đến phía sau bảo, thanh âm ồn ào trầm trở khen ngợi của người hầu lập tức nín thinh, chỉ có một ít người vẫn còn mãnh liệt nhìn lên bầu trời hăng hái nói cười.

.

Huyền Nhi là nổi bật nhất, một thân hồng y tôn lên da thịt như mây. Hai gò má hồng hào, con ngươi sáng trong, giờ phút này nàng đẹp nhất.

.

“Vô Hà, muội mau tránh ra, oa! Đánh nhau với tẩu!” Hai con điều dựa vào quá gần còn dây dưa cùng một chỗ, Huyền Nhi gấp đến độ kêu to!

.

Vô Hà dùng sức kéo tuyến.

.

“Muội kéo không ra, tẩu tẩu, mau nghĩ cách đi, như vậy sẽ đứt tuyến!”

.

“Các con chuyển vị trí thử xem!” Ngọc nương đề nghị.

.

Nói thì chậm, lúc đó lại nhanh. Hai con điều tìm được tự do cùng nhau bay đi, thanh âm thất vọng truyền đến khắp nơi.

.

Huyền Nhi tức giận hai tay chống thất lưng trừng mắt lên trời.

“Cái đồ không tình không nghĩa! Cũng không phải không cho các người thành thân, cùng nhau bỏ trốn rất không có đạo lý.”

“Đại tẩu, chúng nó là một nam một nữ sao?” Vô Hà rất thất vọng, si ngốc nhìn lên bầu trời, đang chơi thích thú như vậy, thực mất hứng.

“Không phải một nam một nữ còn có thể là cái gì! Hai nam hoặc hai nàng liền chơi không ra trò!” Nàng ném tuyến. “Không chơi nữa!” Đang muốn xoay người lại đụng phải một bức tường thịt. Nàng giãy dụa giương mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt của trượng phu thân yêu.

“Tại sao hôm nay ra sớm như vậy?” Huyền Nhi vui vẻ kêu.

Khuôn mặt Vô Hà lại hiện ra màu hồng, giống như làm sai chuyện gì bị bắt gặp. Lãnh Cương nhìn thê tử ôn nhu cười một tiếng, dắt tay của nàng trở về Mai viện.

Không có trò coi, người hầu vội vàng tản ra.

“Thích điều giấy?” Vô Kỳ điểm nhẹ đầu mũi nàng.

“Giải buồn.”

Vô Ngân cười nói:

“Đại tẩu là cao thủ, hôm nào chúng ta cùng nhau độ sức.”

Huyền Nhi nhú mày.

“Tuyến không dùng được, hình điều giấy bay không cao.”

Vô Giới nói:

“Trương đại lão nhân ở ngõ nhỏ Liễu viên là cao thủ điều giấy, bay cao hình lại tinh xảo, các loại chim thú toàn bộ trông rất sống động, tuyến cũng là dùng gân trâu làm thành, dùng bền, không bằng chúng ta đi đặt làm mười mấy cái thả hồ thả thích thú.”

“Được đấy! Còn không mau đi! Tẩu muốn chơi mỗi ngày!” Huyền Nhi kêu lên.

Vô Giới, Vô Ngân vội vàng cười lên liền rời đi, Lãnh Tự Dương đã đuổi theo Ngọc nương. Vô Ngân đi vài bước, xấu xa quay đầu lại.

“Toàn bộ chúng ta biết điều rút lui, thương cảm nỗi khổ tương tư của đại tẩu!”

“Vô Ngân chết tiết!” Huyền Nhi đánh đá kêu to, không thuận theo dựa vào trong lòng Vô Kỵ. “Đệ ấy khi dễ thiếp!”

Vô Kỵ cười lên ôm lấy thắt lưng nàng đi tới Lan viện.

“Cẩn thận thân thể.”

“Biết rồi.” Món nợ này nàng nhớ kỹ. Chờ ngày nào đó sau khi Vô Ngân gặp được nữ tử khiến hấn thần trí mơ hồ, xem nàng hồi báo hấn như thế nào!

Trở lại Lan viện, Thạch Vô Kỵ cân nhắc phải mở miệng như thế nào. Đỡ Huyền Nhi ngồi ở trên chiếc ghế ở cửa hiên, trầm tư trong chốc lát.

“Chuyện gì?”

“Ngày mai ta phải xuôi Nam một thời gian.”

Huyền Nhi ngậy người, hỏi:

“Mấy ngày?”

“Hai tháng. Vô Ngân, Vô Giới, Lãnh Cương cùng đi. Thời gian này, việc vặt trong nhà sẽ do Lãnh thúc xử lý.”

Mới nói xong, Huyền Nhi biến sắc, lập tức đứng dậy đi đến trong phòng, dùng sức đóng sầm cửa lại chạy vào phòng trong.

Nàng không muốn hấn rời đi! Tại sao hấn có thể rời nhà lâu như vậy? Biết rõ tình hình thân thể của nàng hiện nay đang có thai, tốt xấu gì hấn cũng là phụ thân của cục cưng, tại sao có thể bỏ lại một mình nàng còn mình thì tùy tiện muốn đi nơi nào liền đi nơi đó? Biết rõ không nên buồn bực như vậy, nhưng mà, cho tới bây giờ nàng không nghĩ sẽ mang thai, đối mặt với khủng bố bụng càng ngày càng to lên. Nàng đã quen lồng ngực ấm áp bảo hộ nàng, cho nàng ấm áp cùng sức mạnh. Thậm chí hấn còn chưa nói ra ba chữ nàng mà mong đợi nhất... Chẳng lẽ là vọng tưởng? Nam nhân thời đại này chỉ biết tình ý ám truyền (âm thầm truyền đạt tình cảm), nói nhiều lời quả thực sẽ muốn mạng của bọn hấn!

Ngồi ở mép giường vỗ về bụng nhỏ đã lớn hai tháng nhưng vẫn bằng phẳng. Nghĩ đến hai tháng sau khi Vô Kỵ trở về tình huống sẽ như thế nào? Bụng to đáng người biến dạng sẽ xấu thành đức hạnh gì (cái này thường mang nghĩa xấu)? Chưa từng thấy người đẹp có bụng lồi, đến lúc đó sợ hấn sẽ ghét bỏ nàng! Nói như vậy, tốt nhất là hấn xuất môn thẳng đến khi hạ sinh hài tử xong hấn trở về là được rồi! Trời ạ! Tư tưởng gì đây! Nàng không muốn hấn đi. Lại không muốn hấn nhìn thấy bộ dáng biến dạng của mình. Như thế nào mới phải đây hả?

“Huyền Nhi.” Thạch Vô Kỵ đẩy cửa đi vào, ôm lấy nàng để nàng ngồi ở trên đầu gối của mình, ôm lên giường, nửa người dựa vào cột giường. “Không được tức giận, động thai khí sẽ không tốt! Nếu có thể ta sẽ mau chóng trở về.”

Kết quả nội tâm của Huyền Nhi giao chiến, bản tính nghiệp dư thắng lợi, lời nói không trải qua đại não lập tức thốt ra:

.

“Chàng không cản trở về cũng được, sau khi hạ sinh xong hài tử trở về được không?”

.

Thạch Vô Kỵ trừng nàng.

.

“Mới vừa rồi còn tức giận thành như vậy, tại sao lúc này lại không muốn ta trở về? Đi chuyện Giang Nam đã quyết định không cho phép sửa đổi, chậm nhất hai tháng sau trở về cũng tuyệt đối không trì hoãn. Trong lòng nàng lại có tính toán gì sao? Chuyện sẽ làm thương tổn đến thân thể ta không cho phép.” Tâm tình của phụ nữ có thai phản phúc vô thường, cái này là Lãnh Cường đã nói qua, Thạch Vô Kỵ cũng cố gắng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị. Còn Huyền Nhi trời sinh tính hiếu động, không an tĩnh được, chỉ cần mọi việc nàng làm chú ý thân thể, hẳn đều thuận theo nàng. Nhìn thấy nàng cười, là thời khắc hẳn cảm thấy hạnh phúc nhất.

.

Huyền Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, đáng thương nói:

.

“Thiếp không muốn chàng nhìn thấy thân thể của thiếp căn ra thành bóng da lớn mà thôi!”

.

“Rốt cuộc vật nhỏ nàng đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy hả? Nàng là thê tử của ta, mang thai sinh con vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, từ xưa đến nay có nữ nhân nào mà không trải qua một lần? Một nữ nhân không phải trước mang thai sau sinh hài tử sao? Cho rằng ta sẽ vì kiệt tác ta tạo thành mà ruồng bỏ nàng sao? Nàng có phần xem nhẹ chính mình, cũng xem Thạch Vô Kỵ ta rất nông cạn rồi!” Thạch Vô Kỵ thấp giọng trấn an.

.

Từ lúc có Huyền Nhi, những nữ nhân khác ở trong mắt hắn sớm đã thành dung chi tục phấn⁵, không đáng giá để vào mắt. Mỗi ngày bận rộn làm xong công việc lúc nào cũng vội vã tìm kiếm dấu vết hương thơm của nàng. Nghe nàng nói chuyện, nhìn thấy nàng, ôm lấy nàng đã trở thành hưởng thụ thoải mái nhất của Thạch Vô Kỵ. Tình cảm sinh trưởng ngay trong lúc gặp nhau, mọc rễ, trưởng thành ngọn nguồn sinh mệnh trong lòng hắn không thể nhỏ, đừng nói ghét bỏ, ngay cả nhũn mảy với nàng hắn cũng không nỡ.

.

(5 : dung: bình thường; chi: son; tục: đại chúng hoá, bình thường; phấn: hương phấn, đặc chi hoá trang dùng là bột phấn. Dung chi tục phấn: son bình thường, hương phấn bình thường. Mượn chi nữ tử đại chúng hoá, cũng làm nghĩa xấu, ý chỉ : nữ nhân chỉ hiểu được tô son điểm phấn, trang điểm làm dáng còn dung tục không chịu nổi, không có tu dưỡng, không có văn hóa.)

.

Huyền Nhi có chút an tâm, nhưng vẫn có lo lắng.

.

“Nhưng mà, xấu như vậy, chàng sẽ chán ghét thiếp mà đi tìm nữ nhân khác. Thiếp không muốn cùng nữ nhân khác hưởng chung trượng phu của thiếp đâu.”

.

Hắn khẽ cười hôn lên mặt nàng.

.

“Ta đã nói rồi, có nàng, ta còn có khí lực tìm nữ nhân khác? Đánh giá ta quá cao rồi đấy?”

.

“Quá khiêm nhượng, Thạch đại hiệp, Thạch Đại đương gia, ngài là cao thủ võ công đấy, tinh lực mới không giống với người bình thường đâu, hơn mười ngày trước ở Tụ Hiền lâu thể hiện tài năng có thể đủ chứng minh.” Huyền Nhi chớp mắt. “Được không? Sau khi sinh hài tử xong dạy võ công cho thiếp? Phi đao là được, đánh rất suất khí.” Nàng hưng trí bưng bưng.

Xem ra bản lĩnh quên chuyện của Huyền Nhi cũng lớn. Trong lòng nổi lên một mục tiêu khác, chuyện lúc trước lập tức quên mất. Thạch Vô Kỳ đã thành thói quen, xoa xoa tóc của nàng.

“Đến lúc đó ta sẽ dạy nàng một ít võ công phòng thân, dù sao nghị lực của nàng hơn người. Thân thể tiếp tục khỏe mạnh một chút, ta mang nàng đến nông trường có học cưỡi ngựa.”

Hai mắt Huyền Nhi sáng trưng, dùng sức hôn Thạch Vô Kỳ một cái, kêu lên:

“Chàng đồng ý? Thật sự! Không phải chàng vẫn cho rằng nữ nhân phải có tam tòng tứ đức, cái gì mà ngồi như chuông, bất động đầu gối, đứng thẳng không lay động vấy gì gì đó sao? Cái này không thể, cái kia cũng không thể, muốn thiếp ngoan ngoãn tuân thủ? Tại sao bây giờ tự mình phá lệ chứ?” Hay là nàng không nhận thức được quá trình thành công nhỉ?

“Bởi vì ta có một thê tử trái lại lễ giáo, trái lại truyền thống. Nàng tùy tâm sở dục, thích làm chuyện mình muốn, không bị hà khắc sẽ vui mừng. Mà ta phát hiện ta lại thích nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng. Đang ở phương Bắc, tình trạng lễ giáo ràng buộc không đến mức cố chấp đi vào quy tắc cố sẵn. Những cái này nàng nên may mắn. Nông trường có của chúng ta nhiều, nữ chủ nhân học cưỡi ngựa không tính là kinh tế hải tục.” Hắn trêu mếu nhìn nàng.

Nhìn nhau thật sâu một lúc lâu, Huyền Nhi cúi đầu cời vạt áo ra.

“Huyền Nhi...” Ánh mắt Thạch Vô Kỳ trở nên thâm sâu.

Cởi ra kiện cuối cùng, Huyền Nhi ngồi chồm hổm giữa hai chân của hắn.

“Nhìn thiếp. Trước khi bụng của thiếp vẫn chưa lớn, nhìn kỹ thiếp.” Nàng dùng ánh mắt dịu dàng, giọng nói ngọt ngào mê hoặc hắn. Nàng dùng thân thể tròn trĩnh đều đều, tuyết trắng thích thú dẫn dắt hắn.

“Ngày mai sẽ đi phải không?” Nàng giống như hạ chú mê huyền dịu dàng.

Thạch Vô Kỳ mê mẩn gật đầu. Hai tay ở trên người nàng dao động, cuồng nhiệt nhìn nàng.

Nhưng thê tử của hắn đẩy ngã hắn, ở một khắc sau cùng hắn mất đi lý trí, nghe được giọng nói tà khí dụ dỗ của thê tử ghé vào lỗ tai hắn thàn thì.

“Như vậy, thiếp muốn ép khô mỗi một phần tinh lực của chàng, bởi vì đó là chuyên chúc của thiếp.”

Lúc sau, hắn không chịu nổi khiêu khích bỏ nhào tới ép chặt thê tử, điên cuồng hôn nàng.

Cho dù mất đi tất cả lý trí, nhưng trong sự kích tình say đắm, Thạch Vô Kỳ vẫn không quên giữ lại một chút dịu dàng, chú ý đến kết tinh tình yêu nho nhỏ của hai người...

Chương 11

Nguồn : Lạc Thủy Điện

Yêu Tình Các

Đây không phải là hành trình vì buôn bán mà xuôi Nam.

Huỳnh đệ Thạch gia dẫn theo hai phần ba binh sĩ của Ngạo Long bảo cùng nhau xuôi Nam. Chỉ có các nữ nhân vẫn không rõ nguyên nhân thực sự.

Nhiều người toàn bộ chuẩn bị hoàn tất, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh một tiếng liền khởi hành.

Thạch Vô Giới trăm loại buồn chán dựa người vào bên ngựa, hai tay vòng trước ngực, thỉnh thoảng có chút buồn bực.

Thạch Vô Ngân thì có khí chất hơn nhiều, xoay mặt sang hướng khác, hoặc giả vờ về ngựa yêu.

Ở cửa lớn của Ngạo Long bảo, hai đôi phu thê ân ái đang nói lời từ biệt khó chia lìa.

Vợ chồng Lãnh Cương thì không nói gì, thâm tình hiện lên ở trong đáy mắt của hai người. Vô Hà cố nén nước mắt làm cho Lãnh Cương rất không đành lòng.

Huỳnh Nhi thì ngược lại, vội vàng giúp trượng phu sửa sang lại quần áo đã rất chỉnh tề, lại càng tha thiết dặn dò chuyện ăn uống muốn hấn chiếu cố mình cho thật tốt; Thạch Vô Kỳ cũng chẳng khác gì, ngăn dạn vạn dạn muốn nàng cẩn thận thân thể, chú ý bây giờ mình đang mang thai, mọi việc không nên quá kích động. Thiên ngôn vạn ngữ nói không hết, chỉ sợ đề sót cái gì đó.

Rốt cục Thạch Vô Kỳ ngừng nói, đột nhiên kéo Huỳnh Nhi vào lòng, vén áo choàng lên che đậy thân thể hai người. Hôn sâu lên đôi môi không ngừng khép mở của thê tử.

Động tác này rất ái muội! Mọi người không thấy được nhưng cũng đoán ra được!

Huỳnh Nhi tê dại ở trong lòng trượng phu. Lúc buông áo khoác xuống đã mất đi đoạn phần khích. Nhưng hai gò má của Huỳnh Nhi hồng điểm đã tố cáo mọi người nhiều hơn sự thật. Huỳnh Nhi nắc cở chết đi được, nàng vẫn không có dũng khí ở trước mặt mọi người biểu diễn đâu! Hôn nữa... Hôn nữa... Chết tiệt, thế nhưng hấn lại nói ba chữ kia cho nàng nghe vào lúc này, khiến nàng làm sao đáp ứng hấn? Chỉ có thể mang theo lỗi tai khô nóng chôn ở

trong lòng ngực của hắn, toàn thân vô lực. Rốt cuộc hắn cũng đã nói!

.

“Nhớ phải nghĩ tới ta, um?” Hắn nói nhỏ.

.

Huyền Nhi yếu ớt gật đầu, không biết người nào từ phía sau đỡ lấy nàng. Ánh mắt nàng đi theo tư thế oai hùng lúc lên ngựa của trượng phu, không rảnh để ý đến cái liếc mắt của Vô Giới. Nhìn trượng phu dần dần đi xa, không quay đầu lại, khoái mã bước đi, rất nhanh dần dần không nghe thấy tiếng vỗ ngựa nữa, bóng người biến mất ở đường chân trời... Huyền Nhi rũ mắt xuống, xoay người nhìn thấy Lãnh Tự Dương và Vô Hà đỡ lấy nàng, còn phía sau là Ngọc nương, khuôn mặt mọi người đều hồng, ai cũng không ngờ được Thạch Vô Kỳ lại to gan ở trước mọi người biểu diễn như vậy. May mắn có rất nhiều người hầu đã sớm rút lui, bằng không Huyền Nhi thật sự không có mặt mũi nào đi gặp người.

.

Vô Hà cười nhẹ.

.

“Tẩu tẩu, tẩu dạy hư đại ca rồi.”

.

Huyền Nhi lẩm bẩm:

.

“Hâm mộ phải không! Lãnh Cương sẽ không dám làm như thế, bắt quá ánh mắt kia của hắn đại khái cũng tỏ vẻ bức này.”

.

Tiến vào Hạo Nhiên lâu, Lãnh Tự Dương xoay người muốn rời đi, Huyền Nhi gọi hắn lại.

.

“Lãnh thúc, Vô Kỳ đi vắng, mọi chuyện làm phiền thúc rồi.”

.

“Đây là điều nên làm.” Thanh âm của ông cứng nhắc nhưng lạnh nhạt.

.

Thấy Ngọc nương không tiến vào, Huyền Nhi lại vội mở miệng:

“Lãnh thúc, có một việc nhờ người được không?”

.

“Thiếu phu nhân tận tránh phân phó.” Lãnh Tự Dương chính là không chịu đổi cách xưng hô này.

.

Huyền Nhi nhìn chằm chằm vào ông nói :

.

“Nương của ta ở một mình rất cô đơn, ta và Vô Kỳ đã thương lượng qua, chờ chàng trở về, giúp nương của ta tìm người gả đi. Người giúp ta chú ý nhìn xem nhân tuyển nào thích hợp được không? Không cần đại phú đại quý, chỉ cần đối xử tốt với nương của ta là được rồi. Người cũng biết, nương ta đi theo Tô Quang Bình không có một ngày tốt lành.”

.

Hình như trông thấy trong mắt Lãnh thúc hiện lên cái gì đó, nhưng lại thấy ông vẫn bình tĩnh vô ba. (không gọn sóng)

.

“Ta sẽ chú ý.”

.

Lãnh Tự Dương đi rồi, Vô Hà trực tiếp nhìn chăm chăm vào Huyền Nhi.

.

“Tẩu tẩu, tẩu lại đang hành động chủ ý gì phải không? Tình tiết rất quen thuộc nha.”

.

Huyền Nhi nhũ mảy, vênh vênh vào vào nói :

.

“Sử dụng ở trên lửa cháy thêm dầu chính là lần nào cũng đúng đấy! Muội có biết, công công kia của muội không làm được.” (thúc đẩy sự việc tiến triển mạnh và rộng thêm)

.

Hai người cùng nhau nhìn về phía ngoài cửa, ngoài ý muốn nhìn thấy Ngọc nương và Lãnh Tự Dương đi cùng một chỗ nói chuyện, Ngọc nương cúi thấp đầu, vì khá xa nên không nhìn thấy diễn cảm. Huyền Nhi cười đắc ý, chuyện tốt!

.

“Đừng rồi, tẩu tẩu, muội có việc nói với tẩu trước.” Vô Hà đỡ Huyền Nhi ngồi lên ghế trên, bưng cho Huyền Nhi một ly trà mới nói tiếp:

.

“Chờ Lãnh Cương từ Giang Nam trở về, bọn muội muốn dọn ra ngoài, muốn đi tới Thiên Sơn. Trước kia Lãnh Cương ở Thiên Sơn vẫn có nhà, cả nhà sự phụ chàng cũng ở nơi đó.”

.

“Sẽ chịu khổ đấy, cuộc sống bên kia không có phương tiện đất phẳng, càng không có nô bộc để cho muội sai sử. Tự mình phải giặt quần áo, nấu cơm, làm ruộng...” Huyền Nhi trực giác phản đối. Nhìn Vô Hà một thân da mềm thịt lợt, thân thể mảnh mai làm sao chịu được công việc nặng nề? Mặc dù biết Lãnh Cương một thân ngao khí, phẩm là chuyện tổng yếu phải cân nhắc một chút nha!

.

Vô Hà không chút để ý cười ngọt ngào.

.

“Lãnh Cương đã sớm nói với muội rồi. Vốn chàng muốn theo đại ca học cách làm ăn, kiếm tiền để muội có cuộc sống tốt đẹp. Nhưng mà, đây không phải là chí hướng của Lãnh Cương, chàng yêu thích sơn thủy, thích sự yên lặng. Hành y tế thế, du tẩu khắp nơi là tâm nguyện của chàng. Muội không cần chàng vì muội mà thay đổi tất cả. Muội thương chàng đậm bạc, thương chàng không tranh sự đời, thương tất cả mọi thứ của chàng. Trước kia, muội đã chắc chắn phải gả cho chàng, cũng hiểu được cuộc sống mình sẽ sống, bởi vậy làm quần áo, nấu cơm, chuẩn bị một chút hoa hoa cỏ cỏ không làm khó được muội. Huống chi, Lãnh Cương sẽ không để cho muội chịu khổ, chỉ cần chàng thật tình yêu muội, thì không có chuyện gì có thể xưng là khổ.”

.

So với mấy tháng trước lần đầu gặp Vô Hà, bây giờ nàng rất kiên cường. Huyền Nhi không nghĩ tới Vô Hà từ nhỏ cầm y ngọc thực thể nhưng bỏ xuống được tất cả, toàn tâm toàn ý đi theo người mình yêu. Huyền Nhi rất bội phục, cần phải có tình yêu sâu bao nhiêu, dũng khí nhiều bao nhiêu? Tuy rằng không muốn, nhưng nghe được những lời này thì Huyền Nhi biết không cần phải nhiều lời. Chỉ cần có tình yêu, tất cả vật chất có thiếu hụt thanh đạm cũng không có cái gì đáng giá để lo lắng, huống chi Lãnh Cương có một thân y thuật tốt, còn sợ Vô Hà bị đối sao?

.

Huyền Nhi nắm chặt Vô Hà.

.

“Muội thay đổi rồi, Vô Hà. Độc lập, kiên cường, nhưng không mất đi dịu dàng ban đầu. Lãnh Cương thật có phúc. Không giống như tẩu, chọc cho đại ca muội vừa tức vừa vội.”

.

Vô Hà lắc đầu.

“Không phải đâu! Từ khi tẩu đến, trong nhà bắt đầu có tiếng cười, có cảm giác gia đình. Nhất là đại ca, bởi vì tẩu đến mà có cảm giác sinh mệnh, tẩu không hiểu sao? Đại tẩu.”

Nghĩ tới đại ca luôn luôn nói năng thận trọng, gần đây trên mặt mang theo nụ cười, vẻ mặt ôn hòa hơn. Lúc trước người trong Ngạo Long bảo cảm giác áp bách ngay cả người hầu cũng thường cảm thấy không nói, toàn bộ cao thấp trong bảo lúc nào cũng ở trạng thái im lặng trầm túc. Cho đến khi nữ chủ nhân xuất hiện, đem đến hơi thở hoạt bát hiếu động, bốn phía nơi này đều thay đổi không khí. Nàng không làm bộ, không xử phạt người, lúc hưng trí đến sẽ xách theo một thùng nước cùng nhau quét dọn với người hầu. Người trong bảo vẫn cần cù làm việc như cũ, nhưng trên mặt mỗi người đều có nụ cười.

Huyền Nhi ngược lại vô cùng ngượng ngùng.

“Tẩu không có vĩ đại như vậy, nếu như đã nhất định phải ở chỗ này cả đời thì tẩu cần phải sống cho thật tốt, sống một cuộc sống khoái khoái lạc lạc, chỉ như thế mà thôi.”

“Đại ca không may mắn như đại tẩu, hai mươi tám năm nay luôn sống một cuộc sống rất khổ sở.” Vô Hà thở dài một hơi.

Cái này ngược lại lại khơi mào tò mò của Huyền Nhi. Nàng biết Thạch gia từng bị diệt môn, nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ biết là từng mảnh từng đoạn. Không có nối liền với nhau.

“Năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Vô Hà nói :

“Mười bảy năm trước, cả nhà muội vốn sống ở Giang Nam, phú giáp một phương, phụ thân khi còn sống cực kỳ hiếu khách, môn khách thực khách ba ngàn có thể so sánh với Mạnh Thường. Trong một đêm sau khi muội hạ sinh được ba tháng, một đám đạo phi nhảy vào nhà của chúng ta, giết người phóng hỏa, thực khách thoát được không còn một ai. Lãnh thúc bắt lấy nhị ca, tam ca trốn đến hầm đất, không kịp trở lại cứu đại ca, còn phụ thân bị ba người vây đánh lại phải bảo hộ đại ca, cuối cùng lấy thân mình ngăn cản một kiếm ôm chặt đại ca, chết ở trước mặt đại ca... Sau đó, Lãnh thúc trở lại cứu đại ca, thấy Thạch gia đã vẫn hồi vô vọng, suốt đêm cưỡi ngựa chạy nhanh mang chúng ta đến phương Bắc. Nhưng đại ca vẫn hôn mê bất tỉnh, Lãnh thúc tìm kiếm danh y cũng không cứu được đại ca tỉnh lại, đang lúc thúc thủ vô sách thì đại ca lại đột nhiên tỉnh dậy. Nhưng lại biến thành si ngốc, không nói một lời, ai cũng không nhận ra. Trong đêm khuya một tháng sau, chúng ta trú ở nhà tranh nhỏ nấu cơm, đột nhiên đại ca điên cuồng kêu to, nhớ lại tất cả, từ đó về sau trở thành một người khác, không giống một tiểu hài tử cũng không giống người sống, liều mạng đọc sách, liều mạng luyện công, không cười, không nói, cũng không nghỉ ngơi. Nhị ca nói đại ca vốn là một đại vương nghịch ngợm dịu dàng thích cười lại bướng bỉnh, nhưng phụ thân chết đi, huynh ấy bị tổn thương quá sâu quá nặng. Trước khi cừu gia chưa diệt vong, huynh ấy sẽ không lo lắng chính mình, hơn nữa sản nghiệp lớn trong nhà, buồn phiền bận rộn, thân là đương gia nhất định sẽ có rất nhiều chuyện phải xử lý. Tẩu xuất hiện thật tốt, đại ca ở trước mặt tẩu hoàn toàn có thể thả lỏng.”

Hay là Tô Quang Bình cũng là một trong những đạo phi kia? Cho nên Vô Kỵ nói hắn là cừu gia? Đột nhiên, hai mắt Huyền Nhi trừng lớn! Sắc mặt trắng xanh.

“Đại tẩu, tẩu làm sao vậy?” Vô Hà hoảng sợ, vội hỏi.

“Tẩu... tẩu hơi mệt... tẩu muốn quay về Lan viện. Đại ca muội dặn dò, muốn tẩu ăn nhiều, ngủ nhiều.” Huyền Nhi giả bộ tươi cười, ở dưới ánh mắt của

Vô Hà đi đến Lan viện.

Trời ạ! Vô Kỵ không phải đi buôn bán! Là đi báo thù đấy! Tại sao nàng lại ngốc đến bây giờ mới phát hiện ra? Huyền Nhi nửa dựa vào cột giường, ôm lấy trái tim đang đập mạnh. Một mặt là vì cuộc sống khổ sở mà Vô Kỵ đã trải qua, một mặt là vì lo lắng cho chuyến đi lần này của hắn. Hắn mang theo huynh đệ xuất môn, dẫn theo những thủ hạ được huấn luyện có thể so với quân đội cùng nhau xuôi Nam, không mang theo hàng hoá, ngang hông mỗi người lại có binh khí. Vô Kỵ chỉ nói muốn xuôi Nam, là nàng tự cho là buôn bán nên mới không hỏi nhiều, hắn cũng không tính là lừa nàng. Nhưng hắn không nói rõ là có dụng ý gì? Sợ nàng lo lắng? Hay là cho rằng chuyện không liên quan đến nàng? Ôi! Nàng lo lắng chết đi được, nhưng lại không biết phải làm thế nào. Bởi vì tình hình bây giờ của nàng cũng không thể đi xa, cho dù cưỡng ép xuôi Nam, cũng chỉ có thể tăng thêm phiền toái cho hắn mà thôi. Không thể nói cho Vô Hà biết, chỉ sợ nàng lại lấy nước mắt rửa mặt, cần gì phải có thêm một người lo lắng? Thở dài, trong lòng rối loạn bất bình, chỉ khẩn cầu tất cả bình an, mọi việc thuận lợi.

Một cảm giác nhỏ bé xúc động giác quan của nàng, Huyền Nhi cảm thấy trước ngực nóng lên, vội lôi Bát Quái Thạch trong quần áo ra, tại sao Bát Quái Thạch lại đang phát sáng? Hơn nữa luôn luôn xoay tròn, nghịch chuyển rất nhanh giống như muốn hút hồn phách của người, nàng vội vàng bao chặt Bát Quái Thạch. Không dám nhìn nhiều, nhưng trong không khí lại truyền đến một giọng nói, một giọng nói vô cùng quen thuộc!

“Liễu Liễu...”

Trời ạ! Giọng nói này là.. là của mẹ!

“Mẹ —— “

Mới kêu xong, thân thể liền sinh ra đau đớn như té liệt! Nàng ôm lấy đầu kêu đau, thân thể lại nhẹ lên, nàng mở mắt ra thì nhìn thấy chính mình đã ngã xuống! Trời ạ! Nàng đang thoát khỏi thân thể của Tô Huyền Nhi! Có một lực lượng khác hợp với linh hồn của nàng, thôi lên trên! Trước khi mất đi cảm giác, một đạo bóng trắng rót vào trong thân thể của Tô Huyền Nhi...

Trần ngập ở trong không khí chính là hương mì thịt bò, nàng ngửi thấy liền thêm nhỏ dãi ba thước. Có một đôi tay mềm mại ấm áp đang vỗ nhẹ trên khuôn mặt của nàng. Sau đó thanh âm từ ái truyền đến: “Liễu Liễu, con sâu lười nhỏ, đã ngủ ba ngày rồi, mẹ không tin con vẫn còn ngủ được.” Là giọng nói của mẹ.

Liễu Liễu? Gọi nàng là Liễu Liễu? Nàng đột nhiên mở to mắt, nhảy dựng lên. Đập vào mắt đầu là đồ vật của thế kỷ 20, tivi, giường lò xo, sofa, một con búp bê vải nàng yêu mến nhất... Đây là phòng của nàng! Căn phòng ở Đài Loan của thế kỷ 20, cùng với mẹ của nàng là Chu Lệ Dung. Nàng kinh hoàng nhìn người xa lạ tóc vàng mắt xanh ở trong gương, người xa lạ kia cũng trả lại nàng ánh mắt kinh hoàng! Ông trời ở đâu, nàng không còn là Tô Huyền Nhi, mà là Dương Ý Liễu... Không! Cũng không phải là Dương Ý Liễu, có trời mới biết nàng đang ở trong một khối thân thể không biết tên.

“Mẹ! Vì sao? Vì sao? Mẹ đang làm cái gì!” Nàng thấy rõ sự thật, nàng đã không còn là Tô Huyền Nhi, không còn là nữ nhân Thạch Vô Kỵ yêu thương, là trời cao đùa giỡn nàng sao? Hay là mẹ lấy yêu thích trêu chọc làm điểm xuất phát? Không! Nàng không muốn trở về! Không muốn! Nàng khàn giọng nhìn về phía mẹ chất vấn.

Chu Lệ Dung bị dao động nhìn con gái! Nàng nhận ra ánh mắt kia! Đó là ánh mắt yêu đương, ánh mắt ai oán vì tình mà khổ sở! Bà ghen ngào trực tiếp kêu lên:

“Mặc kệ hơn hai tháng qua con đã trải qua cuộc sống như thế nào, nhưng tất cả cũng chỉ là một giấc mộng, quên nó đi! Huyền Nhi, đây không phải là thời đại của con. Người cổ xưa, cuộc sống kia, thế giới kia, mẹ sợ con không quen! Còn mười vị trưởng lão của Linh Dịch giới không thể cho phép mẹ phạm phải sai lầm lớn, liên tục muốn dẫn con ra khỏi lịch sử. Nhưng mẹ không chịu, về sau bọn họ thay mẹ tìm được một khối thân thể có từ trường

hoàn toàn phù hợp với linh hồn của con, muốn cho con trọng sinh trở lại hiện đại. Trong quá trình, chúng ta có mời tới hồn phách của Tô Huyền Nhi. Mới biết nàng ta quả thật rất bi thảm, rất thống khổ, không muốn trọng sinh. Ngay cả nàng ta cũng đã nói như vậy. Làm sao mẹ sẽ cho rằng ở bên kia con có một cuộc sống tốt? Liễu Liễu, tất cả làm lại từ đầu. Chúng ta cho Tô Huyền Nhi ba năm tuổi thọ để bồi thường, nàng ta tồn tại ở niên đại của nàng ta.”

Trở lại hiện đại thì như thế nào? Người yêu của nàng không ở chỗ này! Nàng nắm chặt tay của mẹ.

“Để cho con trở về! Để cho con trở về! Con yêu hân! Mẹ! Van cầu người, tiếp tục giúp con một lần, để cho con trở về thay nàng ấy sống tiếp, nếu nàng ấy không muốn trọng sinh, vậy để cho con thay nàng trọng sinh.”

Ngày tháng không có Vô Ky, cuộc sống trống rỗng đến đáng sợ! Thậm chí cũng đã quên cuộc sống cần phải trải qua như thế nào!

“Không có biện pháp! Liễu Liễu, các trưởng lão giúp mẹ là vì không muốn con can dự vào trong lịch sử, bọn họ sẽ không giúp con trở về. Mà mẹ, sớm đã không có năng lực này. Mới hơn hai tháng thôi! Liễu Liễu! Làm sao con có thể đi yêu người khác?” Chu Lệ Dung không rõ, bất quá nhìn con gái chưa từng có bi thương muốn chết, bà đã bắt đầu hối hận khi mang con gái trở lại.

“Hơn hai tháng thì như thế nào? Con lập gia đình, yêu chồng của con, mang thai con của hân, tất cả đã phát sinh, con có thể như thế nào? Cho rằng không thể trở về nữa, yên tâm đi yêu hân, yên tâm đi tiếp nhận, tính toán cả đời chỉ yêu một mình hân. Mẹ! Lúc chuyện đến, có thể nói không yêu liền không yêu sao?” Ý Liễu khóc ròng.

Đúng vậy, chỉ có người trải qua tình cảm thật sự mới có thể nói ra những lời này, cũng chỉ có tình cảm mới có thể đem mừng rỡ khi trở về hóa thành chia lìa ruột gan đứt đoạn. Con gái của bà chưa bao giờ khóc, thế nhưng bây giờ lại khóc. Chu Lệ Dung đau lòng ôm chặt con gái, bất luận như thế nào, cuối cùng không thể lưu con bé cả đời. Con gái của bà đã tìm được tình yêu, xuyên qua thời không ngàn năm, làm sao có thể dừng lại ngàn dặm xa xôi? Vì con gái còn có cái gì mà không thể làm được? Cho dù cuối cùng bà chỉ có một thân một mình.

“Mẹ xin lỗi con, Liễu Liễu. Chúng ta lập tức đi Đại Lục, chỗ ấy có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhất định sẽ có phương pháp đưa con trở về. Tuy rằng luyến tiếc, nhưng làm cha mẹ cũng chỉ cầu cho con gái tìm được hạnh phúc. Chỉ cần con sống tốt, Liễu Liễu, cái gì mẹ cũng sẽ làm.” Chu Lệ Dung nâng khuôn mặt nhỏ của con gái lên, nhẹ lau nước mắt trên mặt nàng.

Dương Ý Liễu lại rơi nước mắt mới, cảm thấy mình bất hiểu.

“Con xin lỗi, mẹ, con hân nên cao hứng khi được trở về, hầu hạ dưới gối người thật tốt, người đã mất nhiều tâm huyết như vậy. Thậm chí mất đi năng lực đặc biệt, đều là vì con... Nhưng con lại ích kỷ như vậy! Con xin lỗi... Thật sự...”

Mẹ con ôm chặt lấy nhau, Chu Lệ Dung gượng cười.

“Đứa nhỏ ngốc, cho dù con sống ở chỗ này, vẫn không phải lập gia đình sao? Gả ra nước ngoài, gả đi xa, cũng không dễ gặp lại. Được rồi! Không nói những lời thương cảm nữa. Nói cho mẹ biết, là đàn ông thôi suốt chúng nào bắt cóc trái tim của con gái của mẹ hân!” Bà chống nạnh nhìn con gái.

Con gái nhỏ Dương Ý Liễu lộ ra dáng vẻ yêu kiều, dựa vào ở trong lòng mẹ, hai mắt sáng lên lập tức muốn nói đến người trong lòng cho mẹ nghe, vung tay lên, lại thấy một đôi hoa tai bên trong áo nàng rơi xuống.

Là Bát Quái Thạch!

“Đây là cái gì?” Chu Lệ Dung nhắt lên xem xét. Trục giác nói cho bà biết, đây không phải là đồ vật tầm thường, hơn nữa trong cục đá tản ra năng lượng vô cùng mập mờ! Bà thân là Nữ Vu ngoại hạng, đối với sự vật kỳ dị không biết toàn bộ cũng biết tám, chín phần. Thế nhưng đồ vật này, khẳng định là vô tích có thể tìm ra (không có dấu vết). Hôm qua từ Đại Lục trở về, bà không phát hiện trên người con gái có thứ này. Huống chi nửa tháng tới nay khối thân thể này toàn bộ do bà bảo quản, như vậy thứ này từ đâu mà đến?

“Bát Quái Thạch! Làm sao có thể? Làm sao nó có thể trở về cùng với hồn phách của con?” Ý Liễu kêu to, một chén hi vọng đốt đèn lên ở trong lòng nàng.

“Bát Quái Thạch gì? Con thấy rồi sao?”

Nàng mãnh liệt gạt đầu, vội vàng nói :

“Đây là truyền gia chi bảo của Vô Kỵ —— chồng của con tặng cho con, thuộc di vật thượng cổ. Vô Kỵ nói nếu như giải thích được bí mật chứa bên trong nó liền có thể thông cổ kim, biết tương lai, hiểu thiên cơ, nhưng Thạch gia chỉ đem nó dùng để truyền thừa. Vật này sẽ làm cho tâm thần người khiếp sợ, không thể nhìn lâu, hơn nữa ở thời điểm nhân duyên tế hội nào đó, sẽ sinh ra nghịch chuyển thời không. Vô Kỵ để con mang là vì nó có thể an thai... Nhưng... Tại sao nó lại trở về cùng con chứ?”

Lông mày Chu Lệ Dung nhíu chặt.

“Nói chung sử dụng thần vật, nhất định có liên quan đến thiên khí linh khí giao nhau, hoặc là ngôi sao, hoặc là triều tịch, hoặc là âm dương luân phiên và những thứ khác. Nếu như không biết phương pháp sử dụng, nó cũng giống như phế thạch, chỉ có thể phát huy một ít tác dụng, càng sợ là phản tác dụng. Có lẽ là nó dẫn con trở về. Bởi vì hội học thuật linh dị thế giới sẽ không có người tới giúp chúng ta. Nhưng sợ là sợ một khi nghĩ sai, ở trong nghịch chuyển thời không, đưa con đến hắc động vũ trụ, khiến con hồn tiêu phách tán... Hậu quả rất đáng sợ. Trừ phi chúng ta tìm được sách vở có liên quan, nếu không không thể thử loạn, hiểu không?” Bà thận trọng dặn dò.

Dương Ý Liễu nói :

“Nhưng Bát Quái Thạch thuộc cát chứa tư nhân, không có người dễ dàng phát hiện, như vậy phải đi nơi nào tìm tư liệu của nó?”

Ngược lại Chu Lệ Dung đã tính trước mọi việc.

“Phạm là di vật thượng cổ, hoặc là truyền thuyết, hoặc là chân thật, nhất định sẽ có người soạn viết, nhưng niên đại đã lâu, vừa ở Đại Lục khai quật, tư liệu cũng nhất định ở Đại Lục. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi Đại Lục, sẽ tìm được thôi, cùng lắm thì đến từng gian sách báo tìm kiếm.”

Treo Bát Quái Thạch vào lại trước ngực con gái, ít nhất, trước mắt có một con đường dễ đi, lợi dụng lực lượng thiên nhiên trời đất mang con gái đi, các trưởng lão cũng không phản đối nữa.

Nhưng mà... Bát Quái Thạch thật sự có thể mang con gái bà trở về sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Nàng không phải là Huyền Nhi! Nàng không phải là Huyền Nhi mà hấn yêu thương!

Thạch Vô Kỵ hoảng hốt phát hiện ra điều này!

Sau khi trở lại Ngạo Long bảo, hấn vội vàng chạy tới Lan viện tìm kiều thê rồi xa hai tháng nhưng giống như cả đời, chỉ muốn ôm nàng thật lâu, hôn nàng thật nhiều. Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy hấn lại sợ hãi khóc lóc, rúc vào góc giường run rẩy, bộ dạng sợ hãi như vậy giống như dê con chỉ đợi làm thịt. Dùng tiếng khóc như con muỗi cầu xin hấn đừng tới gần nàng!

Đây không phải là Huyền Nhi của hấn! Mà giống như là Huyền Nhi mà Lãnh Cương từng miêu tả! Ông trời! Trong lúc hấn đi vắng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau một lúc lâu, hấn cho gọi người nhà tụ tập ở Phong Vân lâu. Nói lại tình hình của Huyền Nhi cho mọi người biết, lúc đầu Vô Ngân, Vô Giới cùng Lãnh Cương trở về đều rất kinh ngạc. Ngược lại Lãnh Tự Dương và Vô Hà lo lắng nhìn nhau.

“Lãnh thúc? Vô Hà?” Thạch Vô Kỵ nhìn về phía hai người.

Lãnh Tự Dương nói trước:

“Từ ngày đại thiếu gia xuất môn, phu nhân trở về phòng không lâu thì chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai từ trong phòng phát ra. Chúng tôi vội vàng chạy tới thì thấy thiếu phu nhân đang nằm trên mặt đất, không lâu sau tỉnh lại thì trở thành bộ dạng như thế này. Thiếu phu nhân chỉ nhận ra mỗi mình Ngọc nương, không nhận ra những người khác. Ngọc nương nói, có lẽ là thiếu phu nhân mang thai cho nên tính tình lại biến thành bộ đáng ban đầu, sinh con xong có lẽ sẽ không sao nữa.”

“Không, không có khả năng, cái này không thể nói như vậy được.” Vô Ngân là người đầu tiên bác bỏ.

Vô Hà lo lắng nói:

“Đại tẩu luôn luôn nói, nàng không muốn trở về, trở về làm cái gì? Đại ca... bề ngoài nàng chính là tẩu tẩu, nhưng nội tâm lại không phải! Nàng không phải cùng một tẩu tẩu... Ôi, cái này nên nói như thế nào đây!” Nàng cầu trợ nhìn thấy trưởng phu Lãnh Cương, Lãnh Cương cầm tay nàng.

“Nhưng nàng quả thật vẫn là đại tẩu nha, dung mạo này, diện mạo này...” Vô Giới kêu lên.

Lời của Vô Giới chạm đến phần trí nhớ nào đó của Thạch Vô Kỵ. Nhớ rõ trước kia Huyền Nhi đã từng hỏi hấn, nói nếu nàng không phải dung mạo kia, tính khí kia, hấn còn thích nàng nữa không? Những lời ám chỉ này, hấn hoàn toàn không hiểu rõ, tuy nhiên nó lại là sự kiện mấu chốt của cả chuyện này. Rốt cuộc ý của nàng là gì đây?

“Nếu như nghĩ đến phương diện hoàn hồn, có lẽ có thể giải thích được.” Lãnh Cương chậm rãi nói.

Mọi người chấn động. Bởi vì chuyện linh dị, từ trước đến nay không được Thạch gia tin tưởng, cho dù thực sự có chuyện lạ, cũng tồn tại tâm tính “Kính quỷ thần mà viễn chi” đi đối mặt. Nhưng mà, chuyện phát sinh trên người Huyền Nhi rất khác thường, trên đạo lý thì toàn bộ không hiểu. Hiện giờ Lãnh Cương nhắc tới, nếu không tin là có, còn có thể như thế nào? Chỉ cần có phương pháp có thể để bọn họ hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, có thể để cho Huyền Nhi bọn họ yêu thích quay về lần nữa, cho dù phương pháp nào đều đáng giá thử một lần.

“Có ai có thể thỉnh giáo?” Thạch Vô Kỵ hỏi.

“Lên Thiên Sơn, tìm sư phụ Lã Bất Quần của ta.” Lãnh Cương nói.

Đỉnh núi Thiên Sơn, vân yên vụ hải hình thành kỳ cảnh mộng ảo, sớm tới mùa đông tuyết trắng phủ khắp núi, đặc biệt rét lạnh. (vân : mây; yên : khói; vụ : sương mù; hải : biển)

Lạnh lẽo bao trùm bên dưới, nhام thạch làm thành bàn, bên cạnh bàn có ba người đang ngồi.

Một lão nhân đầu bạc mi dài, một thân áo xám vụng về, nhưng lại tiên phong đạo cốt.

Hai người còn lại là Thạch Vô Kỵ và Lãnh Cương, sắc mặt bọn họ trầm trọng nhìn vào lão nhân, muốn ở trên khuôn mặt bình tĩnh vô ba của ông nhìn ra manh mối.

“Đây là kết quả do con người nghịch thì làm ra, vốn không nên xuất hiện ở niên đại này của chúng ta, nàng là hồn phách thuộc về tương lai, ở một ngàn năm sau. Lần này trở về, chính là phù hợp luân chuyển vận hành, Thạch công tử cũng đừng có cưỡng cầu.” Lão nhân thâm trầm mở miệng, hai mắt vẫn nhắm lại.

Thạch Vô Kỵ tuyệt đối không thỏa hiệp nói:

“Ta muốn cưới thê tử kia của ta.”

“Cho dù trút hết toàn bộ của ngươi?” Lão nhân hỏi.

“Trút hết toàn bộ của ta!” Thạch Vô Kỵ kiên quyết trả lời.

Lão nhân mở mắt ra, nhìn lên không trung.

“Lệnh phu nhân còn ba năm dương thọ, ba năm sau, là một chuyển cơ. Nhớ một người là một loại động lực, ở thời điểm chuyển cơ cùng nó biến động theo, có lẽ, nàng sẽ trở lại! Trước lúc đó, ai cũng bất lực. Người của đời sau có thể hồi tưởng, người hiện thế lại không có cách nào tìm kiếm đến tương lai.”

Ba năm? Ba năm sau Huyền Nhi vẫn không nhất định sẽ trở lại? Ngay cả một khắc hán cũng không đợi được. Huyền Nhi đã là toàn bộ sinh mệnh của hán. Nữ tử không tuân thủ truyền thống, làm theo ý mình mới là người hán chân thành yêu mến. Hiện giờ trong nhà có một nữ nhân nhút nhát, tuy rằng xinh đẹp giống nhau, tuy nhiên lại không hề có thần... Hán yêu thương dung mạo kia, nhưng đối với chủ nhân đang chiếm đóng thân thể kia hán lại cảm thấy sâu sắc chán ghét —— hán sớm biết như thế, không có gì ngoài Huyền Nhi yêu mến hán, bất kỳ nữ nhân nào đều là dung chi tục phẩn, nhìn cũng không muốn nhìn! Cho dù là một gương mặt giống nhau... Huyền Nhi ơi... Chẳng lẽ đã định trước cuộc đời này vô duyên? Vậy tội gì lại đi một lần? Lấy đi tim của hán lại nhẫn tâm từ biệt? Nhẫn tâm biết bao?

“Tại sao nàng lại đi?” Hán khẽ hỏi.

Lão nhân nhìn về phía hán.

“Nàng thân bất do kỷ, một nữ nhân có thể vì nam nhân mang thai, ở lại trong thời không không thuộc về mình chân thành thích ứng, tâm ý này đặc biệt hiểu được, không nên có điều nghi ngờ.”

Thạch Vô Kỵ cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai tháng qua hán phục thù, để toàn bộ cừu gia nhận được kết cục nên có, gông xiềng gác ở trên vai mười bảy năm rốt cục cởi xuống, nhưng lại không có chút vui sướng nào. Thăm nghĩ sớm mau trở về nhà nhanh một chút, trở lại nơi thể xác và tinh thần của hán có thể hoàn toàn nghỉ ngơi. Thế nhưng, nàng lại biến mất, thay vào đó là một nữ nhân xa lạ, hay khốc lốc. Là ông trời trêu chọc sao? Trời cao không chút lưu tình cướp đi tình yêu thương của hán? Đầu tiên là phụ mẫu, tiếp tục là đến Huyền Nhi. Không, lần này hán sẽ không thỏa hiệp với vận mệnh, hán muốn tìm Huyền Nhi của hán về, bất kể trả cái giá gì!

Không có phương pháp! Tìm không thấy sách, tìm không thấy sách có liên quan đến Bát Quái Thạch! Đã hai tháng! Mẹ con nàng từ Bắc Kinh đi xuống Hàng Châu, vẫn không có cách nào tìm được sách gì có thể khởi dụng Bát Quái Thạch.

Bốn phía Dương Liễu Tiểu trồng đầy cây liễu, là khách sạn cũ có thời kỳ lâu dài nhất ở Hàng Châu, có lịch sử ngàn năm, đã liệt vào di tích cổ bậc một, nhưng bởi vì kiến trúc kết cấu rắn chắc dùng bền, gần đây lại khai phá du lịch, cho nên nguyên bản cấm dùng “Dương Liễu Tiểu Trú” lại dùng để làm khách sạn, thời kỳ có thể ngược dòng tới Tống Triều, từng có vài lần sửa chữa lại.

Có lẽ Vô Kỵ đã phát hiện nàng và Tô Huyền Nhi chân chính khác nhau nhỉ? Có phải Tô Huyền Nhi như vậy lại càng thích hợp với hán không? Nhớ, thật là nhớ hán. Thì ra nhớ nhưng ai đó là chuyện hao tổn tinh thần như vậy, trả không muốn uống, cơm không muốn ăn thì ra cũng không phải là tiểu thuyết ngôn tình khoa trương bịa đặt mà có. Nàng không muốn Thạch Vô Kỵ đụng chạm vào Tô Huyền Nhi, không muốn hán đụng vào nàng! Cùng một khối thân thể cũng không được... Ôi... Nàng điên rồi! Nàng thật sự điên mất rồi!

Đẩy cửa sổ ra, thấy mặt trời chiều ở đường chân trời tạo thành nửa vòng tròn, bốn phía đầy kim quang, mặt trời chiều xinh đẹp giống như từ Lan viện nhìn ra ngoài! Nàng chán nản cầm Bát Quái Thạch bên trong áo ra, vuốt ve, khẽ than:

“Nếu như ngươi có thể đi theo ta, thì tại sao không thể mang ta trở về đây? Ngươi bảo hộ các triều đại của Thạch gia lâu như vậy, chẳng lẽ không muốn trở về sao?”

Tàng đá đương nhiên không trả lời nàng.

Chu Lệ Dung đẩy cửa vào, vẻ mặt mệt mỏi.

“Liễu Liễu, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm chiều đi!”

“Đợi lát nữa! Mẹ, người nhìn xem, mặt trời chiều ngày hôm nay có phải hồng đến giống như quả cầu lửa đang thiêu đốt hay không?” Nàng quay đầu lại nhìn mẹ cười cười.

Chu Lệ Dung nhìn sang, lại nhìn thấy cửa sổ biến dạng vạn vật, Bát Quái Thạch và mặt trời chiều cùng kết hợp léo ra hào quang yêu dị. Nàng thét chói tai:

“Liễu Liễu! Rời khỏi cửa sổ! Mau!”

Cả gian phòng lại bắt đầu xoay tròn bốp méo, giống như động đất! Nhưng mà, Chu Lệ Dung biết, Bát Quái Thạch bị kích động. Không biết tại sao kích động, cũng không biết lúc này thời không nghịch chuyển là tốt hay là xấu! Không! Bà nhất định mang con gái đi ra ngoài, căn phòng sẽ không chịu nổi sức xoắn mà đổ sập, góc tường đã xuất hiện vết nứt rồi!

Dương Ý Liễu liều mạng muốn đến gần mẹ, nhưng nàng đi không được! Kinh hãi nhìn thấy mình lại nhẹ nhàng lên, còn Bát Quái Thạch nhốt chặt linh hồn của nàng.

“Mẹ!” Nàng thét chói tai!

Bốn phía Bát Quái Thạch xuất hiện một lỗ xoáy màu đen thật lớn hút nàng vào trong đó! Sau khi linh hồn của nàng hoàn toàn bị hút vào, lỗ xoáy đen biến mất, nhưng căn phòng vẫn đang chấn động như cũ!

Chu Lệ Dung giống như điên cuồng chạy tới cửa sổ. Nhưng phía sau lại có hai đôi tay bắt lấy bà. “Còn có người chưa chạy ra ngoài! Nhanh lên đi, nhà sắp sập rồi!” Bà bị bắt đi ra ngoài.

“Liều Liễu!” Chu Lệ Dung thét chói tai sau đó hôn mê! Tiếng thổi còi của xe cấp cứu ở phương xa, tiếng kêu khóc chung quanh truyền đến, tiếng cứu giúp, hình thành một bầu ác mộng đáng sợ.

Bà không biết cỗ lực lượng này muốn dẫn con gái của bà đi đâu, có lẽ hồn phi phách tán thành tơ du hồn, có lẽ vĩnh viễn trấn ở trong hắc động vũ trụ không thấy mặt trời, dù sao —— lần này, bà đã chân chính mất đi con gái của bà rồi, vĩnh viễn mất thật rồi. . .

Trong Ngao Long bảo, đang lúc xuân hạ, trăm hoa đua nở, mùi hương ngào ngạt khắp nơi, vốn nên là mùa thoải mái, nhưng không khí trong bảo lại tấp nập khiến người dồn ép thở không nổi, ngay cả phong cảnh tốt đẹp cũng mất đi hào quang vốn có.

Trong ngoài Lan viện một vài nữ bộc ra ra vào vào, thỉnh thoảng có người chạy về phía Phong Vân lâu bẩm báo tình hình. Vốn là tháng sáu sinh ra người thừa kế của Ngao Long bảo, nhưng lại tới trước tháng năm, bởi vì mẫu thể (cơ thể của mẹ) quá mức suy yếu, dẫn đến sinh non, tình hình vô cùng không lạc quan, Tô Huyền Nhi đã đau đớn một ngày một đêm, hai bà mẹ gấp đến độ người đổ đầy mồ hôi, liên tục muốn phu nhân dùng sức rặn, dùng sức dồn lại, nhưng khóc lóc tiêu hao rất nhiều sức lực của nàng, đau bụng sinh chui tâm đến xương đã khiến nàng sợ hãi gần như buông tha cho ý chí muốn sống, (thập phần thống khổ)

“Có lẽ chỉ có thể giữ được một người, mà mẫu thể tương đối yếu.” Lãnh Cương nhíu mày nhìn Thạch Vô Kỵ nói.

Huyền Nhi biến mất sáu tháng. Thạch Vô Kỵ luôn luôn ở trong Hương viện chưa từng bước vào Lan viện, một trong những nguyên nhân là nàng không phải là Huyền Nhi, thứ hai là không muốn kinh hách nàng mà động đến thai khí, chỉ gọi Ngọc nương chăm sóc nàng. Nhưng thân thể của nàng càng ngày càng yếu đi, cho đến hôm nay nàng thậm chí không có dũng khí sinh con, tình nguyện chết đi.

Tất cả bọn họ chờ đợi tin tức ở trong Phong Vân lâu. Bọn họ hoàn toàn xa lạ với Tô Huyền Nhi này, nhưng thân thể kia là nơi Huyền Nhi có thể dựa vào khi trở về —— nếu như nói nàng có thể trở về. Sao có thể để nàng chết đi? Còn thai nhi —— là kết tinh của hắn và Huyền Nhi, làm sao bỏ được?

Thạch Vô Kỵ nhìn về phía Lãnh Cương.

“Nếu như vạn bất đắc dĩ, giữ thai nhi lại.”

“Đại ca!” Mọi người kinh hô.

Thạch Vô Kỵ nâng tay ngăn chặn.

“Đối với một nữ nhân một lòng muốn chết cầu xin giải thoát. Chúng ta đều bất lực, cho dù cứu nàng, đối với nàng chưa chắc là chuyện tốt, đối với chúng ta cũng không phải! Bởi vì nàng chỉ là một người lạ, không phải là Huyền Nhi của chúng ta.”

Lãnh Cương lui ra ngoài.

Chẳng lẽ ngay cả đại ca cũng buông tha hi vọng sao? Mọi người mỗi ngày chờ mong trời cao cho bọn họ một kỳ tích, mang tẩu tẩu trở về! Bởi vì mất đi tẩu tẩu, bị thương sâu nhất nặng nhất chính là đại ca! Hắn lại trở thành người không biết cười, liều mạng làm việc, liều mạng để cho mình mệt mỏi, bằng không chính là ngu ngơ thất thần. . . Rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt đây? Làm thế nào đại tẩu mới có thể trở về đây?

Trời ạ! Nàng đau quá! Toàn thân nàng đều đau! Cô đau đến như tê liệt này, khiến nàng muốn thét chói tai! Tuy nhiên lại phát không ra tiếng.

Đẩy! Dùng sức đẩy!

Trong lòng có một ý niệm rõ ràng đang hạ mệnh lệnh với giác quan của nàng, trực giác của nàng dùng sức đẩy. Ở trong mỗi một đợt đau đớn muốn đẩy cái gì đó ra ngoài cơ thể.

“Không chết! Vẫn chưa tắt thở, mau trở lại, đừng nói với người ngoài!” Một âm thanh của lão bà ở bên tai kêu to! Âm thanh không tin của người kia kêu lên:

“Ban nãy rõ ràng đã tắt hơi thở, tại sao lại không dứt khí?”

“Có thể là đau đến nhất thời đứt khí. Đừng nói lung tung. Miễn cho đại thiếu gia tức giận trách móc chúng ta...” Lão bà lúc trước lại nói.

Các bà ấy đang nói cái gì thế? Nàng hoàn toàn không rõ! Bát Quái Thạch đưa nàng đến nơi nào vậy? Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp mở mắt ra nhìn xem! Nàng không nghe được âm thanh của mẹ, mà thân thể lại đau đớn kịch liệt, có chuyện gì đang xảy ra trên người thể này?

Dương Ý Liễu cắn chặt môi dưới, rốt cục cũng khiến cho nàng mở mắt ra được... Nàng nằm ở trên giường, đỉnh giường là thanh ngang tỉ mỉ tinh xảo khắc thành, phủ lên màn lụa tuyết trắng... Căn phòng của nàng! Là căn phòng nàng ở và Vô Kỵ trong Lan viện! Ông trời, nàng đã trở lại! Bát Quái Thạch cảm ứng được sự nhớ nhung của nàng đã đưa nàng trở lại! Ôi, cảm ơn người, cảm ơn người, mặc kệ người là ai, chân thành cảm ơn người... Trong lòng trong đầu toàn bộ đều là lời cảm ơn, cũng chỉ có cảm ơn...

Từ từ! Nếu như nàng đã trở lại thành Tô Huyền Nhi. Như vậy chính chủ nguyên bản lại chết rồi sao? Chết như thế nào? Thân thể của nàng tại sao lại đau như vậy?

Ánh mắt nói cho nàng biết đáp án: nàng đang sinh con!

Nàng trở lại tương lai mới hai tháng, tại sao vừa về đến lại đang sinh con? Ông trời! Đau chết nàng, một chút chuẩn bị tâm lý nàng cũng không có, tình lại liền cấp cho nàng đoạn quá trình chịu đựng phản kích này... Tô Huyền Nhi, cô thật hèn nhát! Lâm trận bỏ chạy! Trong lòng nàng oán hận la hét! Mặc dù người khởi xướng dẫn đến sinh con là mình, nhưng mà... tại sao Tô Huyền Nhi chính quy không dám sinh xong lại buông tha mạng sống? Nếu nàng không trở về đúng lúc, bị kích một xác hai mạng chẳng phải đúc thành sao? Tô Huyền Nhi như vậy, không xứng có được con, không xứng có được Vô Kỵ!

Người đang ở thời điểm tức giận, sức lực thật là dọa người! Khó sinh đã lâu, sản đạo chưa mở đến độ rộng có thể sinh đứa bé, lúc tức giận này, lại nghe thấy bà mụ kêu to:

“Tiếp tục dùng lực, mau! Đầu đã ra rồi! Đã ra rồi!”

Huyền Nhi đã đau đến vượt qua cực hạn nàng có thể nhẫn nại. Tiếng thét chói tai đi ra! Cùng lúc với tiếng thét, nàng lại nghe thấy tiếng khóc trẻ em vang dội. Còn thân thể tứ chi bách hại (trăm xương cốt) toàn bộ giống như bị trần trọc qua, rách nát không chịu nổi, đều báo hỏng rồi. Trong lúc như trút được gánh nặng dĩ nhiên đang hấp hối nằm ở trên giường, tinh thần có chút tan rã. Tuy nhiên lại kiên trì mình nhất định phải tận mắt nhìn thấy cực cung sau đó mới có thể ngắt xiù.

Hai bà mụ ba chân bốn cẳng giúp đỡ đứa bé tắm rửa mặc quần áo, ôm đến mép giường nói:

“Thằng nhóc thật sự rất tuấn tú, trắng trẻo mập mạp, là một tiểu tử khỏe mạnh đấy!”

Nàng để bà mụ kia đỡ mình ngồi dậy, ôm đứa trẻ em qua, tham lam nhìn tiểu bảo bối khiến nàng chết đi sống lại này. Thoạt nhìn thật nhỏ, ánh mắt nhắm chặt. Hồ hấp nhẹ nhàng và tìm đập chứng minh nó là một vật nhỏ rõ ràng. Trẻ con mới sinh kỳ thật phần lớn đều có một bộ dạng, mặt nhăn nhó, nhìn không ra là giống ai, nhưng vài ngày sau, khi hai mắt mở ra thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giống ai đấy! Nàng có nhiều cảm xúc đan xen nhìn con trai, rất muốn cùng con trai, cùng Vô Kỵ cùng nhau chia sẻ niềm vui sướng trưởng thành. Đúng rồi, Vô Kỵ vẫn chưa biết nàng đã trở lại.

“Phu nhân, người nghỉ ngơi đi! Chúng tôi ôm thiếu gia ra cho đám người Đại thiếu gia nhìn xem.” Nói xong, các bà ôm con trai đi ra ngoài.

Mà nàng cũng thật sự mệt mỏi rồi, trong lúc chìm vào giấc ngủ nghĩ tới, đợi nàng tỉnh lại cần phải nhìn Vô Kỵ thật kỹ, nói cho hắn biết, nàng luôn luôn nhớ hắn, muốn hỏi hắn có phải cũng giống như nàng hay không? Hay là thích chính chủ trước đây hơn? ...

Thế nhưng nàng lại ngủ mê hai ngày mới tỉnh lại! Thật không thể tưởng tượng nổi, mà càng làm cho nàng kinh ngạc hơn chính là, mở mắt ra nhìn thấy không phải là khuôn mặt yêu mến của trưởng phu, cũng không thấy con trai nằm bên người. Chỉ thấy trên tay Ngọc nương bưng đến một bát cháo gà.

“Nương!” Sao Ngọc nương lại ở chỗ này?

Ngọc nương cúi cho nàng ăn, oán giận nói:

“Huyền Nhi, mấy tháng nay nương đã nói với con nhiều như vậy rồi, tại sao lại vẫn không hiểu chuyện chứ? Thử nghĩ xem đại thiếu gia đối với con tốt như vậy, nhưng con vừa mang thai thì lại sợ hắn, không dám nhìn thấy hắn. Ta nói rồi, hắn là một người rất tốt, nhưng cũng có thể rất đáng sợ. Sáu tháng hắn không đến Lan viện, vừa suy nghĩ cho con, vừa không thích con sợ hắn, cũng không thích nhìn con khóc. Ta liệu mạng nói với mọi người con đang mang thai nên mới có thể thay đổi tính tình như vậy. Hiện tại sinh xong rồi, ta cũng không có lý do tốt khác để nói, con cần phải hiểu chuyện một chút, đừng sợ mọi người nữa. Bộ dáng này của con, đại thiếu gia sẽ không để cho đứa bé đến gần con.”

“Con trai đâu?” Trong lòng Huyền Nhi mãnh liệt tiêu hoá tin tức Ngọc nương cung cấp! Sáu tháng Vô Kỵ chưa từng tới Lan viện! Như vậy đại biểu hắn biết rõ nàng và Tô Huyền Nhi không phải là cùng một người rồi, hơn nữa hắn cũng không đụng không yêu Tô Huyền Nhi kia! Mừng rỡ ngay lập tức tràn đầy trong lòng!

“Đại thiếu gia mướn hai bà vú ở cùng đứa bé trong Khách viện. Nói là không nên quấy rầy con, thân thể con còn yếu. Nhưng ta biết, hắn sẽ không tới tìm con nữa, con khiến cho hắn thất vọng như vậy, nhất định hắn rất tức giận!”

Được lắm, dám không để cho nàng nhìn con trai! Xem nàng trên cột hán như thế nào! Hơn nữa cần phải xác định thời gian nàng biến mất có phải hắn cũng rất nhớ nàng giống như nàng nhớ hắn hay không?

Lúc này sẽ không còn ai có thể tiếp tục bắt nàng quay về thế kỷ 20 nữa! Bát Quái Thạch cùng lực lượng thiên nhiên mang nàng trở về, như vậy có nghĩa là nàng nhất định sống ở cổ đại, hoàn thành số mệnh, không ai thay đổi được!

“Huyền Nhi, đợi thân thể hoàn toàn khỏe lại, con phải nên nghĩ tới cần phải làm thế nào để nắm bắt trái tim trọng phụ.” Ngọc nương dặn dò.

“Con đã biết.” Nàng vui vẻ đáp ứng, kéo lấy Ngọc nương, “Nương, mang con đi nhìn con trai đi! Con muốn ôm nó một cái nha!”

Ngọc nương mỉm cười gật đầu, tán thưởng.

“Rốt cục có chút thần sắc, trước đó vài ngày liên tục nói không muốn đứa bé này, đứa bé này không là của con, ta thật đúng là sợ con trúng tà rồi.” Nói xong nâng nàng dậy, giúp nàng mặc áo khoác vào, tóc dài bó lại ở phía sau.

Thân thể suy yếu làm cho chính nàng cũng không thể tin được, bụng nhỏ so với hai ngày trước tiêu tan mấy tấc, xem tình hình này hẳn là sẽ khôi phục lại dáng người.

Trong khách viện truyền đến từng đợt tiếng cười.

Có Vô Hà, Vô Giới, Vô Ngân, cha con Lãnh gia, hai nữ nhân trung niên cùng với —— Tiểu Thanh! Tiểu Thanh đang ôm đứa bé ngồi ở bên cạnh Thạch Vô Ky, trên mặt tràn đầy yêu thương, giống như đứa bé là do nàng sinh ra vậy. Lúc này vừa nhìn thấy, nàng lại ghen ghét dữ dội! Nữ nhân này dám thừa dịp để trống mà vào!

Mọi người nhìn thấy Huyền Nhi đến, tiếng cười chỉ trong chốc lát tạm dừng. Không khí dường như ngưng kết một chút, từ khi nào nàng trở nên hiếm khi chọc người như thế?

“Sao nàng lại tới đây?” Thái độ Thạch Vô Ky lãnh đạm, sắc mặt vẫn băng lãnh như cũ.

“Thiếp tới thăm con trai.” Nàng nhẹ nhàng đáp lại, nhìn thấy vẻ mặt nhiều người không được tự nhiên, trong lòng vô cùng tức giận, ngay cả hưng thú muốn trêu chọc người cũng không còn. Món nợ này nàng nhớ kỹ, hiện tại rất muốn phát hỏa

“Trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Hắn ra lệnh.

Huyền Nhi lấy cánh tay được Ngọc nương dìu đỡ ra, kiên định đi về phía Thạch Vô Ky, vô cùng hung hãn ôm con trai trên tay Tiểu Thanh ném đến trên tay hắn, chống nạnh trừng hắn.

“Thiếp có chuyện muốn chàng tốt nhất giải thích một chút, thiếp ở Lan viện chờ chàng! Không đến thiếp sẽ không để yên cho chàng!” Nàng xoay người đi.

“Huyền Nhi!” Thạch Vô Ky buột miệng nói ra!

Nàng tức giận hùng hục quay đầu lại.

“Thiếp sinh con đau đến chết đi sống lại, vậy mà khi tỉnh dậy lại nhận được đái ngô bị chồng ruồng bỏ! Còn không để cho thiếp nhìn thấy con trai, Thạch Vô Ky, con trai là do thiếp sinh ra, không cho thiếp ôm, lại để cho tất cả mọi người không liên quan được ôm thỏa thích! Hừ, chàng đi chết đi!”

Nước mắt không có tiền đồ lại nổi lên ở hốc mắt, đoạt lấy con trai trong tay hắn chạy về Lan viện.

“Huyền Nhi!” Thạch Vô Ky kinh ngạc lại không thể tin được kêu to.

“Đại tẩu!” Mọi người cũng kêu lên.

Là Huyền Nhi đã trở lại! Nàng đã trở lại! Trừ bỏ nàng còn có ai dám nói chuyện như vậy với Thạch Vô Ky?

“Mọi người đừng đi qua!” Hắn ngăn cản mọi người lại, tự mình chạy về Lan viện.

Dù sao thân thể cũng đang suy yếu, vừa về đến Lan viện, suýt chút nữa thì té ngã ở trên mặt đất. Ngồi ở trên ghế đá thờ đốc, nhìn con trai trong lòng mới cướp được. Đứa bé này tương lai không đơn giản đâu, bị ôm đến ôm đi như thế mà lại vô cùng trấn tĩnh, chẳng lẽ là sợ đến ngây người rồi? Chỉ thấy đôi mắt linh hoạt đang đảo qua đảo lại nhìn nàng chăm chăm, vô cùng tò mò.

Đứa bé này giống Vô Ky, đại khái chỉ có đôi mắt là giống nàng. Huyền Nhi dùng sức lau nước mắt đi, vì tâm tình của mình không khống chế được đổ tội cho Thạch Vô Ky không gả Tiểu Thanh ra ngoài.

“Huyền Nhi!” Thạch Vô Ky cũng không dám hoàn toàn xác định, sợ hi vọng quá nhiều, thất vọng sẽ càng đau thương người. Chậm rãi đi đến gần nàng.

Nàng không cho hắn sắc mặt hòa nhã.

“Chàng trở về Hương viện chờ xem đi! Thiếp sẽ làm cho người đưa hưu thư qua.”

Lúc này, Thạch Vô Kỵ hoàn toàn xác định, biểu hiện trên mặt chuyển một trăm tám mươi độ, mừng rỡ ôm lấy nàng kêu lên :

“Huyền Nhi! Thật là nàng! Thật là nàng đã trở lại! Trời ạ! Nàng khiến cho cho ta nhớ nàng đến thăm, chờ nàng càng thăm hơn!”

“Cẩn thận đứa bé! Vô Kỵ! Chúng ta chen đầy con trai rồi đấy!” Huyền Nhi kêu to, vội vàng nâng con trai lên cao.

Thạch Vô Kỵ ôm nàng để nàng ngồi ở trên đầu gối của mình, nhìn nàng thật sâu, thật lâu sau mới si ngốc hỏi: “Đau không?”

“Hiện tại mới hỏi? Không còn kịp rồi!” Nàng giương cằm lên, sau đó vươn một ngón tay ra chỉ vào mũi hấn nói. “Nói! Tại sao không gả Tiểu Thanh ra ngoài!”

Hấn vội nói: “Tiểu Thanh đã lập gia đình rồi, ngày hôm qua trở về thăm Lãnh thúc, nàng cũng đang có thai, mới yêu cầu muốn ôm Duệ nhi một lát.”

“Duệ nhi?” Nàng nâng mắt nhìn con trai.

“Thạch Định Duệ. Lát nữa phải đến xin lỗi Tiểu Thanh đấy, biết không?” Hấn không buông lỏng dận dò.

Cái này cũng thật là mất mặt! Lúc ấy nhiều người đều ở đó, há lại không cười chết!

“Thiếp biết rồi.” Nàng cúi đầu.

“Còn gì nữa không?” Hấn lại hỏi, nâng cằm nàng lên.

Huyền Nhi chu môi, có chút ăn quịt.

“Cái gì?”

“Ta không ngại nàng ăn giấm, nhưng tùy tiện oan uổng cho ta thì không được, nàng thiếu ta một lời xin lỗi! Vật nhỏ nàng không có lương tâm, giày vò ta sáu tháng không thành hình người, thế nhưng còn dám lên án ta bất trung! Thậm chí ngay cả thân thể Tô Huyền Nhi ta cũng không có chạm qua!” Hấn nói xong, có không hiểu và bỏ qua.

Nàng kéo đầu của hấn xuống hôn lên môi hấn, nói lên ly biệt và nhớ nhung! Nàng muốn nói cho hấn biết, sự nhớ nhung của nàng cũng không kém hấn là bao, còn muốn nói cho hấn biết, nàng yêu hấn như thế nào...

Sau khi hai người gần bó nói ra chuyện ly biệt, vốn giống như cả đời cũng nói không xong, đến cuối cùng vẫn là tiếng khóc kháng nghị của con trai đòi nương bú sữa mới tạm dừng.

“Nói như vậy, Bát Quái Thạch đã giúp chúng ta.” Thạch Vô Kỵ vừa thương thức Bát Quái Thạch trước ngực nàng, vừa nhìn về mặt nhi tử dùng sức bú sữa, vô cùng đáng yêu.

“Đúng vậy! Nó nhất định sẽ thế thế đại đại thù hận con cháu Thạch gia chúng ta,” Huyền Nhi nhìn trượng thâm thanh nói lên (sâu sắc rõ ràng). Mất giằng co ngắm nhìn hồi lâu dường như cả đời cũng không nhìn đủ, môi của hấn lại hôn lên môi nàng...

Âm thanh gõ cửa phá tan không khí mỹ cảnh tốt đẹp, truyền đến tiếng gọi to của Vô Giới.

“Đại ca, đại tẩu, nên ra rồi! Mọi người ai nấy đều rất muốn gặp đại tẩu đấy!”

“Không để ý tới đệ ấy được không?” Trên mặt Huyền Nhi tràn đầy trông chờ. Tốt nhất là đừng đi ra, nếu biết nàng đến từ tương lai, như vậy bọn họ nhất định sẽ yêu cầu nàng kể một ít chuyện về tương lai ba ngày ba đêm cũng kể không xong, rất phiền toái.

Thạch Vô Kỵ ôm con trai, để cho nàng sửa sang lại quần áo sau đó nâng nàng dậy.

“Đi thôi, ta cũng muốn biết. Một lần nói cho xong miễn cho sau này nàng tốn nước miếng kể lại nhiều lần.”

Huyền Nhi không cam không nguyện mặc cho trượng phu kéo đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Vĩ thanh

“Thiếp mặc kệ, thiếp mặc kệ! Chàng đã nói dạy thiếp cười ngửa rồi mà!”

.

Trong nông trường cỏ lớn nhất của Thạch gia, một thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần, ở trong chuồng ngựa không nghe lời kêu lên. Một đôi tay nhỏ bé bạch ngọc nắm chặt dây thừng, dắt theo một con ngựa mẹ toàn thân tuyết trắng.

.

“Huyền Nhi, ngoan, đừng có không nói lý lẽ như thế!” Nam nhân cao lớn anh tuấn khôi ngô ở một bên tận tình khuyên bảo kiều thê.

.

Hóa ra thiếu phụ này chính là Tô Huyền Nhi đấy! Thạch Vô Kỵ cũng chiều thê từ quả thực hết cách với nàng.

.

May mắn, một tiểu nam hài xinh đẹp khoảng ba, bốn tuổi đứng lúc xuất hiện, to giọng trực tiếp kêu lên:

.

“Muội muội tỉnh lại rồi, đã đói bụng! Nương mau lên!” Nói xong liền muốn kéo Huyền Nhi đi. Huyền Nhi đành phải đồng ý với con trai, để trượng phu dắt đi ra ngoài.

.

Ban đầu Thạch Vô Kỵ muốn dẫn thê tử nhi nữ (con trai + con gái) cùng nhau đến nông trường cỏ nghỉ ngơi, toàn bộ việc công giao cho Vô Ngân, Vô Giới, cùng phu thê Lãnh Cương, Lãnh Tự Dương và Ngọc nương để tới đây sống cuộc sống nhàn nhã nửa tháng. Hơn nữa Huyền Nhi muốn học cưỡi ngựa, nhân cơ hội này có thể dạy nàng. Nhưng kế hoạch liền bị phá hư khi Lãnh Cương vừa vận chân ra thê tử đã có thai. Sau khi Huyền Nhi sinh xong cứ sáu tháng lại kiểm tra thân thể một lần, không ngờ lại chân ra nàng lại có thai một tháng, làm hại chuyến này của Huyền Nhi không thành, hi vọng tan vỡ, vô cùng không cam lòng.

.

“Đều là tại chàng! Không để cho chàng chạm vào người thiếp nữa!” Nàng đầm nhẹ lồng ngực của trượng phu.

.

Thạch Vô Kỵ tà khí cười một tiếng.

.

“Ta sẽ bồi thường của nàng, nhưng muốn ta không chạm vào nàng khó mà làm được đấy.”

.

Chọc cho khuôn mặt của Huyền Nhi đỏ lên, Thạch Vô Kỵ hiện tại đã nói chuyện không còn kiêng kỵ gì nữa, lời nói trắng trợn so với nàng còn trắng hơn.

.

“Chàng nói, chàng phải bồi thường thiếp như thế nào?” Nàng xảo quyết hỏi.

.

Hắn cười.

.

“Ba tháng trước, ta từng phái Vô Ngân xuôi Nam làm việc, quan trọng là đệ ấy ở Hàng Châu mua một mặt hồ, khởi công xây dựng một biệt quán tặng cho nàng, đặt tên là ‘Dương Liễu Tiểu Trúc’ thấy như thế nào? Bởi vì tên gọi khác của nàng là Dương Ý Liễu.”

.

Nàng chỉ nói qua tên thật của mình một lần, không ngờ hắn lại nhớ kỹ. “Dương Liễu Tiểu Trúc”? Ý, chờ chút, đây không phải là tên khách sạn nàng thuê ở thế kỷ 20 sao? Bên hồ lại trồng đầy cây liễu, thời kỳ lâu nhất có thể ngược dòng tới Tống Triều! Nàng khẽ thờ dốc kêu lên! Trời ạ! Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Bên trong bóng tối rồi cuộc tại sao có một cỗ lực lượng đang dẫn dắt tất cả chuyện này? Nếu như có thể lợi dụng cỗ lực lượng này... Như vậy... Nàng có thể làm một việc?

“Huyền Nhi?” Thạch Vô Kỳ vận khuôn mặt đang thất thần của nàng qua.

“Vô Kỳ. Thiếp thật yêu chàng nha!” Nàng buột miệng nói ra.

Bất quá, lại đổi lấy cái nhúm mày của Thạch Vô Kỳ.

“Có yêu cầu gì nói đi! Nhưng nếu như làm tổn thương thân thể ta không cho phép.”

Đang lúc bình thường nàng lại đột nhiên nói lời yêu thương, toàn bộ đều có mục đích, hần vô cùng hiểu rõ.

Huyền Nhi chu môi.

“Mới không phải đâu, hiện tại thiếp muốn đi Hàng Châu, được không? Thiếp muốn đi xem lễ vật chàng tặng cho tiếp, trong lúc phòng ốc kia vẫn chưa xong.”

Thạch Vô Kỳ vốn định cự tuyệt. Nhưng một khi tâm ý của Huyền Nhi đã định, một chiêu bảm sống bảm chết kia không có người có thể chống đỡ. Nàng cứng rắn muốn đi, cho nên, hôm sau phu thê bọn họ liền mang theo hai hài tử xuôi nam, xe ngựa lấy đi với tốc độ ốc sên.

Thấy nàng làm xong việc, lòng tràn đầy vui sướng, Thạch Vô Kỳ cung chiêu hỏi nàng:

“Thật cao hứng nhỉ!”

Thê tử của hần trả lại cho hần là một nét mặt vui cười giống như xuân hoa, nói ra lời ngọt ngào hần vĩnh viễn không ngại mà nghe.

“Thiếp thật sự, thật sự rất yêu chàng!” Chôn sâu đầu vào trong lòng của trượng phu. A! Lòng ngực này là nàng quyến luyến cả đời... Có tài đức gì chứ, nàng, một nữ tử bình thường ở thế kỷ 20, có thể xuyên qua thời không một ngàn năm tìm được người yêu làm bạn một đời một thế.

Cám ơn người, mặc kệ người là ai...

“Đang suy nghĩ cái gì?” Hần khẽ lăm bằm.

“Quá may mắn, để cho thiếp gặp chàng.”

“Cũng thế, cũng thế.” Hần khẽ hôn vành tai của nàng, nói nhỏ: “Chúng ta quá may mắn, gặp được nhau.”

Khách sạn có thời kỳ lâu dài này có thể liệt vào di tích bỏ cấp một ở trong một đêm sụp đổ! Bởi vì động đất mà bị hủy.

Chu Lệ Dung hôm mê một đêm tỉnh lại vẫn chưa từ bỏ ý định trở lại địa điểm đã thành đồng hoang tàn. Người chết toàn bộ bị thanh lý đi, ồn ào đi qua chỉ còn lại sự vắng vẻ, chỉ trở thành một cảnh tượng thê lương. Còn có một mặt tường vẫn tính là hoàn chỉnh! Một cây trụ nhà có thể đứng vững, cháy xem một nửa, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Bà men theo thân tường mà đi, không rõ tại sao tường này đối với bà có một cổ lực hấp dẫn mãnh liệt, giống như có một đồ vật quan trọng nào đó còn lưu lại nơi này. Không lý do lại có loại cảm giác này! Hành lý của bà đều đưa đến khách sạn mới. Có lẽ là nội tâm không thể tiếp nhận chuyện Ý Liễu biến mất là sự thật! Bức tường thoát nhìn lung lay sắp đổ! Trừ phi chính mình cũng muốn đi theo người đã chết, bằng không thật sự nên cách nơi này thật xa. Mới nghĩ, bức tường lớn lại đổ xuống ở phía sau người, ‘ầm’ một tiếng vang dội, bà bị hù dọa giật mình xoay qua nhìn chỗ khác. Lại thấy trong tường đất vỡ vụn lòi ra một góc sáng trong của vật thể màu đen. Đến gần nhìn kỹ, là một hộp gỗ hẹp dài rộng mười cen-ti-mét. Là đàn hương, chất gỗ thượng hạng, là vật thời cổ! Chạm trở tinh xảo hình như là vật phẩm của Tống Triều. Bên trong có cái gì sao? Bị một ổ khóa nhỏ khóa chặt, bà mang cái hộp về khách sạn. Vào phòng tìm một dây kẽm mở khóa ra, sau đó, Chu Lệ Dung không thể tin được mà trừng lớn mắt!

Đúng vậy, bên trong có một vài viên chân trâu cỡ bằng quả trứng gà có giá trị xa xỉ, nhưng đây không phải là bà nguyên nhân khiếp sợ! Bên trên chân trâu có một phong thư từ lụa gấm viết thành! Trên phong thư che sấp, bởi vậy bảo tồn ngàn năm không mục nát. Còn chúc danh lại là:

Gởi cho mẹ thân ái: Chu Lệ Dung kính khải

Có sao? Có thể có sao? Chu Lệ Dung run rẩy lấy ra thư, mở ra xem.

Mẹ:

Con lại trở về cổ đại, trở lại bên người nam nhân con yêu. Thời không di chuyển lần này, mang con về cổ đại.

Con nghĩ, nếu trời cao chịu hỗ trợ, phong thư này sẽ rơi vào trong tay mẹ.

Con muốn nói với mẹ chính là: đừng bi thương, mẹ à. Con không chết, hơn nữa sống rất hạnh phúc. Hiện nay con đã có một nam một nữ, trong bụng còn có một bảo bối khác chưa hình thành.

Trượng phu của con vô cùng yêu con, có thể có một trượng phu yêu con như vậy làm bạn, ở niên đại khác nhau, đã không là vấn đề.

Người đã nói, lấy niên đại mà nói, con đã qua đời; nhưng lấy thời không mà nói, chúng ta cùng nhau sống, sống ở nơi khác nhau, giống như Đài Loan, Mĩ hai trái đất ngăn cách.

Cảm ơn mẹ, mẹ, cảm ơn mẹ vì con mà làm tất cả.

Liễu Liễu không thể tận hiếu.

Huyền Nhi kính thượng

Đáy hộp có một khối lụa trắng, vài trắng gấp lại chỉnh tề. Chu Lệ Dung cầm lấy mở ra, bên trong vẽ bốn người có tướng mạo trông rất sống động.

.

Thiếu phụ cung trang đẹp tuyệt xuất phàm kia là Liễu Liễu! Chu Lệ Dung liếc mắt một cái liền nhìn ra, chỉ có Liễu Liễu mới có một đôi mắt linh hoạt như vậy. Ôm Liễu Liễu là một nam tử cổ đại tuấn tú, nhìn qua liền biết vô cùng xuất sắc bất phàm. Đứng trước đôi phu thê là hai hài tử xinh xắn, một nam một nữ, bộ dạng cực kỳ giống nhau với đôi phu thê. Trên mặt mỗi người tràn đầy tươi cười, đúng vậy, con bé thật sự sống rất tốt!

.

Chu Lệ Dung ôm vài vẽ tranh sơn dầu cùng thư toàn bộ vào trong ngực, trên mặt chảy nước mắt.

.

Bà biết, từ nay về sau, bà sẽ không tiếp tục vì con gái mà rơi một giọt nước mắt thương tâm——

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Đan Xen Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.